

Giới thiệu Trọng Sinh Quân Y

Tác giả Đạt Oa đã giới thiệu với bạn đọc một truyện ngôn tình pha lẫn yếu tố truyện xuyên không đặc sắc và đầy sức hút, đọc truyện bạn sẽ không thể không bị cuốn vào những vòng xoáy thời gian không gian, vui buồn đều có đủ, trải nghiệm cuộc hành trình dài không chỉ đơn giản là trở về hay xuyên qua mà còn chính là viết lại định mệnh cho mình. Hãy cùng nổi gót chuyến phiêu lưu kì lạ, lý thú này với truyện Trọng Sinh Quân Y. Lần đầu tiên, hai chúng ta gặp nhau ở nhà hàng Vị Đình thành phố S, chạm mặt 8 giây. Lần thứ hai, trên khoang hạng nhất của chuyến bay từ thành phố S đến thủ đô, bên nhau 2 giờ 10 phút. Lần thứ ba, chúng ta gặp nhau tại văn phòng đại tá quân y, gặp nhau 38 phút, trong lúc này mới trao đổi họ tên. Trần Thu Ngôn là nhà thiết kế kiến trúc, sau khi tốt nghiệp thì làm thiết kế quảng cáo. Việc này cũng có thể hiểu, nghề nghiệp thay đổi khi bước vào cuộc sống, làm bất cứ việc gì có thể kiếm ra tiền, cho chúng ta thấy lý tưởng cùng thực tế là chênh lệch xa xôi thế nào. Mà Trần Thu Ngôn đã không ngừng làm việc - thất nghiệp - làm việc, đổi công ty này đến công ty khác. Không phải là cô không nghĩ đến chuyện trở về quê nhà, ít nhất còn có cha mẹ che chở cô, nhưng vài năm trước thì còn có thể, khi ở tuổi 30 ngày cô lại không dám nghĩ. Dưới ánh đèn vùng ngoại ô, Trần Thu Ngôn chuẩn bị quay đầu xe thì trước mặt có một chiếc ô tô, tốc độ rất nhanh, đèn chói mắt, cô liền choáng váng một chút, sau khi đầu đau một trận thì không còn biết gì. Khi Trần Thu Ngôn mở mắt ra, phát hiện ra mình đang nằm. Giờ khắc này, cô phát hiện toàn thân vô lực, chân không thể cử động, đúng vậy, chân đau đớn, không khí vô nhẹ ngoài làn da, chớp mũi người được hương cỏ xanh, yết hầu cũng đau đớn. Câu chuyện bắt đầu từ đây, từ một tình huống trở trêu, từ những thứ làm cô phải ngạc nhiên hết mình, liệu còn gì nữa, còn sự tiếp nối nào đây, còn gì khiến ta phải trầm trồ, đọc truyện để tìm được câu trả lời. Bạn cũng có thể tìm thêm nhiều tác phẩm thu hút đông đảo bạn đọc quan tâm như: Đế Hoàng Phi, Không Muốn Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Khí Phi Tái Nan Cầu, Đế Vương Kiếp Xấu Phi Cũng Khuyết Thành,...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Mùa đông 26/02/2012, Trần Thu Ngôn thuê một phòng nhỏ ngồi trong tòa thị chính thành phố W, ngắn người với máy tính, cô gái đã ba mươi tuổi vẫn chưa gả ra ngoài có thể nói là gái già, nhưng trời sinh Trần Thu Ngôn có khuôn mặt trẻ trung. Cô lại sinh ra trong gia đình theo đạo Phật, cuộc sống trong sạch như nước lọc, ngay cả chút sự đời còn chưa trải qua. Từ nhỏ đến khi học đại học chưa một lần yêu, ra trường tiến vào xã hội cũng như đa số những cô gái khác, trung bình thân thiện, công việc bình thường. Chuyện khác người nhất mà cô làm chính là không cùng cha mẹ thương lượng đã theo bạn trai rời bỏ quê hương đến thành phố W làm việc. Cũng vì nguyên nhân này mà ba năm yêu nhau họ luôn xảy ra mâu thuẫn, cuối cùng chia tay để chấm dứt.

Quá trình yêu đương lần đó là sự kiện vô cùng quan trọng trong lòng Trần Thu Ngôn, trực tiếp khiến cho lòng cô chuyển biến. Dù sao từ tình tình mê mê đến tình yêu nở hoa rồi tan vỡ, bỏ ra thời gian dài như vậy cho mối tình kết quả đôi lại là công dã tràng, cô còn có thể tin tưởng tình yêu lần nữa hay không.

Sau đó cũng có vài người, do đồng nghiệp, do bạn bè giới thiệu hoặc là gặp gỡ tình cờ, nhưng kết quả vẫn là thất bại. Có lẽ sau lần đó, cô đã không còn có thể đặt bản thân mình vào tình yêu, vì vậy kết quả thế nào cô cũng dự đoán được.

Trần Thu Ngôn là nhà thiết kế kiến trúc, sau khi tốt nghiệp thì làm thiết kế quảng cáo. Việc này cũng có thể hiểu, nghề nghiệp thay đổi khi bước vào cuộc sống, làm bất cứ việc gì có thể kiếm ra tiền, cho chúng ta thấy lý tưởng cùng thực tế là chênh lệch xa xôi thế nào.

Mà Trần Thu Ngôn đã không ngừng làm việc – thất nghiệp – làm việc, đổi công ty này đến công ty khác. Không phải là cô không nghĩ đến chuyện trở về quê nhà, ít nhất còn có cha mẹ che chở cô, nhưng vài năm trước thì còn có thể, khi ở tuổi 30 ngày cô lại không dám nghĩ.

Đối mặt với những câu hỏi của cha mẹ, bạn trai hoặc công việc, cô không thể nào chịu nổi. Đây là thể diện cuối cùng của Trần Thu Ngôn, cô chỉ có thể yên lặng mà chống đỡ.

Trần Thu Ngôn không có sở thích gì, phải nói là ngoại trừ máy tính, không gì có thể khiến cô hứng thú. Mà hứng thú duy nhất này cũng là vì tiền mà có. Bởi vì cô có thể ở trên mạng liên hệ trực tiếp với khách hàng mà không cần phải dãi nắng dầm mưa, sở thích và tiền bạc lại có thể đi với nhau, đây là điều khiến cô rất vui mừng.

Gần đây tài khoản lại thêm mấy ngàn, Trần Thu Ngôn nghĩ muốn đi du lịch một chuyến. Có lẽ đi đến nơi nào đó hữu tình có thể khiến tâm tình cô tốt hơn một chút, nhưng đến cuối cùng lại không thành bởi vì tiền này đã bị người dạy lái xe thu mất. Có lẽ là nhất thời xúc động, mỗi ngày đồng nghiệp cứ nói bên tai, hiện tại học lái xe càng ngày càng khó, càng ngày càng mắc, người học càng ngày càng nhiều. Không lái xe như không có Internet, nó đã trở thành điều thiết yếu của cuộc sống. Chuyện mà Trần Thu Ngôn thích là chính là lái xe đi đâu đó, vì thế cô đăng kí học lái xe, tiền đã giao cho người dạy lái xe, hồi hạn cũng đã chạm.

Thành phố W không lớn không nhỏ nhưng đang thay đổi hàng ngày. Năm 2004, giá phòng khoảng chừng là 2000, mà đến năm 2011, giá phòng đã biến đổi thật lớn, mỗi thước vuông đất trong thành phố hơn một vạn, ở ngoại ô cũng tới khoảng 8500. Giao thông phát triển, không gian sống tuyệt đẹp, cuộc sống tiện nghi, chính là thành phố S ở gần đây mà mọi người đều biết. Vì thế ở đây người dạy lái xe nhiều như biển, người học lái xe lại càng nhiều.

Trần Thu Ngôn không thể không thừa nhận xúc động sẽ mang đến hậu quả, đó là cuối tuần phải chăm chỉ xuất hiện trước mặt người dạy lái xe, đó là cảnh giới cao nhất của sự giãy vờ khi tiêu tiền, trong lòng và thân thể đều chịu sự tra tấn.

Sau khi tổng kết lại, nếu không phải cô nhất thời nóng đầu mà đi học lái xe, có lẽ cuộc đời của cô sẽ không thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Đầu tháng 5, sáng sớm Trần Thu Ngôn đã đứng đợi ở cửa ra vào của khu nhà, đôi mắt tối đen, tâm tình có chút không yên. Thành thật mà nói, nhiều năm trải qua mưa gió như vậy, chưa có chuyện gì có thể khiến cô bất an, nhưng đa số mọi người mà nói, khi kiểm tra lái xe đều sẽ khản trương, mặc kệ tuổi lớn hay nhỏ.

Trên xe của thầy giáo, một đường dừng lại hai lần, thấy tiểu thư Giáp cùng tiên sinh Át bước xuống, lần này cô phải đi kiểm tra một đợt nhỏ, nghe nói trước kia không thi nhiều như vậy, nhưng xã hội càng ngày càng nhiều xe nên số lần thi đã gia tăng. Kỳ thật cuộc thi rất đơn giản, nhưng đối với người đã nhiều năm không còn đến trường thì vẫn là có chút khản trương. Nhưng mà ngoài việc tâm tình hơi dao động, Trần Thu Ngôn vẫn phát huy được hết những tiêu chuẩn bình thường vẫn luyện, đến buổi chiều cô chạy một vòng trong sân, thuận lợi thông qua. Khi trở về có vẻ vui vẻ, cô liền năn nỉ thầy giáo cho cô tăng tốc thêm hai vạch thử xem, đừng nói cô lớn mật, chạy tốc độ 80km/h trở về tòa nhà cảm giác cũng thật kích thích.

Có lẽ vẫn thương nhớ cảm giác khi lái xe, sau khi cơm chiều cô liền gọi điện cho đồng hương là chị Chu, mượn xe của cô ấy để luyện tập thêm, lần luyện tập này thế mà lại xảy ra chuyện.

Dưới ánh đèn vùng ngoại ô, Trần Thu Ngôn chuẩn bị quay đầu xe thì trước mặt có một chiếc ô tô, tốc độ rất nhanh, đèn chói mắt, cô liền choáng váng một chút, sau khi đầu đau một trận thì không còn biết gì.

Khi Trần Thu Ngôn mở mắt ra, phát hiện ra mình đang nằm. Giờ khắc này, cô phát hiện toàn thân vô lực, chân không thể cử động, đúng vậy, chân đau đớn, không khí vô nhẹ ngoài làn da, chớp mũi ngửi được hương cỏ xanh, yết hầu cũng đau đớn.

Cô không có quên đi ánh đèn chói mắt cùng cơn đau đầu kia, như vậy là cô đang ở bệnh viện, cô được cứu sống. Không, không đúng, ở đây không giống bệnh viện. Đây không phải là phòng bệnh phổ biến mà Trần Thu Ngôn vẫn nằm mỗi khi cảm mạo. Màu xanh lục của quần đội trong rất bắt mắt, ở đây giống như cái lều bộ đội khi đi hành quân. Cảm giác cơ thể không còn đau đớn nữa, cô chậm rãi ngồi dậy. Chân trái bị băng một vòng, đập vào mắt chính là giường ngủ chỉnh tề, trên giường là một cái chăn màu xanh lục được gấp thành hình vuông cẩn thận như khi cô được dạy lúc học quân sự ở đại học. Tổng cộng có hai hàng giường ngủ, mỗi hàng sáu cái, trong lều không có ai, chung quanh rất yên tĩnh. Tất cả mọi thứ đều xa lạ, thật khiến cô bất an.

Đây là bệnh viện sau khi bị tai nạn xe cô sẽ vào sao, bệnh viện gì lại thế này. Lúc này cô mới nhìn vào thân thể của mình, áo lót ngắn tay không rõ màu sắc, quần dài cũng không rõ màu sắc, ống quần bên trái cuốn đến đầu gối, tất cả thật không thích hợp a. Đưa hai tay đến trước mắt, hai tay này không phải của cô, trong lòng bàn tay có vết chai. Nhìn về phía ngực, đây cũng không phải bộ ngực nhỏ nhỏ của cô, rõ ràng ngực này phát dục tốt hơn. Đây không thể là thân thể của cô, nhất là đôi chân dài thẳng tắp kia, đây đôi chân ngắn hình chữ o của cô từ khi nào lại thon dài như vậy, nếu đứng dậy, đáng người này cao ít nhất là 165cm. Tóc cũng không đúng, trước kia mái tóc gọn sóng rất dài, nay chỉ vừa tới lỗ tai. Càng không đúng là trước kia cô cận 2,5 độ, bây giờ không đeo kính vẫn có thể nhìn thấy con số ở đầu giường thật rõ ràng. Chẳng lẽ sau tai nạn xe cô, toàn thân cô đã được chỉnh hình.

Nằm xuống giường lần nữa, trong lòng có cảm giác nói không nên lời. Cô vẫn nhớ rõ tình huống lái xe đêm kia, trí nhớ rất rõ ràng. Sao hiện tại cô lại ở quân doanh mà không phải ở bệnh viện a.

Cô là xuyên qua sao, thân thể rõ ràng không phải là của mình, đây rõ ràng cũng không phải phòng bệnh ở bệnh viện. Trần Thu Ngôn lập tức nghĩ tới cha mẹ ở quê nhà xa xôi, còn có thân thể của cô sau khi xảy ra tai nạn nữa, rốt cuộc có chết hay không, xe của chị Chu chắc là có mua bảo hiểm đi. Nơi này là sao, hẳn là cuộc sống ở thế giới này, thời đại cũng không cổ xưa lắm, nhưng cũng thật khó hiểu, rốt cuộc chủ nhân thân thể này đi đâu. Cô thấy có chút phiền lòng cùng sợ hãi.

Cô lập tức ngồi dậy sờ vào băng vải trên chân trái, hình như cũng không quá nghiêm trọng. Lúc này cô phải tỉnh táo lại, ngẫm nghĩ nên làm sao bây giờ. Khỏi thân thể này không biết bao nhiêu tuổi, không biết ở thời đại nào, không biết ở địa phương nào, trong đầu không có chút trí nhớ của thân thể này. Tuy là bị thương, nhưng bị thương ở chân, không thể nói với người ta bị mất trí nhớ được. Trên giường thật sạch sẽ, ở ngoài không có chút âm thanh nào, những người khác xem ra đã ra ngoài, thân thể này có khả năng là bị thương nên ở lại nghỉ ngơi.

Hiện tại chỉ có thể đi một bước tính một bước, trước tiên phải hiểu rõ thân phận của mình, không thể để những người khác nhìn ra, phải cẩn thận. Trần Thu Ngôn cũng không định về nhà tìm cha mẹ để người ta đưa cô đến phòng thí nghiệm làm tiêu bản. Đúng rồi, sau khi biết tình trạng của bản thân, nhất định phải trở về nhìn xem, không biết thân thể kia thế nào. Nếu như cô đã chết đi, cha mẹ có lẽ sẽ khổ sở. Tuy cô không thường xuyên về nhà, nhưng không thường xuyên và vĩnh viễn không về nhà là hai chuyện khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 3

Bên ngoài lều truyền tới âm thanh, nha, là huấn luyện quân đội, khẳng định đây là quân doanh. Chạy tới giường nằm xuống lần nữa, nhắm hai mắt, địch bất động ta bất động, đây là điều phải làm.

Tiếng bước chân thưa thớt vang lên bên ngoài, cùng với giọng nói của một cô gái từ xa tới gần. Trần Thu Ngôn vẫn không hề nhúc nhích.

“Trần San —— Tam a” cô gái tiến vào lều liền vừa đi vừa kêu, chạy đến thẳng chỗ cô: “Sao vẫn còn ngủ?”

“Vận mệnh thật tốt, không ngờ nhờ bị thương mà không cần tham gia huấn luyện dã ngoại, tôi cũng muốn bị thương. Văn Lôi, đến đây cho tôi một đao đi.” Cô nghe được giọng nói của cô gái khác vang lên.

“Tốt, tốt, xem chương đây.” Miệng còn phát ra âm thanh như trong phim kiếm hiệp.

Trần Thu Ngôn suy nghĩ, may mắn may mắn, không phải là ngôn ngữ lạ, là tiếng phổ thông. Sau đó suy nghĩ tên của mình là gì, chắc không phải là Trần Tam a, Trần gì nhi, chữ Tam kia là sao a.

Trần Thu Ngôn thật không muốn đối diện với họ, nhưng hiện tại cũng không thể giả bộ ngủ, cô cảm giác được có nhiều ánh mắt chăm chú nhìn mình. Trần Thu Ngôn chậm rãi mở mắt ra, giả vờ như bị đánh thức. Đập vào mắt cô là có rất nhiều cô gái trẻ, có vẻ thông minh, tóc ngắn, khuôn mặt thanh tú, mặc quần áo giống với khối thân thể này.

Lúc này có một cô chạy tới bên giường đặt mông ngồi xuống mép giường: “Thế nào, Tam, chân có khỏe không, kỹ thuật băng bó của mình hẳn là không có vấn đề nha.”, một tay sờ vào chân Trần Thu Ngôn: “Lần này cậu có thể nằm đến khi kết thúc huấn luyện.” Vừa nói vừa nháy mắt rất quái dị với Trần Thu Ngôn.

Trần Thu Ngôn trong lòng khẩn trương nhìn đôi mắt nhỏ của cô gái kia, run run nói: “Không có gì... Không có gì...”

“Tam a, cậu thật là may mắn, huấn luyện viên Lý nói cậu cứ ở trong lều đi, dù sao cũng không còn bao nhiêu ngày nữa.” Cô gái nói.

“Đúng vậy, dù sao lần này cũng không phải kiểm tra, Tam a, mình thật hi vọng người nằm đây là mình, cậu cũng biết là hôm nay lại được thêm cơm.”

Âm thanh này truyền từ giường ngủ bên cạnh tới, cô theo tiếng nói nhìn qua, thấy một cô gái nằm trên giường, hai chân nâng lên đập xuống liên tục như cối xay gió, vừa vận động vừa nói chuyện.

“Phương Ngôn, cậu lại thế nữa rồi, đầu heo lười, Tam là bị thương vinh quang, ai giống người có thể nằm tuyệt đối không ngồi như cậu a.” Cô gái ngồi ở mép giường Trần Thu Ngôn quay đầu cười mắng với cô gái đang nằm.

“Hắc hắc, không phải trời sinh mình đã lười sao.” Cô gái Phương Ngôn kia lười biếng xoay thắt lưng, quăng qua bên này một ánh mắt quyết rũ.

Lúc này Trần Thu Ngôn như lọt vào trong sương mù, quang vinh bị thương, không bao lâu nữa là trở về, còn có kì kiểm tra gì đó, chẳng lẽ cô là thành viên của quân đội sao, cô gái biết băng bó kia, còn có những cô gái nhỏ này nữa, không đúng a, trên áo khoác của họ cũng không có quân hàm hạ sĩ hay trung sĩ gì cả.

Trong lòng tự nói không nên vội vã, còn vài người cô chưa biết tên, một người tên Văn Lôi, một người gọi là Phương Ngôn, nhưng đây là tên gì thế a, nội tâm 30 năm tụ tập nổi sóng.

Dù sao không nói gì, các cô ấy sẽ nghĩ rằng sau khi cô bị thương thì không muốn nói, từ từ hiểu rõ mọi chuyện rồi nói sau. Trần Thu Ngôn phát hiện cô tỉnh lại chưa được mấy giờ nhưng nội tâm lại già đi không ít, đối với những cô gái nhỏ này thật khác nhau a.

Nằm mấy ngày nay, Trần Thu Ngôn luôn suy nghĩ cẩn thận, tìm cách nói chuyện, nếu nghe không hiểu thì sẽ pha trò, đối với ai cũng cười nhẹ nhàng, không ngờ đáng vẻ này không có gì khác với Trần San hàng ngày. Nhưng mà Trần Thu Ngôn không thể bày ra đáng vẻ cùng lời nói của bản thân nên cũng hơi buồn bực.

Tuy nói rằng cuộc sống gì cô cũng đã trải qua, tới năm ba mươi tuổi mưa gió gì cũng ném trải rồi, bây giờ lại vất vả một phen, biến thành cô gái hai mươi tuổi, cũng trẻ lại 10 tuổi a, cùng chung sống với những cô gái này thật sự là không hợp. Những đề tài mà các cô ấy nói cô không thể theo kịp, luôn cảm thấy cười cười nói nói kia thật đáng khinh, tự nói với mình, từ từ sẽ quen, từ từ sẽ quen.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Hiện tại cơ bản đã biết sơ sơ, tuy không hiểu rõ, nhưng tối thiểu đã biết hết tên của mọi người, nhưng chỉ giới hạn trong cái lều của cô, những người khác không quen thì cũng không sao. Kỳ thật cô cũng tự mình điều tra một tí ở bên ngoài, cũng có nói chuyện với huấn luyện viên Lý vài câu, cũng vài lần thấy phụ đạo viên, biết cơ bản tình huống, bởi vì hiểu rõ nên Trần Thu Ngôn thấy mình thật khôn khéo.

Thì ra khối thân thể này tên là Trần San, nữ danh là Tam, đồng bào ký túc xá cùng khu gọi là cục cưng, cô gái giúp cô băng bó là Mai Tâm Á, còn có cô nương nói như cối xay gió là Phương Ngôn, lại có thêm một Lôi cô nương là Vu Văn Lôi cùng ký túc xá, những người khác thì không thân quen lắm với thân thể này.

Bởi vì thân thể này không có sức khỏe, trên đường huấn luyện dã ngoại ngã một phát, quang vinh bị thương nên chỉ có thể nằm, nhưng mà cùng lắm chỉ là bị thương ngoài da.

Trần San cô nương năm này mới 20 tuổi, đại học quân y, khoa lâm sàng khóa 2011, sinh viên năm nhất. Cô nàng Trần San này là người thành phố S, tình huống cụ thể của gia đình thì bạn học cũng không biết.

Hiện tại Trần Thu Ngôn đang cầu nguyện cô nàng này có chút ít tâm hồn văn nghệ gì đó, mỗi ngày cẩn thận viết chút nhật ký, như vậy cô mới có thể biết cách về nhà nha, bằng không thật buồn bực a.

Thế giới này thật là không thay đổi, cô cẩn thận hỏi Tâm Á một chút, chủ tịch quốc gia này là ai thiếu chút nữa bị các cô ấy xem thường. Nhưng mà cô cũng xác định được mình vẫn ở trên trái đất, thời gian là khoảng đầu tháng 5 năm 2012, cùng thời gian khi cô xảy ra tai nạn xe cộ. Mà Trần Thu Ngôn cũng biết, chẳng qua cô chẳng qua là từ thành phố W mà theo đường hàng không đến thủ đô B mà thôi.

Nhưng mà cho dù tình huống cơ bản có quen thuộc thì công tác lại không biết gì, vừa rồi còn có người nhắc đến cuộc thi gì đó.

Trần Thu Ngôn học kiến trúc rồi đi thiết kế quảng cáo, đã sớm quên mất mấy môn học của năm đầu đại học, Trần Thu Ngôn nghĩ, cứ nghĩ đến việc này không bằng kiếm một cái xe mà đâm vào đầu đó thử xem. Còn có kỳ kiểm tra quân sự kia nữa, may mà bản thân cô chỉ chạy một vòng nhỏ, còn người khác là hai vòng a, chạy xong thì trước mắt tối đen a.

Có ai đó nói xuyên qua tốt, xuyên qua tuyệt, xuyên qua vẫn không bằng trọng sinh (sống lại lần nữa), ít nhất trọng sinh thì có thể một lần nữa sống cuộc sống của mình, đó là cuộc sống quen thuộc, nhưng mà xuyên qua, là xuyên vào cuộc sống của người khác, sống thế này cần có kỹ thuật a.

Nhưng mặc kệ, trong lòng Trần Thu Ngôn nghĩ thế, cô đã mắc kẹt ở đây, cứ suy nghĩ trốn tránh thế nào thì không bằng đối mặt với nó.

Kỳ thật trong lòng Trần Thu Ngôn cũng có chút đặc ý, nhìn xem, ở đây ba ngày, không có ai phát hiện ra sự thay đổi của Tam cô nương, nhìn xem, đến đây ba ngày, mới biết thủ đoạn điều tra của cô là trời sinh. Sau đó Trần Thu Ngôn lên xe theo mọi người trở về trường, chỉ bước theo họ mà không biết phương hướng.

Nói đến trường học của Trần Thu Ngôn, mấy chữ “Đại học quân y B” lóe sáng ở cửa, cô cảm thán, hoàn cảnh thật tốt, kiến trúc thật đẹp, thật nhiều anh chàng đẹp trai, quả thật cô sắp mù mắt rồi. Cô đứng trước cửa của ký túc xá N, âm thầm hô một câu, mình chính là Trần San, Trần San chính là mình.

Ký túc xá tổng cộng có bốn người, phía trên là giường ngủ, dưới là tủ quần áo cùng bàn học, đánh giá xung quanh một chút, vừa vào cửa đã thấy cửa phòng vệ sinh, còn có ban công, quả thật như một nhà trọ nhỏ a. So với khi cô học đại học ở thành phố N, một cái phòng ký túc xá với 8 người ở mà còn tốt hơn nhiều.

Sửa sang lại mọi thứ, cô nằm trên giường nghỉ ngơi, giữa trưa cũng không có sức mà đi ăn. Để có thể xử lý tốt mọi việc đến nước này, không thể dùng một chữ mệt mà có thể hình dung a.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Hiện tại Trần San hay cũng chính là Trần Thu Ngôn, trong lòng nặng trĩu suy nghĩ, ánh mắt vô hồn nhìn lên trần nhà. Lần đầu tiên được liên hệ với người nhà, chỉ là không biết nói như thế nào với ba mẹ về chuyện bị thương, nói dối, loại chuyện này không biết ba mẹ tin tưởng bao nhiêu, thật ra thì chỗ sâu nhất trong nội tâm của cô cảm thấy chính là ba mẹ không cách nào tiếp nhận thực tế.

Hơn nữa, không thể để người khác phát hiện mình khác biệt so với trước, dù sao cũng không thể nói là mất trí nhớ... Với tình huống “huyết cầu” hiện tại, ít nhất cùng lúc trước không có quá nhiều chuyển biến, mà sau này cũng phải từ từ thay đổi.

Tiếp theo, hiện tại cô vừa quay trở về thời sinh viên, tuy nói là đại học nhưng cũng không thể chịu nổi mấy cuộc thi, dù sao cũng đã 6 năm cô không động vào sách vở rồi, vốn cảm thấy Alexander thật cũng to nha, hơn nữa cũng sắp đến hè, còn phải về nhà của Trần San, mờ đôi mắt tâm tối, haiz, không nói

cái gì thân tình hay không thân tình, hơn nữa là trong ngoài không giống nhau, nên làm hay là không làm, tối thiểu còn phải biểu hiện giống người một nhà, huống chi còn là về tình cảm, nhưng bây giờ nghĩ lại thấy phiền não, thôi từ từ sẽ đến.

Trần San bỏ xuống giường, hiện tại là phải qua được cửa ải thi cử, những thứ khác tính sau, tìm được thời khóa biểu trong sách vở, trong lòng có vui mừng, lại tiếp tục tìm kiếm tin tức hữu dụng khác, mà trong laptop trên bàn sách cô còn tìm được ảnh gia đình của Trần San, một chút sở thích cá nhân và nhật kí cá nhân, mặc dù không hiểu quá rõ, nhưng ít nhất cô gái này lớn lên cũng là nhân tài, kết hợp với một chút tin tức trên di động, gia đình thuộc dạng trung lưu ở thành phố S này, có nhà có xe, điện thoại di động cảm ứng, máy tính bảng có thể nói so với Trần San trước kia ba mẹ đều là giáo viên... gia đình coi như là giàu có.

Nhìn lại về ngoài của cô gái này, coi như là mỹ nhân thanh tú, trừ tính cách có hướng nội, những cái khác đều không tệ, có thể thấy được không phải là con cái nhà nghèo. Tìm được thẻ ngân hàng, nhưng lại không có mật mã, xem ra phải tìm thời gian đi ngân hàng một lần, trong ví da còn có hơn hai ngàn đồng, cũng coi như giàu có.

Thấy vậy, cô nghĩ mình không có thi bằng lái xe mà lại không được hoàn lại tiền, cũng không biết ba mẹ có chấp nhận không, bị va chạm không biết có được tiền bồi thường hay không, haiz, lại suy nghĩ. Hiện tại phải làm rõ tình huống và tiếp nhận thân phận Trần San.

Dọn dẹp xung quanh một chút, nhìn tủ treo quần áo toàn quân phục, lúc này mới nhớ tới, hiện tại cô là quân nhân rồi, tuy nói là học y, lại phải học võ nhưng cũng không tới trình độ kia, nếu như cố gắng học hành một chút thì sau này cuộc sống không cần phải bôn ba, dù sao cũng là công chức rồi, nhưng đúng là mấy năm học này thật sự thống khổ a, cô chính là người nhất được tiện nghi lại còn khoe mẽ a.

“Tam” – mở cửa phòng, Mai Tâm Á đi đến – “Mang một ít thức ăn cho cậu.”, cô đem hộp tiện lợi cầm trên tay đặt lên bàn học rồi trở lại bàn của mình.

Trần San nhận lấy, liền nhìn thấy là mì xào – “Cảm ơn, Phương Ngón, Văn Lôi, đầu.”, sau đó liền mở ra ăn, không thể không ăn, xem ra là có qua lại với các bạn học này.

“Các cậu ấy đi ra ngoài chơi rồi, chắc nhìn các bạn nam đang chơi bóng đá.” – Mai Tâm Á ngồi ở phía sau vừa sửa sang lại vừa quay đầu lại nói chuyện.

“Đúng rồi, chân của cậu cũng không nặng lắm, nhưng đừng có đi loạn, mình đi tìm Dương Tuệ, bài tập lần trước của chúng ta chưa xong, vẫn phải xem lại một chút”. Nói xong liền đi ra khỏi phòng.

Trần San ăn xong rồi dọn dẹp lại, lấy toàn bộ sách giáo khoa ra, không có biện pháp, vô đầu, lật lại xem xét có thể học nơi nào, bài tập chờ Mai Tâm Á về rồi mới hỏi.

Trần San bắt đầu hòa nhập với cuộc sống, giữ vững phương châm nhìn nhiều hỏi ít để điều chỉnh dần, chỉ một lần gọi điện về nhà Trần San, nói ít nghe nhiều, ba mẹ Trần San cũng không có phát hiện. Muốn gọi điện về nhà, nhưng lại do dự nhiều lần, có lẽ không dám đối mặt, chắc phải chờ thêm một thời gian nữa.

Một tháng nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, Trần San thật sự hối hận nghĩ đi nghĩ lại, mỗi sáng trời còn chưa sáng đã phải đi chạy, quần áo phải giữ sạch sẽ không thấy cả đường may, mỗi ngày lại giặt giũ, đi học thầy giáo rất nghiêm khắc, ra về đều bắt đi theo hàng, quản lí chặt chẽ, đến con ruồi còn không bay ra được cổng trường. Mặc dù mỗi ngày đều có thể nhìn thấy mỹ nữ nhưng nhìn mãi cũng chịu không nổi a, quần áo thì mỗi ngày mỗi kiểu, đi đứng thì không kịp hàng, vì thế dù học tập hay huấn luyện cô cũng về ký túc xá mà tự rèn, sau khi đầu óc đầy chữ thì tắt đèn đi ngủ.

Một ngày kia, Trần San thật tiều tụy, cô sắp trở thành Triệu Phi Yến [1] (ý là chị sắp ốm như Triệu Phi Yến) rồi, thế mà ba cô bạn kia lại âm thầm hỏi: “Tam, cậu đang thăm mền ai sao?”. Trần San thiếu chút nữa phun ra, thật đúng là không biết trả lời sao nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6

Cuộc sống cứ thế không nhanh không chậm, Trần San sắp tới kỳ thi, chỉ còn kém một bước là treo cổ lên xà nhà thôi (mấy bạn tú tài ngày xưa khi học bài hay thất cái dây trắng trên trán rồi treo lên xà nhà ý), không để ý đến chuyện bên ngoài, chỉ một lòng đọc sách.

Càng gần nghỉ hè, càng gần đến ngày thi, Trần San cảm thấy đời này sẽ không bi thảm như vậy chứ, trừ ba người bạn cùng kí túc xá, những người khác toàn bộ đều không quen. May mắn bản thân vẫn có thể bình thản mà tiếp xúc với mọi người như trước kia, cũng không xuất hiện các tình huống cầu huyết như trong tiểu thuyết.

Trừ bỏ thỉnh thoảng gọi cho cha mẹ chưa gặp mặt kia, cô gái này cũng không có mấy bạn bè, xem ra gia đình quân rất nghiêm, bằng không cũng không thể có tính tình mềm yếu như thế này.

Nhưng cuộc thi đến lập tức, cô khẩn trương đến chết đi sống lại, không có đầu óc của thiên tài, cũng không có các phương pháp khoa học, nếu không cô cũng đã thi vào một trong ba trường trọng điểm rồi. Đại học quân y này không chứa người ngu ngốc, tùy tiện bốc ra một người thì người đó cũng là nhân tài a, những cái khác không thể so với người ta thì chỉ có thể dùng thời gian bù đắp thôi nha.

Mỗi buổi tối, Trần San ở trong chăn soi đèn pin, xem sách vở, thầm nghĩ rằng nếu ngày xưa khi thi đại học mà cô chăm chỉ như bây giờ thì cũng tới mức rơi vào tình huống như hiện tại. Cuộc sống thì không thể quay lại, nhưng đúng là cô có trẻ lại mười tuổi, ai.

Dù Trần San có như thế nào thì cuộc thi cũng phải tới. Trải qua ba ôn luyện, Trần San nằm tựa trên giường, toàn thân nhức mỏi.

“Tam, khi nào cậu về thành phố S, nếu không đến nhà tớ chơi vài ngày.” – Mai Tâm Á ngồi trước bàn đọc sách nói.

Mai Tâm Á là người thành phố B, tình hình gia đình Trần San cũng không hỏi rõ, lúc đó đang ở khóa huấn luyện cũng không mấy quan tâm, chỉ sợ lộ ra điểm nghỉ vấn.

“Cậu xem, mọi người về nhà quá nhiều, đến vé tàu còn không đủ.”, thật ra thì Trần San đã nói qua với ba mẹ là sẽ đi nhà bạn chơi mấy ngày, nhưng là muốn về nhà cũ kiếp trước, cô sinh ra ở một trấn nhỏ tại Giang Nam, bất kể kết quả như thế nào cũng phải đích thân đi nhìn lại. Cũng phải có chút lộ phí, may mà còn có hơn hai nghìn, vẫn còn là một “quý bà nhà giàu”.

“Phương Ngôn, còn cậu?” – tất cả mọi người đều nhớ nhà, Trần San quay qua hỏi Phương Ngôn.

Phương Ngôn mới từ phòng vệ sinh rửa mặt đi ra ngoài, ngẩng đầu nhìn Trần San, “Minh đã mua vé ngày mốt rồi, nghỉ hè có rảnh rồi thì để thành phố C chơi đi, chỗ tớ cũng không tệ, phong cảnh đẹp, con người cũng hòa đồng”.

Phương Ngôn là người thành phố C, nơi đó đến đưa bé gái cũng như mĩ nhân, khí hậu bốn mùa ôn hòa, chẳng trách lại có nhiều mĩ nhân như vậy.

“Tớ cũng muốn đi, nhưng lại không có ai đi cùng” – Văn Lôi ngồi không yên, quán lấy Phương Ngôn nói. Trong kí túc xá này, nũng nịu nhất là Văn Lôi, người thành phố N, Trần San trước kia cũng học tại thành phố này, cách thành phố S khá gần, mỗi lần nghe Văn Lôi nói chuyện da gà đều nổi lên ba tầng, khi Văn Lôi có bộ dạng này, Tâm Á luôn khinh bỉ, còn Trần San thì thờ ơ: “Trần San, nghỉ hè hai ta đi đi, cũng rất gần, theo tớ đi đi”.

“Tam, cậu phải đi theo tớ” – Mai Tâm Á nói chen vào – “Cậu muốn đi thì đi một mình đi”.

Lại đến rồi, Mai Tâm Á cùng Văn Lôi tranh chấp, Trần San và Phương Ngôn đứng xem cuộc vui.

Dù có đề nghị như thế nào thì Tâm Á cũng về nhà trước, tiếp theo đến Văn Lôi cùng Phương Ngôn, Trần San lại đi mua vé trở về nơi mà cô lớn lên.....

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Bắt tàu hỏa tới thành phố W, nơi mà Trần San đã công tác đến 5 năm, người đến người đi, cao ốc đứng vững, nhưng cảnh còn người mất.

Ăn một chút McDonald ở nhà ga, cô lập tức bắt tuyến xe về quê, trải qua 2 giờ xóc nảy, rốt cục cũng đã đứng tại nơi luôn xuất hiện trong ý nghĩ, nhưng lúc này tâm trạng so với mỗi lần trở về đều trầm trọng vạn phần.

Dọc theo bờ sông thị trấn đi tới, Trần San nghĩ, cô rốt cuộc là Trần Thu Ngôn hay Trần San, không có trí nhớ của Trần San, lại không có thân thể Trần Thu Ngôn. Bất gặp vị thầy giáo dạy mình lúc tiểu học đang đứng ở trung tâm thị trấn, nước mắt không hiểu sao rơi xuống.

Tâm trạng nhấp nhô theo từng bậc thang, dừng lại trước cánh cửa mình đã bước qua vô số lần, phòng 201, không biết nên nói thế nào, trong lòng một mảnh rối loạn. Gõ 1 tiếng, nhìn người mở cửa, Trần San trở nên ngốc lăng, lúc soi gương, khuôn mặt này mỗi ngày đều nhìn thấy, xuất hiện trước mắt Trần San.

“Cô tìm ai a?” Trần Thu Ngôn đứng trong phòng nghỉ hoặc hỏi.

Trần San cảm thấy không thể thừa nhận việc này, cô là Trần Thu Ngôn, vậy người hiện tại đứng trước mặt cô là ai.

“Cái kia, cô là?” Thân thể Trần San cứng ngắt, vẫn phải đem tiếng phát ra miệng “Tôi tìm Trần Thu Ngôn”.

“Chính là tôi, cô là ai, tôi nghĩ tôi không biết cô nha.”

Mặc kệ Trần San không muốn thừa nhận, thông qua việc hỏi đáp ngắn ngủi, cô vô cùng khẳng định Trần Thu Ngôn không chết, chỉ là đầu bị chấn thương, hiện tại ở nhà dưỡng thương mà thôi.

Còn Trần Thu Ngôn thì sao, vậy cô là ai, chỉ là giấc mộng của Trần San thôi sao.

Mở cửa phòng bước ra, bước trở về trên con đường thành phố W, Trần San không chế không được mà khóc, thực ủy khuất, xác thực thực ủy khuất,

thân phận của mình bị người ta chiếm mất còn không thể biện hộ cho bản thân chút nào có thể không ủy khuất sao, kỳ thật đây là một vấn đề rất thâm ảo, tựa như cô biết được có không gian song song tồn tại, có đến hai Trần Thu Ngôn, không, phải nói một người phân tách thành hai.

Vậy về sau cô chỉ có thể là Trần San, duy nhất là Trần San, không còn là Trần Thu Ngôn nữa.

Trần San ôm đầu khóc một đêm, sau khi tỉnh, khuôn mặt xa lạ xuất hiện trong gương, ánh mắt ủy khuất chớp chớp, lộ ra tơ máu.

Sau 1 ngày bình tĩnh, hiện tại toàn bộ chuyện kì lạ phát sinh trên người cô đã xảy ra, may mắn là 30 năm qua cô đã rèn luyện cho tâm trí mình thật tốt, trở nên bình tĩnh. Trong lòng thừa nhận năng lực cường đại thật tốt, nếu không đã điên.

Hiện tại ngẫm lại lão ba lão mẹ có một cô con gái là Trần Thu Ngôn, không cần trải qua cái sự kè đầu bạc tiền kè đầu xanh, việc đay so với ủy khuất nho nhỏ của cô thì tính là gì, chỉ sợ cha mẹ Trần San so với chính mình còn ủy khuất hơn, bọn họ gì cũng không biết, con gái đã thay đổi linh hồn.

Xem ra bí mật này phải theo mình mạng xuống mồ, ai cũng không được biết.

Sau đó lại còn vướng vào rắc rối, hoàn cảnh, con người xa lạ, Trần San cảm thấy bị kịch cho chính mình, nhưng mọi việc cứ xảy ra liên tiếp, ngay cả giới thiệu chương trình đều không có, khiến thể xác và tinh thần mỗi mết.

Ma xát cái điện thoại liên tục mới gọi về Trần gia, tiếp điện thoại là Trần mẹ, thanh âm ôn nhu làm dịu đi tâm trạng Trần San, khiến cô càng thêm tự kiểm điểm chính mình, mặc kệ cuộc sống hiện tại như thế nào, tối thiểu không ai quên đi mình, chứng minh bản thân vẫn tồn tại.

Từ thành phố W đến thành phố S nhiều nhất chỉ cần nửa giờ, trước hết, gọi điện cho người cha vẫn chưa gặp mặt, trực tiếp ra sân ga, phía đằng xa một vị trung niên nho nhã đứng vậy tay với cô, Trần San cảm thấy lão ba trở nên thật đẹp mắt, khiến cô như chú chim nhỏ vui sướng chạy đến.

Trần ba tiếp nhận balo của cô, xoa xoa tóc Trần San: “Đã trở lại, đi chơi với bạn học vui lắm sao?”

“Vâng, còn đi du lịch thăm thú thắng cảnh, ba, người có biết, trường học của bọn con như một cái trại tập trung không.” Ít nhất có thể nghe ra Trần San đang âm thầm nổi giận.

“San San, con còn đổi chuyện ba mẹ chọn nghề nghiệp cho con sao?” Trần ba dắt Trần San đi tới bãi đỗ xe rồi quay sang đáp: “Kỳ thật chúng ta là vì tốt cho con, về sau có thể tìm được chỗ làm việc.”

Thì ra đây là do gia đình chọn, Trần San nghĩ rằng, lấy tính cách nhút nhát trong quân y vốn thế nào cũng không hợp, hướng chỉ lại là khoa lâm sàng, về sau còn đối mặt với sống chết, máu cùng nội tạng a.

“Bạn học ở cùng rất tốt, các cô ấy rất chăm sóc con, ba, ba cứ yên tâm đi, mọi việc đều được sắp xếp ổn thỏa.”

“Ha ha, San San có thể thích là tốt rồi, bất quá chính là có hơi xa, trở về không được thuận lợi.” Trần ba vui mừng nở nụ cười.

Nói chuyện về trường học cho đến khi về nhà, kỳ thật nói chuyện khác thì Trần San nói không được, chỉ có thể chuyển đến đề tài mình dễ ăn, không thể làm cho mình trở nên kì lạ, kỹ thuật sống chính là kỹ thuật sống, nửa điểm không được có giả dối.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Tại thành phố S thì Trần gia ở vùng ngoại ô, phòng chừng có lái xe nhanh nhất cũng phải hơn nửa giờ mới đến nơi, tiểu khu có vẻ mới cây xanh cũng rất nhiều, Trần gia ở trên tầng cao của khu chung cư, vào cửa, Trần mẹ ôm chầm lấy con gái, sờ qua sờ lại, nói thật gầy, Trần San thâm nghĩ, chắc chắn là gầy rồi, nghĩ đến khi mình thi vào trường cao đẳng chỉ đọc sách thôi mà đã gầy 5 cân, đừng nói tình huống hiện nay.

Sau khi vào cửa, Trần San luôn không yên, nhấp nha nhấp nhồm, cho dù đến nhà người khác làm khách cũng không được tự nhiên, huống chi không phải nơi quen thuộc của mình. Trần mẹ là người vô cùng nữ tính, lại rất ôn nhu, không có điểm nào giống với lão mẹ tính tình trẻ con mỗi ngày đều cùng vui đùa với đám trẻ con chưa lớn, Trần ba rất khí chất, nói chuyện ôn hòa, mang theo kính mắt, không giống lão ba dạy thể dục nói chuyện sang sảng. Nói tóm lại, gia đình Trần San hầu như không có chỗ nào để chê.

Cùng Trần mẹ nói chuyện vài câu rồi trở về phòng mình, màu hồng nhạt, bất quá nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ, tủ quần áo, bàn học, giường còn có giá sách cạnh cửa sổ thực sạch sẽ, giá sách chứa rất nhiều sách, bất quá phần lớn là tư liệu học tập tham khảo, nhìn đến mặt sau cánh cửa, Trần San lập tức tìm kiếm tin tức hữu dụng, tiểu học, trung học, cao trung, mọi trạng huống (trạng thái + tình huống), ảnh tốt nghiệp trước tiên nhìn đến quen mắt, thân thích bằng hữu thì đọc chút, về sau mới chậm rãi tìm Trần ba Trần mẹ tìm hiểu.

Sau khi mọi người cùng nhau ăn cơm, ra khỏi cửa trước là Trần ba, phòng chừng là có chuyện công tác, Trần mẹ lôi kéo Trần San tán gẫu chuyện ở trường học, Trần San lại dùng việc đã lừa Trần ba tiếp tục nói dối Trần mẹ, nhìn ra được, cha mẹ Trần San có vẻ sùng cô, bất quá lại quản rất nghiêm,

so với lão ba lão mẹ kia càng nghiêm khắc, cho nên, Trần San chỉ có thể làm thực nữ ngoan ngoãn, lơ đãng hỏi về công việc của 2 người, hiểu biết trạng huống gia đình, v.v.

Buổi tối sau khi tắm rửa sạch sẽ, Trần San nằm trên chiếc giường 1m5 của mình, đối chính mình nói, cứ như vậy đi, cuộc sống tựa như leo núi, lúc ta sắp tới đỉnh núi, lại bị gió thổi xuống dưới, đứng giữa sườn núi, chỉ có thể lại leo một lần, luôn muốn tới đỉnh núi.

Kỳ thật lúc Trần San còn là Trần Thu Ngôn thì sẽ không thích ra khỏi cửa, mà lúc trở thành Trần San thì cũng cùng một dạng, cho nên cứ thích ở trong nhà, Trần ba là nhân viên kỹ thuật, còn được gọi là trưởng phòng khai thác Nhâm kỹ sư, Trần mẹ mở 1 tiệm cà phê, ngẫu nhiên lại đi dạo trong quán, cùng bạn bè uống trà, mà Trần San thực không có bạn bè, nghỉ ngơi ở nhà, trước khi ra ngoài thì báo cáo, Trần ba Trần mẹ cho chút tiền, muốn mua gì thì cứ mua, còn lại phải về nhà sớm, trên đường có thể nhận được vài cuộc điện thoại, tuy rằng thích ở trong nhà, nhưng cũng có thể tự do ra khỏi nhà nha, bất quá không thể gấp, từ từ sẽ đến, phòng chừng nha đầu Trần San kia sẽ không quá phản nghịch.

Trong lòng run sợ hơn một tuần, trong lúc gọi điện thoại cho bọn Tâm Á, tâm sự tình trạng. Trần ba Trần mẹ không có phát giác linh hồn đã thay đổi người trở nên khác xưa, Trần San rốt cục cảm giác được mình có tương lai, tiền đồ vẫn sáng lạn.

Cứ thế cảm giác không có việc gì lớn, Trần San cũng tiếp nhận việc ở chung với gia đình mới, tuy nói là ở mặt ngoài, trừ bỏ ngẫu nhiên cùng Trần ba Trần mẹ nói chuyện phiếm, thời gian khác cơ bản tự mình chi phối, tiếp tục kiếm tiền như trước bằng cái máy tính trong phòng mình, lại mua chút sách y khoa phụ đạo chuyên sâu, không nói cái gì quá cao siêu, nhưng người chậm hiểu như mình cứ bắt đầu trước đi, trước tiên phải hiểu biết về tri thức cơ bản của bản thể này. Mỗi ngày buổi sáng tiếp tục đi quanh đường cái của tiểu khu, không thể bỏ qua việc huấn luyện thân thể, hiện giai đoạn tập luyện vẫn chưa đề cao, tối thiểu phải đảm bảo ở mức cường độ trung bình.

Mỗi khi bước vào đêm dài yên tĩnh, Trần San không nhìn được mà hối hận, đây đều là tự tìm, chính cô tự làm tự chịu.

Bất quá sau mỗi đêm hối hận cầu nguyện, Trần San quyết định.

“Ba, con nghĩ đang kỳ nghỉ hè thì nên tham gia đợt kiểm tra lấy bằng lái.” Trần San đi đến trước bàn làm việc ở thư phòng Trần ba, thăm tình chân thành đối với Trần ba nói: “Được không, ba.”

“Nghĩ như thế nào lại muốn đi học lái xe, mẹ con nghe xong nhất định phản đối.” Trần ba ngẩn đầu trước máy tính hỏi.

“Ba, về sau chắc chắn dùng cần dùng đến, hiện tại cũng có rất nhiều bạn bè con đang học, học trễ không bằng học sớm a, ba.” Trần San lập tức sử dụng chiêu thứ nhất, ôm cổ Trần ba lắc lắc, trước làm cho baba mờ hoặc, nếu không đồng ý sẽ ra sát chiêu.

“Được, ba phải thương lượng với mẹ con trước rồi quyết định”, Trần ba phòng chừng bị cô làm choáng váng đến đen mặt, nhanh chóng thoát khỏi tay Trần San.

“Vậy đi, con sẽ đợi tin tức của ba, phải nhanh chóng báo danh mới có thể đi học.” Trần San cảm thấy mỹ mãn trở về phòng mình.

Đóng lại cửa phòng, da gà lập tức nổi lên, về sau chiều này không thể dùng loạn, ngồi ở trước máy tính, chống đầu, về mặt trầm tư. Vì học lái xe, cô có thể từ một cái thân thể đổi thành cái thân thể khác, lên núi còn không sợ, trả giá nhiều như vậy, chết rồi sống lại, dễ dàng sao, lần này mặc kệ như thế nào, tâm nguyện này đều phải hoàn thành, nếu không cô sẽ không cam tâm, Amen.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9

Trần ba làm việc hiệu suất có vẻ cao, không quá hai ngày liền đem giấy báo thi về cho Trần San, cũng thông qua sự đồng ý của Trần mẹ, cảm tư liệu trở về, cũng thông báo 2 ngày sau phải đi thi viết.

Trần San trở nên vui vẻ rất nhiều, tự nhủ trong lòng, đây mới là cuộc sống thường nhật nha, cúi đầu đọc sách, sau đó lên mạng làm trắc nghiệm.

Buổi tối, Trần mẹ ở trong phòng hỏi “Sao lại đồng ý thế, San San nhát gan, không an toàn.”

“Không có việc gì, nửa năm không gặp nha đầu kia, xem ra ở trường học khiến tính cách nó gan dạ hơn 1 chút, sẽ không có việc gì” Trần ba nằm trên giường đối diện với Trần mẹ nói

“Vậy anh cứ quyết định đi.”

“Em không phải sợ nó yếu đuối sao, anh thấy San San so với trước kia tốt hơn nhiều, cũng nên buông lỏng nó chút, sau này nó còn phải làm một vị bác sĩ thành thực, tuy nói ngay từ đầu nó sống chết cũng không đồng ý, nhưng xem ra hiện tại, về mặt này nó phát triển rất tốt. Chúng ta cũng không có khả năng đi theo nó cả đời.”

“Được rồi, nghe lời anh, dù sao cũng là con đường học của nó, để nó tự quyết định đi.”

Trần San dưới tình huống không biết gì đã bình an vượt qua kì nguy hiểm.

Hôm sau, Trần San nhớ đến cuộc thi lần trước, nhưng mà lần này cô thấy bình thần hơn rất nhiều, cho nên mới nói kinh nghiệm sống phong phú cũng là một loại tài sản.

Kết thúc thi viết, lần đầu tiên lên xe lái thử huấn luyện viên đã ca ngợi trực tiếp, xác định phương hướng thật tốt, thật tốt a. Trần San tự nhủ trong lòng, đây là cô dùng mạng sống để đổi được a, lần sau nếu thấy đụng xe nhất định cô cũng có thể bật dậy mà quay đầu bỏ chạy ngay lập tức, đây là kinh nghiệm a.

Một đường thuận lợi, sơ khảo rồi đến nội khảo, kiểm tra 1 lần liền thông qua, huấn luyện viên lại ca ngợi, tố chất người này thật cao a. Về đến nhà, Trần San đối mặt với biểu tình sợ hãi của Trần ba Trần mẹ thì trong lòng căng thẳng không thôi, biểu hiện của cô cũng quá... Nhưng mà cũng may Trần ba Trần mẹ nghĩ rằng mặc dù con gái của mình đối với việc nấu cơm xào rau đều làm hỏng, trù nghệ không biết gì, nhưng ở phương diện khác đều có chút thiên phú, nên rất vui vẻ mà chuẩn bị đại tiệc chúc mừng.

Dòng sông nhỏ uốn quanh, cỏ kính, màu nước trong xanh, cột cầu lộ ra thanh thoát, tiếng đàn tranh vang lên nhẹ nhàng, Trần San nuốt nước miếng xuống, một nhà ba người khẽ giọng nói chuyện. Đối với Trần San mà nói, ngày xưa cô cũng lắm là chỉ đến quán cà phê nói chuyện với bạn bè, thi thoảng mới đi nói chuyện cùng khách. Loại cảm giác hưởng thụ cao thế này hoàn toàn không có. Kỳ thật nói thẳng thắn, cô đã từng đến khách sạn ăn cơm, từng cầm cái chén đến mất chực đồng dùng bữa, từng ăn bữa cơm phải hẹn trước đến một tuần. Hiện tại Trần San càng được mở rộng kiến thức, có ba cô gái xinh đẹp đi đến bàn của họ, đặt đồ ăn lên bàn, cảm giác tao nhã không nói nên lời. Trần san cảm thấy lúc này đây mình chính là đại quý phi, cô gái phục vụ xinh đẹp đứng sát ở phía sau, tay bóc khăn lau, chỉ còn thiếu chút nữa là đứt cô ăn thôi.

Mà lúc này, Trần San có cảm giác tội lỗi, tất cả là của Trần San nên hưởng thụ, bản thân giống như cướp đoạt đi của người khác cái gì đó, đây là cha mẹ cô ấy, là gia đình của cô ấy, mà Trần San lại chiếm lấy thân xác của cô, cũng hưởng thụ những gì vốn là của cô. Nghĩ đến đây, sắc mặt có chút tái nhợt, Trần San không thể nào thoải mái ăn uống, đồ ăn quả là có chút khó nuốt.

“Con sao vậy San San?” Trần mẹ thấy con gái mình không khỏe.

Trần san ngẩng đầu muốn nói lại thôi.

“Sao vậy con? Ăn không hợp khẩu vị?” Trần mẹ nghĩ con gái mình không thích.

“Không có gì, con, con muốn đi toilet.” Do bất ngờ, Trần san không tìm được lí do hợp lí, cô thầm nghĩ phải tìm nơi nào yên tĩnh suy nghĩ một chút, không biết nên đối mặt với Trần ba, Trần mẹ như thế nào, làm cho Trần San nhất thời không nói gì được.

Cảm xúc đến quá nhanh, nhờ một cô gái xinh đẹp dẫn đường, đi vào gian rửa mặt xa hoa, Trần San sờ lên khuôn mặt có điểm quen thuộc nhưng lại xa lạ, nước mắt không biết tại sao lại chảy xuống.

Không phải nói thêm gì nữa, Trần San biết, cô chưa bao giờ là người con gái giàu tình cảm, nhìn cô gái trong gương mang sự thanh xuân, chỉ có đôi mắt lộ ra ánh sáng thâm thúy, linh hồn không phù hợp với lứa tuổi, luôn luôn có một loại bất đồng.

Lúc này, có người từ cánh cửa bên cạnh đi ra, đứng cách Trần San mấy bước chân rửa tay xong, đang chuẩn bị ra ngoài, bỗng bắt gặp ánh mắt thâm thúy kia đang rơi lệ, linh quang trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất, dừng lại vài giây, sau đó xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Trần San đi ra từ buồng vệ sinh, mặt mày như bình thường, cô không nghĩ rằng việc này có ai đúng ai sai, nhưng không thể dùng lý do này nọ để giải thích hết thảy, có lẽ cô chỉ muốn tìm 1 chút an ủi bản thân, ai có thể nói ra, cái lý do không thể trở thành lý do chân chính, trong lòng trầm xuống, mang theo áy náy, đối với Trần San thực sự, đối với Trần ba Trần mẹ, đối với ba mẹ Trần Thu Ngôn. Cứ như vậy đi, cô chính là Trần San, Trần San chính là cô.

Sau khi mọi người đã thưởng thức xong bữa cơm, Trần San đi theo sau Trần ba Trần mẹ đến bãi đỗ xe. Lúc này có vài chiếc xe mang biển số Bắc Kinh lướt qua cô, đột nhiên có ánh mắt quan sát cô chăm chú, khiến Trần San phải quay đầu nhìn, nhưng chỉ thấy đuôi oto lướt qua, nên không mấy để ý, nghe được Trần ba gọi mình, lập tức chạy nhanh tới chỗ Trần ba về nhà.

Sau cuộc kiểm tra, cô phải lập tức chuẩn bị cho khai giảng, nghỉ hè hai tháng, tinh thần Trần San cũng có chút thả lỏng.

Bước lên tàu về trường, Trần San có ý nghĩ rằng mình đã thực sự tái sinh, từ ngoài vào trong

Ba con nhóc cùng KTX còn chưa tới, Trần San quét tước bên ngoài, sửa sang trong phòng hoàn chỉnh, thay đồng phục, vừa ngồi xuống đọc sách không bao lâu, chợt nghe tiếng mở cửa.

“Di, Tam, cậu đến sớm hơn mình à, mọi người có ai tới chưa?” người đến ăn mặc có vẻ đơn giản, tay mang balo, trên mũi đeo gọng kính là Phương Ngôn.

“Không đâu, mình đến sớm nhất, điện thoại cho Tâm Á thì cậu ấy bảo mai mới đến, không liên lạc với Văn Lôi nên không biết.”

“Văn Lôi phỏng chừng buổi tối đến, bây giờ còn ở trên xe đi, trở về hẳn xương cốt đều cứng đơ.”

Phương Ngôn đem hành lý đặt lên bàn của cô, đi đến trước mặt Trần San, ngón tay nâng cằm cô lên, có bộ dáng đại gia: “Vài ngày không gặp, xinh đẹp hẳn nha.”

Nói cũng phải, hiện tại không thể so sánh với khoảng thời gian lo lắng hãi hùng đến mức phải treo cổ học bài. Hai tháng cũng đủ cho Trần San ăn ngủ bảo dưỡng trở lại, tuy nói tinh thần có chút khẩn trương, mỗi ngày đều là thịt cá ăn đến ngấy, trên mặt có chút đỏ ửng, so với bộ dạng tiêu tụy khi vừa về nhà thì hiện tại tốt lên rất nhiều, nhưng mà nói tóm lại không có đầy đặn mấp mấp như bé gái.

Mà Phương Ngôn, Trần San ai oán nhìn cô, tuy nói chiều cao giống nhau, dáng người giống nhau, nhưng cô ấy lớn lên có khuôn mặt so với mình trưởng thành hơn nha, tự lập, gọn gàng nhanh nhẹn. Trần San rất buồn bực, sống qua hai kiếp vẫn mang khuôn mặt như trẻ con.

Người có vẻ trưởng thành nhất ký túc xá chính là ký túc xá trưởng Văn Lôi, ngũ quan tinh xảo, nói chuyện mạch lạc, mang phong cách Tây Âu. Mai Tâm Á thì nói như thể nào nhĩ, có chút thẹn thùng, nhưng cũng có vẻ sang sảng, có hương vị cô gái phương bắc hào sảng. Mà Phương Ngôn, khí chất trên người cô có chút khác biệt, không giống với nhiều người, tính tình có vẻ mạnh mẽ. Cuối cùng chính là mình, là cô gái nhỏ, không có gì đặc sắc, lại không thích nói chuyện, nếu như để cho người khác đánh giá mình, chỉ có một câu, không dễ ý. Nhưng đối với Trần San, trừ bỏ đôi mắt, cái khác cô đều rất vừa lòng, bình thường cô rất an phận, thuận theo tự nhiên không phải hay sao, có lẽ Trần San cho tới bây giờ là cô gái không có khát vọng.

“Phương Ngôn, mình mang theo chút đặc sản, ném thử đi.” Cô làm bộ thẹn thùng, không dấu vết né tránh ngón tay Phương Ngôn.

“Mình cũng mang theo 1 ít, Tam, cậu lấy trước đi, nếu hai nhà đầu kia đến đây không chừng sẽ không đến lượt cậu đâu.”

Nói đến cùng, ba người các cô, mặc kệ như thế nào luôn bảo vệ và bênh vực Trần San, chuyện gì cũng suy nghĩ hoặc quan tâm tới cô.

Trần San thực vui mừng, như vậy rất tốt, không cần thay đổi cái gì.

Ngày hôm sau, toàn ký túc xá đã đến, ký túc xá bắt đầu trở nên náo nhiệt, cùng tán gẫu, tặng đặc sản, nói việc thú vị ngày hè, ngẫu nhiên Trần San cũng sẽ chen vào một hai câu, Dương Tuệ phỏng kê bên cũng hay tới đây, cô ấy cùng Tâm Á có vẻ thân, đại khái đều là đồng hương, nhưng mà Dương Tuệ giống một cái loa nhỏ, trong ban đội có xảy ra chuyện gì đều kể rõ ràng.

Học viện không cho phép yêu đương, nhưng không thể ngăn cản xuân tâm nảy mầm của các chàng trai cô gái yêu nhau. Mà Trần San khi đến trường liền vui đầu vào cuốn sách, nào có cái thời gian chú ý việc khác, hiện tại nghe các cô nói, người này rất tuần tú, người này cùng người kia lén lút trộm yêu, mới cảm thấy, tuổi trẻ thật tốt, nhưng mà Trần San hiểu chính mình cũng không dễ nảy mầm xuân tâm, bằng không sẽ hỏng. Chưa nói tới cô đã già, mà là nhiều năm sống trên đời cũng đã biết nhiều thứ, cho dù là dùng thủ đoạn theo đuổi hay là chân tình thì cũng chỉ đẹp nhất vào thuở ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Sau khi khai giảng, khóa huấn luyện lại bắt đầu, tuy đây là lớp bình thường nhưng cũng cần phải cố gắng, dù sao đây cũng là trường của quân đội, không thể để xảy ra sơ sót nào.

Thân thể nhỏ nhắn của Trần San được bao bọc bởi một bộ quần áo màu xanh lục, sau mỗi lần kết thúc huấn luyện, cô hận không thể trực tiếp nằm trên mặt đất mà ngủ luôn vạn năm, có hận hay không a, hận a, mỗi lần luyện tập xong thì trong lòng luôn đấu tranh sống hay chết a, còn truyện tranh của cô, giường của cô, cô đang tạo nghiệp gì nha. Nhưng mới bắt đầu huấn luyện thôi, phải tiếp tục thể này vài năm nữa, thật sống không nổi mà.

Cho dù trong lòng Trần San có YY thế nào thì trên mặt vẫn lạc quan sống qua ngày. Đây là tiềm lực của con người a, không đào ra thì không biết, giờ biết thì cũng giật mình, không chừng có ngày cô còn có thể treo tường mà bỏ trốn nha, đây là nơi huấn luyện phụ nữ thành đàn ông a.

Học kỳ này bắt đầu học môn chuyên ngành, Trần San biết được đạo lý, người chậm thì phải bắt đầu sớm, cô ở trên lớp ngồi thẳng lưng nghe giáo sư giảng bài, thỉnh thoảng sẽ ghi ghi chép chép, Trần San không hi vọng kiếp này của cô cũng như lúc trước, học xong rồi cũng không dùng được, công việc còn phải đổi chuyên môn, lần này phải cố lên, cô nắm chặt tay.

Thật ra cho đến bây giờ, Trần San cũng không biết rõ cấp bậc của giáo sư quân y đi tới đi lui trên bục kia, chỉ biết bản thân cô có cấp bậc thấp nhất, gặp

ai cũng đều phải làm lễ chào. Mỗi lần cúi chào Trần San lại nhớ đến giờ học đạo đức lúc nhỏ, cúi chào nhà, nắm tay nhà, chúng ta là bạn tốt của nhau nhà. Vì thế nếu như ở học viện mà thấy học viên nào mỉm cười tủm tỉm khi cúi chào thì người đó chính là Trần San.

Mặc quân trang đã lâu, kỳ thật không thể nói là không thích, nhưng mà mỗi ngày nhìn thấy nam nữ chỉ mặc mỗi một màu, ngoại trừ cái mặt trắng có chút hồng hồng thì nhìn vào chẳng khác gì cây đậu, chỉ có duy nhất một màu. Mỗi ngày trở lại ký túc xá thì Văn Lôi thích chưng diện lại lời cái váy thực nữ dưới thùng ra mặc lên người, soi tới soi lui trước gương, sau đó còn làm vài bức hình, Tâm Á lập tức châm chọc: “A a, thật là cô gái màu mè a.”

“Nhóc con, đến nhảy một bài coi đi.” Phương Ngôn thì diên diên chạy đến trước mặt Phương Lôi, cầm lấy tay nhỏ bé của cô, khuôn mặt ra vẻ đẹp trai xoay tròn xoay tròn, xoay đến trước mặt Tâm Á rồi lại đến trước mặt Trần San.

“Tam, hai ta cũng nhảy đi, nhìn hai đứa nó kia.” Tâm Á không ngồi yên được nữa, lập tức kéo tay Trần San.

“Thôi đi, mình khiêu vũ giống đàn ông lắm” Trần San cự tuyệt.

Không còn hi vọng, Tâm Á lại chạy đến trước mặt hai người kia phá hoại.

Nhìn ba người các cô cười đùa vui vẻ, Trần San lại quay đầu nhìn vào sách vở. Thật ra không phải cô không muốn nhìn, tuy rằng trẻ lại mười tuổi thì đầu óc cũng linh hoạt hơn đôi chút, nhưng đã rất lâu không đụng đến sách vở nên phản ứng của cô luôn chậm chạp hơn mọi người, tư duy vẫn không thể nhanh hơn được. Trước kia Trần San học khoa lý, lẩn lộn bốn năm đại học, lẩn lộn xã hội sáu năm, chỉ số thông minh đã sớm mất. Bây giờ cô chỉ có thể dùng thời gian để tìm hiểu kiến thức.

Nhìn ba cô gái thanh xuân trẻ tuổi đang tươi cười kia với Trần San, có lẽ bạn sẽ nghĩ đến một hình ảnh, đó là một bà già trung niên đi theo trông chừng ba đứa con nít đang chơi đùa, thật là đau lòng nha. Có người nói, tuổi càng nhỏ thì càng có tính trẻ con, nhưng Trần San không thể tin được cô có thể vô tư vô lo mà tận hưởng tuổi xuân, đôi khi ngẫu nhiên sẽ đùa cùng các cô, nhưng mỗi ngày nào loạn cười vui vẻ như vậy thì cô không làm được. Cũng phải lạ tay ông trời, Trần San trước kia tính tình như hũ nút, nếu trước kia là người hoạt bát đáng yêu thì hiện nay cô không thể diễn tốt vai này được.

Cuối tuần, bốn người các cô liền ra ban công nhìn phương xa, nhìn những người đã đổi trang phục thường ngày đi ra cổng, trên mặt hiện lên vẻ hâm mộ. Thời gian đến trường trước kia ba nhà đầu kia không đa sầu đa cảm như vậy, nhưng học kỳ này cảm giác tù túng rất rõ ràng, Trần San thì không sao, dù sao cô cũng đã ở nhà thành thói quen. Nếu học viên muốn ra khỏi trường thì phải tìm giáo viên báo cáo, lí do phổ biến nhất là bị bệnh, nếu không được thông qua thì mới nghĩ ra lí do khác.

“Nhìn xem, là cái tên bên ban nghiên cứu được, lần nào nhìn cũng thấy hấn đi ra.” Tâm Á thúc Phương Ngôn.

“Đâu đâu, Tâm Á chỉ mình xem.” Văn Lôi tiến tới bên cạnh Trần San, lôi kéo Tâm Á.

“Nha, người đang quẹo vào con đường kia kia, mặc áo sơ mi ấy.” Tâm Á dùng tay chia chia.

Tiếp theo, cả bốn cô đều nhìn về cùng một hướng đó, Trần San cũng có nhìn qua, xem không rõ, nhưng dù sao nhìn cũng nổi bật trong một đồng người bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Người này ở học viện có chút nổi bật, tuy rằng Trần San không quan tâm đến mấy nhân vật nhỏ thế này nhưng những lời nghị luận của mọi người ít nhiều cũng rơi vào lỗ tai của cô.

“Là tên kia.” Phương Ngôn nói.

“Nghe Dương Tuệ nói, đó là thái tử của thủ đô nha.” Văn Lôi cảm thấy hứng thú với đề tài này.

“Trong nhà có một thượng tướng vẫn còn sống, chơi bồi lêu lổng cả đời cũng chẳng lo chứ đừng nói hấn vốn là người tài giỏi.” Tâm Á nói: “Người kia rất giỏi, đang học tiến sĩ.”

“Làm sao cậu biết thế Tâm Á.” Văn Lôi hỏi Tâm Á.

“Nghe được khi ba mình tán gẫu, lúc đó không rõ lắm, nhưng nghe đến những lời Dương Tuệ nói thì mình mới phát hiện ra, thật sự là thái tử a.”

Lúc này Trần San có chút mơ hồ, đã có thói quen làm dân chúng bình thường, lúc này nghe chuyện về người ta thì cảm thấy thật xa xôi.

Phương Ngôn không có phản ứng gì, nhưng lại nhìn chăm chú vào bóng dáng đang đi xa dần kia.

Văn Lôi hỏi: “Ba cậu làm gì sao có thể biết vậy?”

“Tham gia quân ngũ, cũng nhiều năm rồi.” Tâm Á tránh nặng tìm nhẹ nói: “Có chút hiểu biết thôi.”

Gia đình của Văn Lôi thì Trần San có chút hiểu biết, là dòng dõi thư hương, nhưng không giống với gia đình của cô, ba mẹ của Văn Lôi là giảng viên đại học, cho nên Văn Lôi luôn có chút phong cách văn nghệ. Phương Ngôn cũng từng nói qua một hai câu rằng gia đình của mình là gia đình làm công vụ bình thường, cụ thể thì không nói rõ. Mà Trần San có quan hệ tốt nhất với Tâm Á, từng oán giận bản thân cũng bị gia đình ép buộc tới đây giống Trần San, chưa nói chi tiết nhưng có nói qua cho Trần San rằng ba cô có cấp bậc chính ủy, mẹ tùy quân (đi theo vào ở trong quân đội). Trần San không khỏi có chút bất ngờ, nhớ trước kia người cấp cao nhất mà cô từng gặp cùng lắm cũng chỉ là một giám đốc. Có lẽ những người tài giỏi thường đi cùng với hoàn cảnh tốt, Trần San tràn đầy cảm xúc.

“Tâm Á, cậu nói xem, người như bọn họ thì tìm cô gái thế nào để kết hôn a.” Văn Lôi dựa vào ban công hỏi.

“Sẽ không tìm chúng ta.” Tâm Á nói tiếp, nhìn thoáng qua phương hướng mà Văn Lôi đang nhìn.

“Có lẽ sẽ tìm chúng ta yêu đương, nhưng không tìm chúng ta để kết hôn.” Trần San nhìn phương xa nhẹ nhàng nói.

Tâm Á đột nhiên quay đầu, nhìn Trần San: “Tam, mình phát hiện ra đôi lúc cậu cũng thật thông minh.”

Phương Ngôn nhìn Trần San, trên mặt thanh tú vẫn duy trì sự bình tĩnh.”

“Không may mắn như vậy đâu.” Văn Lôi hỏi.

“Có lẽ là thế, nhưng ai biết chuyện bất ngờ.” Phương Ngôn cười ngả ngón.

Sau khi thảo luận, người thì đọc sách, người chơi máy tính, người nằm úp sấp trên giường. Trần San đặt bút viết về những loại thuốc đang nghiên cứu, có lẽ chỉ có Trần San là bình tĩnh nhất, sau khi nói chuyện xong thì quên, dù sao sự dục hoặc ở thế giới giàu sang kia Trần San cũng đã từng gặp qua, tầng lớp đó quá xa xôi với cô, tuy hiện tại điểm xuất phát của cô cao hơn xưa nhưng trong lòng Trần San vẫn cảm thấy có tiền thì chỉ cần đủ dùng là tốt rồi, quần áo thì chỉ cần mặc thoải mái. Đây có lẽ mà một ý nghĩa khác của câu nói “không cầu mong mới là bền vững”.

Trần San trải qua mọi ngày rất bình thường, đi học ăn cơm rèn luyện, không có gì to tát. Trong lòng Trần San cũng biết bản thân cô là mặt hàng nào, thân mình như cây nến, không có chút hấp dẫn, nếu trước đây cô cố gắng nhiều hơn thì cũng có thể vĩ đại hơn một chút, nhưng bản tính con người không phải nói dối là có thể dối, nghĩ trong lòng là một chuyện còn làm được hay không lại là chuyện khác.

Trần San có đôi khi cũng nghĩ, nếu cô có thể thông minh hơn thì cô cũng không cố gắng đọc sách như vậy, khi đọc sách cũng lười biếng, khi nghe giảng bài lại thất thần, dựa theo những tiêu chuẩn của Trần Thu Ngôn trước đây thì cô đã sớm vượt qua, nhưng xét về tiêu chuẩn của Trần San thì vẫn còn chưa đủ.

Phải cố gắng đạt được tiêu chuẩn trước kia, Trần San quay đầu nhìn bảng thành tích của mình trước kia, thấy đã oán hận nghĩ, phải chăm chỉ, phải cố gắng chăm chỉ, mỗi môn học đều phải học đến mù mắt. Đến khi nghỉ hè nhận được phiếu điểm thì thấy bản thân vẫn còn có khoảng cách với thành tích trước kia, lúc đó Trần ba và Trần mẹ còn an ủi Trần San, nghĩ thầm rằng con gái vẫn không thích ứng, con gái a, không cần chống đối với nghề nghiệp mà ba mẹ đã chọn a, lúc đó Trần San không biết nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Trần San mang theo túi đi học, nhìn không chớp mắt đi trên con đường lớn, từ thư viện đến ký túc xá không ngừng cúi chào, mở cửa ra chỉ thấy Văn Lôi đang cầm mảnh vải múa loạn xạ, Phương Ngôn ngồi xồm trên ghế trước bàn học chỉ huy, còn Tâm Á thì đang dựa vào bàn học mà run run không ngừng.

“Làm sao vậy, đây là...” Trần San lướt qua hai người ở cửa, mang túi thả xuống rồi hỏi người thứ ba.

Tâm Á lấy lại hơi thở nói: “Đây là tiết mục văn nghệ mà Văn Lôi muốn biểu diễn.”

“Tiết mục gì vậy, sao mình không nghe nói?”

“Trời a, Tam a, cậu sao có thể sống tới giờ a!”

“Các cậu có bao giờ nhắc tới tiết mục văn nghệ nào đâu.”

“Tam, cậu đã tách rời với cuộc sống bình thường rồi sao, không phải mười ngày nữa là tới Quốc khánh sao, trường học muốn tổ chức đêm diễn, khoa của chúng ta cũng phải có một tiết mục.”

Phuong Ngón tiến tới nói thêm: “Lần đó tan học Tam về trước.”

“Đúng rồi, hình như chính là cái lần mà đi cả của mẹ tôi a (kính nguyệt), haha.” Hai vai Tâm Á lại bắt đầu run run.

“Mình nói này, các cậu một người là lớp trưởng, một người lớp phó, một người là ủy viên tuyên truyền, một người là ủy viên văn nghệ, có thể nói cho mình biết có chuyện gì không.” Trần San ngồi vào bàn: “Ài, mình chỉ là một cô lính nhỏ, các cậu còn bắt nạt mình.”

“A, không phải cậu giữ chức ký túc xá trường sao?” Phuong Ngón cười nói: “Đừng nói mình là lớp phó, không phải vẫn là do cậu quản lý nội quy sao?”

“Đúng đúng, ở ký túc xá thì cậu là lớn nhất nha, haha.” Tâm Á tiếp tục nói.

“Vậy khoa chúng ta làm tiết mục gì, sao mình không biết.”

“Văn Lôì tham gia tiết mục do ban nghệ chọn lựa, nên khoa của ta chỉ còn Lý Vân Thiên lên sân khấu hát.” Phuong Ngón giải thích với Trần San.

“Nga, hiểu được.”

“Mình cược rằng Tam không biết ai là Lý Vân Thiên đâu.” Tâm Á đến bên cạnh Phuong Ngón huých khuỷu tay vào cô thấp giọng nói.

“Cược xem ai sẽ trả cơm chiều.” Văn Lôì thấp giọng trả lời.

“Được, mình cá là cậu ấy không biết.” Phuong Ngón phát biểu.

Ba người đi đến bên cạnh Trần San, Tâm Á hỏi: “Tam, cậu có nhớ rõ Lý Vân Thiên kia là ai không?”

Trần San nhìn ba cái đầu ở sau, sờ tóc: “Có phải là người cao nhất khoa không?”

Vừa nói xong, hai nha đầu kia liền ôm lấy Văn Lôì, Phuong Ngón nhếch miệng cười: “Đêm nay, Văn Lôì mời, Tam, cậu thật giỏi a.”

Văn Lôì nâng hai móng tay lên đầu Trần San: “Tam a, cậu có thể có chút hứng thú với nam sinh hay không, mình hận cậu nha, hận vạn năm vạn năm.” Nói xong xoay người tiếp tục sự nghiệp múa may lớn của mình.

“Cậu thật trâu bò a, Tam, cậu quả thật là thần tượng của mình nha.” Tâm Á tiếp tục nói với Trần San: “Một năm một tháng, người của khoa ta vẫn chưa biết hết, bình thường nói người này người nọ với cậu, không ngờ tên của người ta cũng không nhớ, haha.”

Cuối cùng cũng hiểu mọi chuyện đã xảy ra, Trần San âm thầm nghĩ, cái này không thể trách cô, khi đi học trong đầu đều là sách giáo khoa, ngẩng đầu nhìn lên thì chỉ thấy mấy cái đầu đen của người khác, nam nữ không có gì khác nhau, tan học xếp hàng xong thì giải tán, ai có thể nhớ rõ ai nha. Bình thường Trần San đều chạy đi chạy về giữa ký túc xá và thư viện, đối với các hoạt động khác đều không có hứng thú.

Nếu Trần San hiện nay là cô gái hai mươi tuổi khẳng định sẽ rất hứng thú với các hoạt động ngoại khóa, ai lại không có xuân tâm, nhưng thực tế Trần San đã ba mươi tuổi, đối với nam sinh nhỏ tuổi hơn cô nhiều như vậy, sao cô dám xuống tay chà đạp a. Đối với các thiếu niên mặc quân trang cô rất an phận, không đi chú ý nhất cử nhất động của họ, nếu có người đẹp trai nhìn cho đã mắt là được rồi, không giống như trước kia, khi mời khách đi hát thì phải trả tiền mời mấy anh đẹp trai đến, giờ này tất cả là miễn phí a.

Mai Tâm Á cúi đầu nhìn Trần San đang đọc sách, trong lòng có cảm giác nói không nên lời, vừa mới bắt đầu đến trường, liếc mắt một cái cô đã để ý đến Trần San, nhưng cảm giác bây giờ lại không giống. Trên người Trần San có cảm giác lảng đãng của thời gian, ở cùng với Trần San một thời gian lòng của cô cũng bình thản, cảm giác gần bó cũng càng ngày càng mãnh liệt, có lẽ là do nguyên nhân cả hai đã trở thành bạn, một khi đã kết giao chính là cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Hội diễn quốc khánh diễn ra ở phòng hội nghị của trường. Trần San cùng bạn học đến sớm đến quân ở vị trí dành cho khoa của họ. Bắt đầu buổi diễn luôn có một số nghi thức bắt buộc, Trần San cùng mọi người đứng dậy cúi chào mới yên ổn ngồi xuống.

Chủ đề đêm diễn là yêu tổ quốc, yêu dân, các tiết mục hát múa lần lượt biểu diễn, khi đến tiết mục của Văn Lôì, Trần San đã có chút buồn ngủ. Văn Lôì khiêu vũ dân tộc, xoay xoay cái eo nhỏ.

“Tam, mau nhìn, phần kịch thật.” Tâm Á ở bên cạnh đẩy đẩy Trần San.

Trần San mở to hai mắt, mỉm cười với Tâm Á ở bên cạnh.

“Cậu nha, ngồi mà cũng có thể ngủ.” Tâm Á thấp giọng nói.

Một nam một nữ giới thiệu chương trình lui xuống, màn che sân khấu mở ra, cô liền thấy một anh chàng đẹp trai ngồi sau cây đàn dương cầm, cũng không phải là rất đẹp, tối thiểu trong mắt Trần San thì ở học viện này chưa có ai có khí chất như vậy. Ngũ quan rõ ràng, vóc dáng hiện tại chưa thể nhìn được, nhưng có thể vào học viện quân y thì chắc chắn không thấp, nói thế nào thì nhìn có vẻ rất có tư chất, đúng, là một chàng trai thực thụ.

Trần San chăm chú nghe khúc dương cầm, ánh mắt ngấm mặt anh đẹp trai, sau đó liếc nhìn Tâm Á, khi thu hồi ánh mắt thì lại thấy khoe miệng Phương Ngôn hơi nhếch lên, thật là a, ánh mắt hàm xuân, trong veo như nước.

Khi kết thúc bản nhạc đứng lên chào, lấy ánh mắt đánh giá của Trần San, người này cao trên 1m8, khí chất tốt, xem ra là một chàng trai chất lượng. Trần San lập tức cảm tạ trời xanh đã không biến cô thành đàn ông, nếu là đàn ông gặp người này thì đừng nhắc đến chuyện có bạn gái, chỉ sợ bản thân không có mặt mũi gặp cha mẹ.

Hội diễn chấm dứt, Trần San vừa đi vừa hỏi Tâm Á: “Cái người đàn dương cầm chất lượng tốt kia là ai?”

Trần San hỏi như vậy là khẳng định Tâm Á biết cô nhắc đến người nào, bằng không sẽ Tâm Á sẽ không nhắc cô xem tiết mục đó.

“Cậu không biết sao, Tam, còn nhớ rõ có một lần Văn Lôi có nhắc đến thái tử của thủ đô không?”

“Hắn sao, thì ra là thế, hiểu rồi.”

“Thế nào, tâm lòng không?” Tâm Á chớp mắt vài cái nhiều chuyện hỏi.

“Nhìn từ xa thì được.”

“Lần trước nói xong thì Văn Lôi luôn đi hỏi thăm, mấy ngày này đều lải nhải bên miệng.”

“Không phải cậu biết hết sao, cậu ấy không tìm hỏi cậu thì hỏi ai?”

“Đi tìm Dương Tuệ, đến giờ cũng chỉ biết mỗi cái tên, ngày nào cũng nhắc.”

“Tên gì?”

“Nhưng cậu đừng nói trước mặt Văn Lôi nha.” Tâm Á vỗ vai Trần San: “Anh ta là người của Hàn gia ở thủ đô, đời thứ ba, con út, đứng thứ tư, ở bên ngoài người ta đều gọi là Tứ thiếu gia, tên đầy đủ là Hàn Song Lăng, năm nay tốt nghiệp nghiên cứu sinh, còn hai năm tiến sĩ nữa.”

“Bây giờ còn có thiếu gia, Tâm Á, mình cảm thấy mình không còn ở trên trái đất a.” Trần San ai oán nhìn Tâm Á.

“Dù sao đó là chuyện của người ta, khi nào rảnh rồi thì mình lại nói với cậu, nhưng mà cậu đừng truyền tin tức lung tung a.”

“Hiểu rồi, cậu thấy mình không có hứng thú nên mới nói với mình, nếu mình có hứng thú không chừng cậu chạy đi rồi.”

“Tam, người kia không phải là người có thể đi cùng đường với chúng ta.”

“Biết rồi Tâm Á.” Trần San vênh vênh khoe miệng, cười với Tâm Á.

Trở lại ký túc xá, Trần San thầm nghĩ tắm rửa nhanh rồi đi ngủ, mê man vài giờ nhưng vẫn chưa hết buồn ngủ.

Nhưng mà Văn Lôi lại chụp cô lại nói chuyện: “Mình ở sau khán đài thấy Hàn Song Lăng, thật là quá đẹp trai.”

“Uh, thật ra mà nói, cho dù hắn không có gia thế thì cũng coi như là một nhân vật nổi tiếng ở trường chúng ta.” Phương Ngôn tiếp tục lời của Văn Lôi.

“Không biết hắn có bạn gái chưa nha?” Văn Lôi nhìn gương thoá trang sức nói.

“Có khả năng là có, nhưng mà có lẽ không phải ở trường chúng ta, mỗi cuối tuần đều đi ra ngoài.” Phương Ngôn đáp Văn Lôi.

“Ai, vậy thì không còn hi vọng.”

Phương Ngôn nghe thế nín cười.

Trần San cùng Tâm Á cũng cười.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Mùa thu trôi qua, thời tiết càng ngày càng lạnh, Trần San vừa mới nói chuyện xong với Trần mẹ, dặm chân một cái đi qua đi lại hai vòng quanh cái bàn học, nhìn cái máy tính, cũng mất một ít tiền a, nhưng mà Trần San lại nhớ đến hiện giờ cô cũng có ít gia sản, tuy rằng tất cả đang ở ngân hàng. Bình thường Trần San không tiêu xài gì, chỉ dùng một ít để mua sách vở, quần áo thì không cần mua, ăn thì ăn ở căn tin, sinh hoạt phí mỗi tháng còn dư rất nhiều, thỉnh thoảng Trần mẹ cũng cho cô một ít vào tài khoản, còn Trần San thì cũng làm ra được hai sản phẩm thiết kế, còn có chút ít trợ cấp của trường, lần trước kiểm tra tài khoản còn chừng bốn vạn ba ngàn, không tính thêm số lẻ.

Có tiền thật tốt, Trần San suy nghĩ, tiếp tục cố gắng nào, cô nắm chặt tay.

Lễ giáng sinh đến nhanh chóng, sau đó là tết Nguyên Đán, kỳ nghỉ cũng tới gần. Ba người kia ở ký túc xá cũng hưng phấn.

Được nghỉ tết Nguyên Đán thì có lẽ Tâm Á vui vẻ nhất, có thể về nhà một lần.

“Tam, lần này đến nhà mình chơi đi, lần trước lễ Quốc khánh cậu cũng chưa đến.” Tâm Á nằm trên giường Trần San nhắc.

“Không đi, rất lạnh, cậu cũng biết huấn luyện mỗi sáng đều làm cho mình chết hơn nửa người.” Trần San nói, không nhúc nhích nằm trên giường, nhìn tài liệu tiếng Anh.

“Vậy mình ở lại cùng cậu.” Tâm Á trông mong nhìn Trần San: “Dù sao mỗi lần nghỉ đều có thể về nhà, lần này ở với cậu.”

“Mẹ cậu đồng ý sao, nhưng mà nếu cậu ở lại mình sẽ mời cậu ăn đại tiệc.”

“Vậy nha, không trở về, mỗi ngày mẹ cứ xem mình như đứa trẻ.”

“Không trở về cùng nhau liên hoan nha.” Văn Lôi ở bên cạnh nghe hai người nói chuyện cũng cọt cọt tiến tới.

“Oke, cùng nhau mới náo nhiệt, đúng không Tam?”

“Nếu là người mời khách thì nói trở về mới là tốt.” Trần San nói với hai cô gái.

“Mình mời, khó có khi được làm chủ.” Tâm Á nắm tay biểu đạt sự kiên định.

Trần San nghĩ: “Mình không có ý kiến.”

“Mình cũng không có ý kiến, giờ cơm mình sẽ sắp xếp.” Văn Lôi nói.

“Ok, dùng xe của mình đi.” Cuối cùng Trần San tổng kết: “Nếu như chơi quá muộn trường học đóng cửa thì đến lúc đó tính sau.”

“Nhưng mà sao khoảng thời gian này lại không thấy Phương Ngôn?” Trần San nhìn Văn Lôi, hai cô gái như trẻ sinh đôi này sao lại thiếu mất một người rồi.

“Không biết dạo này cậu ấy bận gì, đợi tí nữa cậu ấy về hỏi đi.” Văn Lôi muốn nói gì đó lại thôi.

Tối ngày nghỉ, mọi người thay đổi quần áo rồi xuất phát, cuối cùng Phương Ngôn không đi cùng các cô mà ở lại ký túc xá.

Trần San bình thường ra ngoài cũng có ít nguyên tắc, thích đi ở nơi vắng người, không giống Văn Lôi cùng Phương Ngôn đều thích đến trung tâm thành phố.

Sau khi mua một ít đồ, Tâm Á mang theo các cô đến cửa hàng cơm Tây quen thuộc. Chạng vạng có rất nhiều khách nhưng vẫn còn chỗ trống.

Ăn uống no đủ, Trần San nghĩ, vẫn nên thỉnh thoảng ra ngoài cải thiện bữa ăn, đồ ăn trong trường học dù sao vẫn không bằng với hương vị bên ngoài.

Ba người thảo luận một lát, Trần San có chút không muốn đi chơi, không bằng trở về, trời hôm nay rất lạnh. Hôm nay Trần San mặc cái áo lông lớn màu đen, là do lần trước lạnh chịu không nổi mà đi mua về. Văn Lôi mặc áo len còn Tâm Á mặc áo lông màu đỏ.

Cuối cùng hai lớn hơn một, Văn Lôi đề nghị đi quán bar, Tâm Á thấy có hứng thú với đề nghị này, còn Trần San thì đã sớm mất hứng muốn trở về, thiếu số phục tùng đa số, chỉ có thể đi cùng các cô, nhưng mà cô đề nghị tìm nơi nào yên tĩnh một chút, quá ồn ào thì quá thật là chịu không nổi.

Cứ như vậy ba người đến quán bar, cả ba ló đầu nhìn: “Các cậu mang đủ tiền sao?” Chưa tiến vào quán Trần San đã hỏi.

“Hơn hai nghìn, chắc đủ.” Văn Lôi chỉ đếm tiền của mình, cảm thấy tiêu tiền ở thành phố B chắc là không khác gì với thành phố N, đều là đô thị lớn, ngoại trừ thành phố B là thủ đô thôi.

“Không sao, dù sao trên người mình cùng Tâm Á cũng còn một chút.”

“Tốn nhiều tiền vậy sao?” Tâm Á chưa bao giờ tới quán bar nên không biết.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Người gác cổng mở cửa, phục vụ đứng thành một hàng chào đón. Phía trong có cảm giác xa hoa, ngọn đèn mờ ảo xoay tròn, tính tình của Tâm Á bình thường đã gào to lên nhưng hôm nay lại bình tĩnh yên lặng. Mai Tâm Á lần đầu đến đây nên có chút không thích ứng. Văn Lôi thì có vẻ thoải mái, có thể đã từng đến bar chơi qua, trực tiếp tiến tới chỗ phục vụ nói ra yêu cầu. Trần San lại bị Tâm Á nắm tay chậm rãi đi theo sau Văn Lôi.

Đi qua đại sảnh âm ỹ, đi vào một căn phòng nhỏ bằng thủy tinh ở lầu hai, từ đây nhìn xuống có thể nhìn thấy toàn bộ đại sảnh, toàn bộ căn phòng ở lầu hai đều làm bằng thủy tinh, phòng này nhìn qua phòng khác có thể nhìn toàn bộ rõ ràng, trừ khi kéo rèm che qua. Nhìn lên trên lại có tầng ba. Trần San xác định nó vẫn làm bằng thủy tinh, tuy rằng ở bên ngoài không nhìn thấy bên trong nhưng bên trong có thể nhìn bên ngoài rõ ràng.

Quán bar này cũng quá xa hoa nha, có lẽ gọi là câu lạc bộ thì đúng hơn, bởi vì nhìn xuống lầu có thang máy, nhìn lên lầu thì có nhiều tầng nữa.

Khi Trần San đánh giá cảnh vật xung quanh thì Văn Lôi cùng Tâm Á đã gọi rượu ra rồi tính tiền luôn.

May mắn, tiền của Văn Lôi vừa đủ, còn lại không bao nhiêu nhưng cũng đủ trả.

“Hôm nay chảy thật nhiều máu a (tiêu tiền nhiều ỹ), Tâm Á, cậu cùng Tam phải đêm nay không say không về với mình.”

“Không thành vấn đề, khi còn nhỏ ông bà ở nhà đã dứt rượu cho mình.” Tâm Á khôi phục trạng thái quyết tâm: “Tam, cậu có thể uống bao nhiêu?”

“Có thể uống một chút, nhưng phải có người uống ít hơn, bằng không không thể trở về.”

“Hôm nay khẳng định sẽ ở bên ngoài, trường học đã sớm đóng cửa, nhưng nếu có kiểm tra phòng thì làm sao bây giờ?” Tâm Á hỏi.

“Mình đã xin phép giúp các cậu, có thể không trở về, mình sợ không trở về nên đã báo cáo trước.” Trần San nói với cô gái kia.

“A nha, Tam, cậu thật thiên tài, cậu là thần tượng của mình nha.” Tâm Á lập tức chạy tới ôm thắt lưng của cô.

“Tam, cậu thật lợi hại.” Văn Lôi cũng chạy tới, ba người ôm thành một vòng.

Trần San cảm thấy Văn Lôi có tâm sự gì đó, nếu không cũng không đến quán bar uống rượu, nha đầu này cũng không phải là người thường xuyên đi ăn chơi như vậy. Nhưng mà thỉnh thoảng uống cũng không sao, dù sao có cô trông chừng, hơn nữa ngồi ở phòng riêng cũng an toàn hơn chút.

Sau khi ba người uống một chút bia thì Văn Lôi nhảy theo nhạc, Tâm Á gọi tới gọi lui, nhìn thấy một đồng hồ hỗn loạn dưới lầu thì cũng kéo Văn Lôi xuống.

Trần San nhìn ngọn đèn mê ly chậm rãi uống rượu, nhìn hai cô gái vui đùa âm ỹ, đã bao lâu không ở trong trường hợp thế này. Nhớ rõ sau những ngày chia tay, Trần San hàng đêm đều ngâm mình ở quán rượu, uống bao nhiêu cũng không say. Hiện tại đặc tính này cũng theo cô đến thân thể này, nhìn ly rượu trong tay, cô uống rượu không khác gì uống nước.

Mà lúc này trong một căn phòng xa hoa ở lầu ba, Phương Ngôn đang ngồi bên cạnh của Hàn Song Lăng, rúc vào trong lòng hắn. Hàn Song Lăng cùng với một người bên cạnh thấp giọng bàn chuyện, một tay ôm lấy thắt lưng của Phương Ngôn, chậm rãi vuốt ve.

“Cô gái bên cạnh Tứ thiếu đã đổi mới sao?” Dương Việt hỏi Đinh Giai ở bên cạnh.

Đinh Giai đẩy cái kính trên mũi, mắt nhìn về ghế dài bên kia: “Hình như là học cùng trường với Tứ thiếu.”

“Tứ thiếu của chúng ta bắt đầu ăn cỏ gần hang khi nào vậy, hắc hắc.”

“Cô gái lần trước đã cho ai, nói nghe xem.” Về mặt Dương Việt hưng phấn, nghĩ lại do lần trước có việc nên kết cục không thấy được chuyện vui.

“Cho Hàn đại, bắt đầu với nhau mới được vài ngày đã quăng người ta.” Đinh Giai nói: “Cậu nói xem, anh em bọn họ sao có thể chơi cùng một cô gái a.”

“Chỉ cần họ thấy hứng thú, muốn loại phụ nữ nào là không có, không có gì mới mẻ cả.” Dương Việt đánh bi vào ba lỗ nói: “Ván này thua năm vạn.”

“Ok, đã biết, tiền không phải đặt trên bàn sao.” Đinh Giai đẩy mắt kính lên đánh bida.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Lại nói đến ở hàng ghế dài bên này Hàn Song Lăng híp mắt nhìn Tiêu Từ Kỳ: “Từ Kỳ, lần nhập khẩu dụng cụ quân y lần này cứ đưa thẳng đến bệnh viện như lần trước là được, mình sẽ không đến xem đâu, nếu có chuyện gì thì cứ gọi cho mình.”

Tiêu Từ Kỳ ở bên cạnh gật đầu, uống một ngụm rượu: “Uh, yên tâm đi, không có vấn đề gì lớn đâu, có Dương Việt ở đó mà.”

Như nhớ tới điều gì đó, Tiêu Từ Kỳ thấp giọng nói: “Mảnh đất trong tay mình được Hàn đại nhìn trúng, muốn làm làng du lịch ở đó.”

“Chính là mảnh đất bên bờ sông kia sao?” Hàn Song Lăng nhìn Tiêu Từ Kỳ gật đầu: “Vậy thì để hẳn đi, giá đất thì hãy để Đinh Giai đàm phán cùng hẳn.”

“Được.” Hai người cạ chén, dưới ngọn đèn, ánh sáng của rượu lỏng lánh.

“Từ thiếu, phải giới thiệu mỹ nữ nha.” Dương Việt ném giấy bida, tiến lại gần ngồi vào bên cạnh Tiêu Từ Kỳ.

Đinh Giai cũng chậm rãi đi tới, tựa vào tường thủy tinh nhìn Dương Việt đùa giỡn.

“Hay là để mỹ nữ tự mình giới thiệu vẫn tốt hơn.” Hàn Song Lăng dựa vào sofa ở sau lưng, chậm rãi kéo tay nhỏ bé của Phương Ngôn vuốt ve, nhìn cô liếc mắt một cái.

Lúc này Phương Ngôn có vẻ xấu hổ, từ khi tiếp xúc với Hàn Song Lăng cho đến giờ, hẳn đều biểu hiện rất tao nhã, nhìn cái liếc mắt của Hàn Song Lăng, chỉ thấy ánh mắt của hắn bình thản, không hề gợn sóng. Phương Ngôn lập tức tươi cười, nhưng ánh mắt vẫn có chút thất vọng nhìn về phía Hàn Song Lăng.

“Tôi là Phương Ngôn, đàn em cùng trường với Song Lăng, học y học lâm sàng năm hai.”

“Thì ra là em gái Phương nha, thất kính thất kính.” Dương Việt thấy Hàn thiếu không thèm để ý chỉ phe phẩy ly rượu thì biết hẳn không quan tâm, lập tức chuyển đề tài: “Mọi chuyện đã bàn bạc xong rồi, Từ thiếu có mỹ nữ làm bạn, mấy em gái của chúng ta đâu rồi, Từ Kỳ.”

“Đinh Giai, cậu đang cười trộm cái gì vậy?” Ánh mắt Dương Việt nhìn thấy Đinh Giai đứng xoay người ở cửa thủy tinh mà cười.

Mọi người trong phòng lập tức nhìn qua, thấy Đinh Giai chống hai tay lên cửa sổ thủy tinh, cười đến mức bả vai run run. Nha, có khi nào hắn cười nha vậy đâu.

Lập tức cả ba người đều đi đến chỗ tường thủy tinh, Hàn Song Lăng vốn ít hiểu kỳ cũng bị hấp dẫn đi tới, theo lý thuyết, bốn người bọn họ từ khi nhỏ đã chơi cùng nhau, tuy không hiểu biết hoàn toàn tính cách của nhau nhưng tối thiểu một ánh mắt cũng có thể hiểu được người kia đang nghĩ gì. Mà Đinh Giai là người ít cười nhất trong bọn họ, nay hắn cười như vậy ai cũng chưa thấy qua.

Phương Ngôn cũng rất muốn đi qua coi, nhưng không dám nhúc nhích bởi vì Hàn Song Lăng đã buông tay cô ra, cô chỉ có thể nhìn theo bóng dáng xa xa của hắn. Cuối cùng Phương Ngôn cũng quyết định đứng lên đi qua, trong mắt mang theo sự kiên định.

Ba người nhìn theo ánh mắt của Đinh Giai, nhìn vào căn phòng thủy tinh đối diện ở lầu hai, hai cô gái đánh quyền anh theo điệu nhạc, một cô gái khác thì ngồi trên sofa, chậm rãi uống rượu.

Kỳ thật ở căn phòng dưới lầu hai, Trần San tuy ngồi nhưng không thể tránh được sự ép buộc của hai tiểu quý kia, nhảy một lát lại uống một lát, sau đó nhảy một lát lại uống một lát. Tầm lượng của hai nha đầu quả thật là rất tốt, ba người đã uống hơn hai mươi chai nhưng hai nha đầu kia mới dính chút mùi rượu mà thôi.

Đương nhiên hai nha đầu kia quậy chưa đủ, làm mọi cách kéo theo Trần San. Trần San hiện tại không có hứng thú, ngồi xem diễn thì tốt hơn. Cuối cùng Trần San đề nghị chơi trò chơi nhỏ, nếu Trần San thua thì tự mình uống rượu, nếu Trần San thắng thì Văn Lôi cùng Tâm Á biểu diễn tiết mục mà Trần San chỉ định, hai nha đầu kia đồng ý.

Chơi trò chơi nhỏ, Trần San dùng mọi chiêu trước đây đã từng đi bar ra, hai người kia càng chơi càng thua, Văn Lôi và Tâm Á múa càng ngày càng nhiều, Trần San bắt đầu nghĩ ra biện pháp chinh hai nha đầu này, ghê nhất là Trần San bắt hai nha đầu múa quyền anh theo âm nhạc. Văn Lôi cùng Tâm Á chơi cũng điên rồi, nghĩ rằng dù sao cũng ở phòng riêng, trong phòng cũng chỉ có Tam, người nhà nha, mật mật với người nhà thì có sao đâu. Nhưng hai người cùng với Trần San cũng đã quên mất, tuy rằng là phòng riêng, nhưng nó trong suốt nha.

Mà một màn diễn trực tiếp này khiến Đinh Giai ở lầu 3 cười như điên.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Mười hai giờ đêm, kéo theo hai con mèo say xin, Trần San cảm thấy huấn luyện mỗi ngày thật không uổng phí, tối thiểu trước kia nếu bạn bè say chỉ có thể tìm bảo vệ đến giúp thì nay đã mạnh hơn rất nhiều.

Ra cửa quán bar, khí lạnh trực diện mà thối tới, may mắn đã mặc áo khoác cho hai cô gái nếu không sẽ cảm lạnh. Lái xe đến khách sạn gần đó thuê phòng tiêu chuẩn, sau khi hầu hạ hai cô gái kia xong xuôi thì Trần San mới tắm rửa. Ngâm mình trong bồn nước lớn, cô thoải mái thờ dài, nhớ đến dáng vẻ ủy khuất khi Văn Lôi ôm cô thì không khỏi lắc đầu.

Vì đàn ông sao, Văn Lôi cùng Phương Ngôn đã ở chung hơn một năm, Trần San thấy hai cô cũng hợp ý với nhau. Nhớ tới Văn Lôi nói thấy Phương Ngôn cùng Hàn Song Lăng thân mật với nhau, cả hai liền bất hòa. Xem ra nhà đầu kia thương tâm rồi, nhìn Văn Lôi thì có vẻ yếu điệu nhưng thật ra không hề yếu đuối, nếu không thì không phải qua một thời gian dài như vậy mới lộ ra.

Nhưng mà tình cảm không có ai đúng ai sai, lần trước nhìn thoáng qua, Phương Ngôn rõ ràng động tâm với Hàn Song Lăng. Nhưng mà không ai phát hiện, cho dù là Văn Lôi gần gũi với cô ấy nhất cũng không đoán được. Cho dù thế nào đi nữa, đây không phải là việc mà Trần San có thể tham gia.

Ra khỏi nhà vệ sinh, Trần San nhìn hai nhà đầu đang nằm trên giường ngủ vù vù, khóe miệng khẽ nhếch.

Pha chén trà, ngồi ở cửa sổ của phòng khách sạn, nhìn ánh đèn nơi thành phố, cô thờ dài một tiếng. Vuốt ve chén trà bằng gổm sứ trong tay, vô cùng thả lỏng cơ thể. Nhớ lại thì có ích gì, quan trọng là phải nhìn về phía trước.

Đang đắm chìm trong suy nghĩ, Trần San nghe được tiếng bước chân sau lưng, quay đầu lại: “Văn Lôi.”

“Uh, tỉnh rượu rồi, ngủ không được, đầu hơi đau.” Văn Lôi ngồi bên cạnh Trần San.

Trần San pha chén trà cho Văn Lôi: “Uống cho nóng.”

“Hô, tốt hơn nhiều, thật ra từ lượng của mình rất tốt, nhưng mà chưa bao giờ uống nhiều như hôm nay.”

Lẳng lặng uống trà, nhìn ngoài cửa sổ, nhất thời yên tĩnh.

“Tam, cậu nói xem vì sao Phương Ngôn đối với mình như vậy.”

“Mình không rõ giữa các cậu có chuyện gì, nhưng vẫn là bạn bè mà.”

“Mình cũng không biết, nhìn thấy cậu ấy thân mật với Hàn Song Lăng mình đã muốn hỏi cậu ấy. Muốn nói mình thích Hàn Song Lăng rất nhiều, mình cũng biết nhà mình quản giáo rất nghiêm trọng không cho mình tiếp xúc nhiều với nam sinh, nhưng với Hàn Song Lăng cũng là thích mà thôi, muốn cùng hân kết bạn, tuy rằng không có cơ hội nhưng cũng muốn cố gắng một lần.”

Trần San nhìn ánh mắt Văn Lôi, có vẻ sáng ngời nhưng sau đó lập tức âm đạm.

“Mình chỉ muốn hỏi rõ rốt cuộc là có chuyện gì giữa Phương Ngôn và Hàn Song Lăng, nhưng Phương Ngôn không quan tâm tới mình. Mình cảm thấy dường như bản thân đã làm sai chuyện gì đó.”

Văn Lôi nói xong thì chảy nước mắt.

Thật ra Trần San không có năng khiếu an ủi người khác, nhìn cô khóc thì cũng không còn cách nào, chỉ biết lấy giấy trên bàn đưa cho cô.

“Tam, cậu nói xem, có phải Phương Ngôn kết giao với Hàn Song Lăng hay không, mình cảm thấy có thể như vậy, một thời gian gần đây cậu ấy không đi cùng chúng ta, thường xuyên ra ngoài. Tuy mình thích Hàn Song Lăng, nhưng cậu ấy cũng không thể giấu diếm chúng ta như vậy a.”

“Cậu có tình cảm với Phương Ngôn nên khi xảy ra chuyện thế này mới thương tâm, hiện tại trước tiên đừng nhắc đến chuyện của hai người họ, mình thấy cậu nên tìm cơ hội tốt để nói chuyện với Phương Ngôn, dù sao chúng ta còn ở với nhau vài năm nữa, mọi vướng mắc nên tháo bỏ mới tốt.

Đợi thời gian rất lâu, Văn Lôi ngừng đầu, xoa xoa mặt, ánh mắt còn có một tia sung đỏ.

“Cậu nói đúng, thật ra cũng không có chuyện gì, nhưng cô ấy một bên ám chỉ mình và Hàn Song Lăng không có khả năng, một bên lại vội vàng đi làm quen với hân, mình cảm thấy cậu ấy có tâm cơ quá sâu xa.”

“Con người là vậy, cụ thể có chuyện gì thì cậu nên hỏi cho rõ ràng, nếu hỏi không được thì coi như bỏ qua đi, cho dù là bạn học thì ai cũng có bí mật riêng.”

“Uh, Tam, mình biết, nhưng mà làm thì rất khó, cậu ấy là bạn thân nhất của mình.”

“Từ từ sẽ được.”

“Cảm ơn, Tam, nói ra trong lòng mình dễ chịu hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Sau khi trở về trường, Trần San vốn tưởng rằng Phương Ngôn cùng Văn Lôi cũng giận dữ nhau một thời gian, không ngờ Phương Ngôn lại chủ động làm hòa, đối với Văn Lôi tốt hơn nhiều so với trước kia. Có đôi khi Tâm Á thấy kỳ lạ mà thì thầm với Trần San.

Nhưng mà đây là chuyện của hai cô ấy, Trần San không nghĩ nói gì đó với hai cô. Trần San nghĩ mối quan hệ của cô cùng Tâm Á thật tốt, không xa không gần, thỉnh thoảng chia sẻ niềm vui với nhau, có không gian riêng của mình.

Nhìn tấm lịch trên bàn học, tới gần kỳ nghỉ đông thì cũng là tới gần kỳ thi.

Trời càng lúc càng lạnh, cuộc thi càng ngày càng gần, thân thể lạnh như băng, trái tim càng lạnh hơn.

Có đôi khi soi gương Trần San cảm thấy khuôn mặt của cô nhỏ đi một chút, cảm hơi nhợt, ngũ quan này nở nhưng mà có cao thêm một chút nên trong lòng Trần San cũng thoải mái hơn nhiều. Điều này chứng tỏ cô vẫn đang trong giai đoạn trưởng thành, đời thứ hai này không phải mang khuôn mặt trẻ con rồi.

Kỳ thi đến, Trần San cũng đã thích ứng tốt hơn trước, làm bài thuận buồm xuôi gió. Sau khi kiểm tra xong, cô sửa soạn mọi thứ cần thiết ngồi xe lửa trở về Trần gia. Vì sao cô không đi bằng máy bay, vì như thế thật lãng phí tiền a, tuy rằng Trần ba đau lòng dẫn dỏ con gái nhiều lần nên đi máy bay, nhưng tiền đã vào tay Trần San thì do Trần San định đoạt.

Từ khi cầm được giấy phép lái xe, Trần San cũng rất ít khi đụng vào xe, cho nên khi Trần ba nhận được tin của con gái thì lái xe ra đón, sau đó để Trần San lái trở về. Trên đường về tuy rằng có lúc Trần ba than cô lái quá nhanh, lại có lúc nói cô lái quá chậm, nhưng mà tóm lại là an toàn về nhà.

Mở cửa ra, Trần mẹ nhào tới chà đạp Trần San một phen, mà Trần ba sau khi trải qua một chuyến đi xe mạo hiểm đồ mồ hôi lạnh vội vàng uống một cốc nước để bổ sung, nói thầm, nguy hiểm quá, đi quá nhanh, không thể ngờ rằng Trần San của ông lại có tiềm năng mạo hiểm trên đường đua.

Qua năm mới thật náo nhiệt, Trần mẹ thấy con gái cao hơn một chút liền kéo đi mua đồ, quần áo mỹ phẩm một đồng. Ánh mắt Trần mẹ rất tốt, chọn đồ rất hợp với Trần San. Trần San không nói gì, lơ đãng nhìn đồng mỹ phẩm trên tay, nhớ đến trước kia, buổi sáng cô chỉ rửa mặt bằng nước, lau chùi cho khô rồi đi làm, quả thật là đòi mạng a.

Không phải cô không biết trang điểm, mà là không để ý đến chuyện này, cô nghĩ, phụ nữ không cần hấp dẫn ánh mắt của người khác phái thì cần gì để ý dung mạo của mình xấu hay đẹp.

Nhìn ánh mắt mong chờ của Trần mẹ, Trần San đen mặt: “Mẹ, con sẽ dùng, nhưng mà con gái mẹ vẫn đang trong thời kỳ trưởng thành, những cái này chưa cần thiết.”

Sau khi chọn lấy những thứ thật cần thiết thì tay xách bao lớn bao nhỏ trở về nhà.

Hiện tại Trần ba mà nghe nói Trần San lái xe là lập tức từ chối, tự mình lái xe đưa hai mẹ con đi mua sắm.

Năm mới đến cũng mang ý nghĩa là đi thăm người thân, lần nghỉ hè trước trở về Trần gia, Trần San có chút biết về quan hệ thân thích, nhưng chỉ là chưa đi chào hỏi mà thôi. Lần này không thể tránh. Cho nên cô ở trong nhà mở nhật ký nhớ rõ các mối quan hệ cùng xưng hô, không mong nhớ kỹ càng, chỉ mong cô có chút ấn tượng.

Nói về phía Trần ba, trên có hai anh trai, dưới có một em trai, đều là người thành phố S, cha mẹ của Trần ba sớm đã không còn, cho nên có thể nói là nhớ dễ dàng.

Trần mẹ là người thành phố G, trên có hai anh trai, nhưng ở khá xa nên không thường lui tới, vì thế cũng không có vấn đề gì.

Bác Trần cũng chỉ có một con, cũng chính là anh họ của Trần San, chú Trần thì cũng có một con trai, chính là em họ Trần San, đại khái có lẽ vì Trần San là con gái nên không thân lắm với anh họ em họ kia.

Anh họ là giảng viên đại học ở thành phố S, em họ còn đang học cấp ba. Bình thường không hay lui tới, cho dù ở cùng một thành phố, nhưng một nhà ở phía Đông thành phố, một nhà ở phía Tây thành phố, qua lại cũng mất ba bốn giờ.

Ngày ba mươi, Trần San đi theo Trần ba Trần mẹ đến nhà bác ăn cơm đoàn viên, đầu năm Trần San lái xe đến hai nhà chúc mừng năm mới, bao lì xì thật phong nha, trong lòng cô nhắm tính tài sản.

Để được tự mình lái xe, cô phải kí kết hiệp nghị với Trần ba, không được vượt quá một tốc độ cho phép nào đó. Dù sao đã ra khỏi cửa rồi thì vẫn do Trần San quyết định.

Buổi tối đầu năm, Trần San vẫn nhìn không được mà gọi về nhà cũ của cô, mãi đến khi nghe được âm thanh của mẹ mới cắt điện thoại, Trần San đi đến bên cửa sổ nhìn lên bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Trần San nhìn các tấm chi phiếu nhiều như đại dương, cảm thấy rất mỹ mãn, tuổi này thật là tốt nha.

Sau khi định ra ngày trở về trường, Trần San nhìn Trần ba nhét vé máy bay vào tay cô mà đau đến cắt thịt, ngẫm lại, việc thế này chỉ nên thỉnh thoảng mới có, không thể để thành thói quen.

Lần đầu tiên đi máy bay, biểu hiện của Trần San vẫn bình tĩnh, cái đó chỉ là phương tiện giao thông thôi mà. Đợi đến khi tìm được chỗ ngồi cô mới phát hiện đây là khoang hạng nhất, trong lòng Trần San thật buồn bực, Trần ba có tiền cũng không nên xài loạn như vậy nha.

Hành lý của Trần San không nhiều lắm chỉ có một cái ba lô, chỗ ngồi hai người, Trần San ngồi gần cửa sổ. Sau khi người bên cạnh ngồi vào không lâu thì máy bay cất cánh. Trong lòng Trần San rất hưng phấn, khẩn cấp muốn thử chất lượng phục vụ trên máy bay.

Từ sữa đến nước trái cây sau đó lại uống cà phê, Trần San sâu sắc cảm thấy tiêu tiền phung phí quả nhiên là một loại hưởng thụ. Nhưng mà uống nhiều quá cũng không phải là tốt, Trần San chỉ nghĩ muốn hưởng thụ một chút thôi, cuối cùng không thể nhịn đi toilet được đành mượn đường người ngồi bên cạnh để ra ngoài.

Khi trở lại chỗ ngồi, lúc đi ngang qua người kia vì không cẩn thận nên nằm úp sấp một cái, Trần San phát hiện ra bị kích, cô đã áp đảo ngồi lên vị khách bên cạnh. Tay chân tiếp xúc, hai tay Trần San chống vào ngực của người kia, ngẩng đầu lên đã thấy ánh mắt của hắn. Trần San cảm thấy đời này sẽ không bao giờ nhìn thấy được ánh mắt lợi hại như thế, liếc mắt một cái đã biến người ta thành tro. Trần San lơ đãng mà run rẩy.

Thật ra ở trong mắt người ngoài, ví dụ như là nữ tiếp viên hàng không của khoang hạng nhất, màn này là màn cô gái nhỏ trực tiếp áp đảo thành công chàng trai, hai người còn thâm tình nhìn nhau.

Qua vài giây, Trần San bừng tỉnh, sử dụng tay chân cùng lúc bò vào chỗ ngồi của mình, sờ tóc, về mặt bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, hai má ửng đỏ.

Nghe người bên cạnh đang sửa sang lại quần áo, Trần San cảm thấy xấu hổ, mặt lại đỏ thêm vài phần.

Kỳ thật Hàn Khải cũng chưa từng xấu hổ như vậy, lấy thân thủ của anh thì chưa có người nào có thể hạ gục anh, liếc qua cô gái nhỏ đang quay đầu nhìn cửa sổ, khuôn mặt trắng nõn đỏ ửng trông rất đẹp. Thật ra đây là lần thứ hai anh thấy cô, nhớ tới lần trước ngẫu nhiên gặp ở tòa án, nhìn đôi mắt rung rung kia, ánh mắt này không phải là ánh mắt mà một cô gái nhỏ có thể để lộ ra, nay lại thấy cô ngồi bên cạnh anh, cảm giác thỏa mãn lại có chút tự đắc.

Mà Hàn Khải chưa từng có dục vọng cá nhân với bất cứ ai, cũng không có ấn tượng sâu sắc về bất kỳ kẻ nào, nhưng hiện tại anh có thể cảm nhận được mùi hương thoang thoảng của cô còn lưu lại trên người anh.

Trong lúc đó, Trần San thỉnh thoảng liếc mắt ngắm cái vị ngồi cạnh kia, thấy anh nhắm mắt nghỉ ngơi, Trần San mới trầm tĩnh trở lại. Sau đó tiếp tục ngắm khuôn mặt, nói thế nào nhỉ, khi nhắm mắt thì khuôn mặt thật bình thản, ngũ quan không phải thuộc loại tuần tú, nhưng có chút nho nhã, có hương vị độc đáo, ánh mắt kia lại phát ra hơi thở khiến người ta sợ hãi.

Mà khi Hàn Khải nhắm mắt dưỡng thần thì phát hiện ánh mắt tiểu nha đầu kia cứ ngắm tới ngắm lui, trong lòng có chút buồn cười. Nhớ lại dáng vẻ như con thỏ khi nãy nhảy dựng trên người anh, hiện tại lại công khai nhìn như vậy, khuôn mặt anh bỗng nhiên dịu dàng lại một chút.

Máy bay hạ cánh, Trần San lập tức chạy như bay, chớp mắt đã biến mất không còn hình ảnh trong tầm mắt của Hàn Khải. Hàn Khải nhìn bóng dáng bỏ chạy của cô gái nhỏ kia, nghĩ rằng, không vội, rồi sẽ gặp mặt, sau đó đi theo người ra đón anh rời khỏi sân bay.

Ngồi trên xe bus của sân bay, Trần San chậm rãi quay đầu nhìn, làm sao vậy, sao có thể sợ như thế, aiz.

Lập tức cô nghĩ đến tai họa là do cái vé máy bay cho nên càng căm thù đến tận xương tủy đối với thú tiêu tiền hoang phí này. Trần ba nha, có ý tốt lại làm ra chuyện xấu.

Nhưng mà Trần San cũng nhanh chóng quăng mọi chuyện ra sau đầu, không nói gì với phản ứng có phần hơi quá của mình.

Trở lại trường học, thay đồ học viên, đứng ở trước gương, sờ sờ mặt, già đi già đi, chỉ cần không phải là cái mặt con nít là được.

Có thể là linh hồn có kết nối với thân thể, Trần San cảm thấy mặt mình thay đổi rất nhiều, tối thiểu là thay đổi so với trước kia. Không thể nói là đại mỹ nữ nhưng cũng có thể nổi bật trong đám đông, Trần San tỏ vẻ rất vui mừng.

Nhưng vậy là quá tốt rồi, quá đẹp cũng không được, vừa đủ là vui rồi nha.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Giữa học kì thứ hai, trong khoảng thời gian này Trần San đang bận rộn cho cuộc thi tiếng Anh, bước đi đều như một con gió.

“Ồ, cậu thật bận rộn, lâu lắm không thể thấy rồi.”

Mở cửa kí túc xá, Tâm Á về mặt như úp mở nhìn Trần San.

“Việc này, chẳng phải lúc đó cậu cũng đi tìm tài liệu sao?”

Trần San trở lại bàn học, một tay chống cằm, ngẩng đầu nhìn Tâm Á đang ngồi ở đầu giường: “Mình phát hiện cậu quá kì nghỉ mới trở lại trường, rất không bình thường, chẳng lẽ đang yêu đương?”

“Chẳng lẽ cậu biết rồi sao?” – Tâm Á từ trên giường trượt xuống, đến trước mặt Trần San cọ cọ.

“Về mặt tươi vui, ánh mắt long lanh, thỉnh thoảng hay cười, rõ ràng như vậy mà không thấy, mình cũng chẳng phải là người thứ ba.” – Trần San ngẩng đầu liếc Tâm Á một cái.

“Cậu rất tinh, nhưng không phải là yêu đương, đây là thăm mền.” – Về mặt Tâm Á khát khao nói với Trần San.

“Cậu tự xử lí chuyện của mình đi, nếu cần góp ý, thì cứ nói với mình.” – Trần San nói đúng trọng tâm Tâm Á muốn.

“Ừ, mình biết rồi, đến lúc nên nói mình sẽ nói cho cậu.”

Trần San không có tra khảo nữa, với loại tình cảm này chỉ có thể tự mình biết, người khác không giúp được.

Tâm Á đọc sách cũng thỉnh thoảng toét miệng cười, cô ấy lại dễ dàng bộc lộ ra ngoài. Phương Ngôn đến cũng vội đi cũng vội, thường xuyên giầy vò bản thân mình, quần áo cũng đổi đi đổi lại, thỉnh thoảng chủ nhật cũng có đêm không về, cũng may là quản lí kí túc cũng chưa có hỏi đến. Văn Lôi với Phương Ngôn cũng có khi tình cờ mặt tích, nhìn vào trong gương bôi tới bôi lui, về mặt xinh đẹp.

Trần San cảm thấy mình như già đi, nhìn bạn bè cảm thấy yêu đương thật ra cũng tốt, nếu không gặp chuyện gì lớn không hành hạ bản thân thì cũng không có gì to tát.

Nhưng không đến một thời gian ngắn, Trần San lại cảm thấy bên cạnh mình như có trận gió lạnh.

Hôm nay viện trưởng Nhâm gọi đến nói chuyện quá khứ, ngày mai hiệu trưởng lại gọi đi nói một ít chuyện tương lai, ngày tiếp lại đến huấn luyện viên trưởng gọi đi bàn một chút chuyện, Trần San suy nghĩ, thế giới này thật khó hiểu. Dù sao Trần San cũng là người rất bình thường, còn có gì phải sợ nữa.

Lại đến chủ nhật, Trần San đã mua đồ ăn chút đồ ăn mang vào kí túc cho Tâm Á, mà Phương Ngôn với Văn Lôi cũng không thấy bóng đâu.

“Các cậu ấy lại đi ra ngoài rồi sao?” – Trần San đang gặm bánh bao quay sang nói với Tâm Á.

“Ừ, sau khi cậu vừa đi khỏi, các cậu ấy liền đi ra ngoài, chắc là đêm nay cũng không về”.

“Ừ.” – Trần San đi vào phòng vệ sinh, rửa mặt một cái, cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều.

Trừ việc học ra, Trần San cũng nghĩ rất nhiều đến tương lai, thật ra trong đáy lòng, Trần San sợ nhất là cầm dao mổ, nhưng nếu không cố gắng, thì Trần San cũng không thể làm được.

“Tam, có chuyện rồi.” – Tâm Á mạnh mẽ gõ cửa nhà vệ sinh.

Trần San cầm chiếc khăn xoa xoa, mở cửa: “Có chuyện gì vậy?”

“Phương Ngôn đang ở trong viện, Văn Lôi vừa gọi điện về, có vẻ khá nghiêm trọng, đầu bị thương, vẫn đang hôn mê.” – Tâm Á không biết nên như thế nào cho phải, quan hệ dù không thân lắm, nhưng dù sao vẫn là cùng một phòng.

“Đừng nóng vội, Văn Lôi có nói ở bệnh viện nào không, có cần tiền hay không, cậu nói cụ thể một chút.” – Trần San mặc áo khoác vào: “Cậu thử gọi lại cho Văn Lôi hỏi rõ xem, mình sẽ gọi điện cho lớp trưởng.”

Xin phép xong, một tờ giấy xin phép cũng không có, chỉ để cho Trần San cùng Tâm Á mang thẻ sinh viên cho bảo vệ là được, Trần San mặc dù cảm thấy kì lạ, nhưng hiện tại không thể nghĩ nhiều như vậy, quần áo cũng không kịp thay, liền cầm lấy ví cùng Tâm Á ra cổng trường.

Đến khi xe chạy thẳng tới cổng bệnh viện, Văn Lôi đang đứng chờ, nước mắt còn lau chưa khô.

Trên giường bệnh, Phương Ngôn đầu quấn băng trắng, đoán chừng phải khâu mấy mũi, chắc là đang ngủ mê man, Trần San thở phào nhẹ nhõm, nếu không quá nghiêm trọng thì như vậy là tốt rồi.

Sau đó mua một ít đồ dùng hàng ngày, mua chút thức ăn mang tới phòng bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Trong phòng bệnh, Tâm Á kìm nén không được, trực tiếp hỏi: “Rất cực là xảy ra chuyện gì?”

Trần San ngồi ở một góc trên giường, chậm rãi lấy nước ra uống, sau đó nhìn khuôn mặt của Văn Lôi một chút, sau đó lại nhìn Tâm Á: “Ngồi xuống từ từ nói, Văn Lôi cậu đi rửa mặt đi.”

Chờ đến khi Văn Lôi đi ra, nhìn Phương Ngôn một chút, ngồi đối diện Trần San và Tâm Á nói: “Các cậu chắc đều biết chuyện của Phương Ngôn và Hàn Song Lăng, thật ra hai người bọn họ ở chung cũng được khá lâu rồi, kì nghỉ đông Phương Ngôn cũng không về nhà, mà ở lại thủ đô. Nhà là Hàn Song Lăng cho Phương Ngôn, mỗi khi mình và cậu ấy ra ngoài đều ở đó, chính là biệt thự nhà vườn.”

“Chính là biệt thự nhà vườn hơn ba nghìn một mét vuông sao?” – Tâm Á vội vàng hỏi.

“Tâm Á, cậu đừng hỏi trước như vậy, để Văn Lôi kể xong đã.” – Trần San bình tĩnh nói.

“Cụ thể là bao nhiêu tiền thì mình không biết.” – Văn Lôi hơi ngạc nhiên: “Cái này, mỗi lần đi ra ngoài với mình thì Phương Ngôn chỉ cần điền vào phiếu ở chỗ gác cổng, không phải lấy chứng minh, mình cũng không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng đó cứ như là thói quen của Phương Ngôn vậy, cũng vài lần Phương Ngôn có mang mình đi ăn tối với bọn họ, Hàn Song Lăng kia chuyện nhỏ nào xảy ra cũng để ý.”

Nói tới đây, Văn Lôi rõ ràng có chuyện muốn nói lại thôi, nhưng Trần San cũng không hỏi, Văn Lôi nói tiếp: “Cuối tuần này mình cùng Phương Ngôn đi ăn tối rồi đi vòng vèo để về kí túc, Phương Ngôn như có ý định muốn đi ra ngoài, nhưng về sau không biết nguyên nhân gì lại không đi, chờ một chút, ở trong phòng nghịch mấy vì tính, Phương Ngôn ở ngoài làm cơm tối, tớ nghe được bên ngoài tương đối âm ỉ, tớ mở cửa chạy ra ngoài, thấy một nam một nữ cùng Phương Ngôn đang cãi nhau, tớ liền chạy tới, Phương Ngôn bị cô gái kia đẩy một cái bị va chạm vào tủ giấy, sau đó cô gái kia nói với Phương Ngôn cấm không được đi tìm Song Lăng và ... sau đó tớ liền đem Phương Ngôn tới bệnh viện này.”

“Hai người kia đi đâu rồi?” – Tâm Á mạnh mẽ đứng lên hỏi.

“Lúc mình đi gọi điện cho bảo vệ đã không thấy đâu.” – Vừa nói Văn Lôi vừa khóc: “Mình cũng không biết phải làm sao bây giờ, nên mới gọi điện cho các cậu.”

Trần San nghe xong, cảm thấy đứng là tình huống “máu chó”, cả người như mờ mịt không rõ. Nhưng may mà Phương Ngôn không sao, chỉ nghỉ ngơi vài ngày là được.

“Tam, cậu nói xem làm sao bây giờ?” – Tâm Á cảm thấy Trần San biết bây giờ nên làm gì lúc này.

Trần San không để ý Tâm Á, nhìn Văn Lôi: “Văn Lôi, cậu có gọi điện cho Hàn Song Lăng à.”

“Không, tới bây giờ mình còn không biết nên làm cái gì, mới chỉ gọi cho các cậu.” – Văn Lôi thấy hiện tại chỉ có Trần San ở đây cô mới yên tâm một chút, lần đó uống rượu say chẳng phải cũng là Trần San đã an bài mọi chuyện.

“Bác sĩ nói tình hình của Phương Ngôn hiện nay như thế nào?”

“Vừa tới viện là khâu mấy mũi, chờ cậu ấy tỉnh lại là kiểm tra thêm lần nữa, những thứ khác không nói gì, chắc là phải ở viện thêm mấy ngày.”

“Người không có chuyện gì là tốt rồi, cậu gọi điện cho Hàn Song Lăng đi, bạn gái nằm viện cũng không thể không đến, tối nay chúng ta ở đây chăm sóc Phương Ngôn, dù sao cũng đã xin phép đi ra ngoài, chuyện người đàn bà kia thì để Hàn Song Lăng xử lí.”

“Tam, chuyện này, hay là cậu gọi điện thoại đi.” – Văn Lô không dám cùng Hàn Song Lăng nói chuyện, tuy nói là ăn cơm cùng mấy lần, nhưng mà đều không được tự nhiên, sau này mới hiểu rõ, may là không thích nữa, đàn ông như vậy không thể chịu được, áp lực quá mạnh mẽ.

Trần San nhủ mảy, mới có mấy ngày mà Văn Lô lại thay đổi suy nghĩ như vậy, thật là nhanh quá mà.

“Được rồi, đưa điện thoại cho tớ.” – Trần San có chút im lặng, nhận lấy cục điện rồi rầm.

Bấm điện thoại, Trần San chờ bên kia nghe máy, nghe chừng bên kia có chút ồn ào.

“Tôi là Hàn Song Lăng, có chuyện gì vậy?” – Thật ra thì Trần San là lần đầu tiên va chạm với đàn ông cá tính mạnh mẽ như vậy, nghe lời nói cũng biết, nhẹ nhàng dứt khoát.

“Xin chào, tôi là bạn học của Phương Ngôn, cậu ấy hiện giờ đang ở trong bệnh viện quân khu phòng 806, lúc đưa tới đầu bị thương, bây giờ vẫn hôn mê, nguyên nhân cụ thể hi vọng cậu có thể đến đây nói chuyện một chuyện.” – Trần San một hơi nói xong, đầu bên kia cũng không có âm thanh gì: “Này, có nghe thấy không, có cần nói lại lần nữa không?”

“Nghe được, chờ tôi một chút, nhưng, cậu tên gì?”

“Trần San, tới rồi hãy nói.” – Trần San nói xong cúp máy, quay qua Văn Lô: “Đợi một chút, không có chuyện gì, ăn chút gì đi.”

Lúc này Hàn Song Lăng cứ nhìn chăm chăm điện thoại, cứ như người bị điện giật nói: “Trần San..

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Quán rượu Thất Hải.

“A, Tứ thiếu gia, công việc thật bận rộn, lại là mỹ nữ kia sao?”

Nghiêm Thành ngồi bên cạnh ân cần hỏi thăm Hàn Song Lăng, Hàn Song Lăng nghiêm mắt nhìn cậu ta, cất di động: “Thành ca, cậu quan tâm nhiều quá, mình không cần như vậy, đó chỉ là một người bạn.”

“Này, không thể nghĩ tới Tứ thiếu của chúng ta còn có một người bạn như vậy nha, hôm nào có thể giới thiệu để mình quen biết một chút.” – cặp mắt tinh anh của Nghiêm Thành quan sát thấy khi cúp máy về mặt Hàn Song Lăng rất ảo não, rõ ràng là tiếng của con gái, có chút tò mò trong lòng.

“Thành ca, lần này cậu hẹn với người của công ty được Hồng Cơ, mình thấy cũng không tệ lắm, giá tiền có thể giảm nữa, đến lúc đó cậu cùng người ta bàn lại, dù sao cậu cũng được không ít.”

“Cậu đẩy việc nặng nhọc cho mình sao, không cần cố gắng lấy lòng, không phải Hàn Đại nghe nói cậu có hứng thú với việc này, mới để cho mình hướng dẫn cậu, nhưng mình là người không có nhiều thời gian.”

“Thành ca, cậu không phải muốn đổi cái vị trí quanh năm suốt tháng chỉ có vài đồng thôi sao, thà đi ra ngoài còn hơn.”

“Này, nếu có ý nghĩ này thì ba mình còn không đẩy đi nơi hoang vu hẻo lánh mới lạ, hiện tại rất tốt, nhà cậu có người bên trong, đối với cậu yêu cầu không khắt khe, lại muốn như Hàn Đại ra ngoài hành hạ mình, đúng là được nuôi dưỡng.”

“Mình sẽ giới thiệu cô ấy cho cậu, nhưng phải tự dựa vào sức mình.” – Hàn Song Lăng ngồi đối diện nói.

“Hừ, biết cậu muốn chạy, ca ca này sẽ chống đỡ giúp, nhưng nhớ phải giới thiệu đó.” – Nghiêm Thành thấy Hàn Song Lăng đối với việc này không có ý kiến, chỉ nhận lời bừa.

Sau khi dặn dò xong, Hàn Song Lăng lái xe đến bệnh viện quân khu.

Muốn Hàn Song Lăng quan tâm tới Phương Ngôn là điều không thể, việc không hẹn mà gặp ở trường học liếc mắt một cái cũng biết là Phương Ngôn có ý đồ, sau khi chung sống, biểu hiện nghe lời của cô làm Hàn Song Lăng có chút hứng thú.

Phuong Ngón bản thân vẫn có chút mâu thuẫn, xuất thân bình thường, không biết làm sao mà nuôi dưỡng được thành tính cách như thế, khi mang cô đi ra ngoài, cái gì cũng có thể cố gắng, làm cho Hàn Song Lăng phải nhìn cô với cặp mắt khác, chỉ cần cô muốn gì, Hàn Song Lăng đều có thể cho. Để cô mang theo cô bạn họ Vu kia đến địa điểm gặp mặt của họ chẳng qua là do lần đi quán bar Đình Giai nói có hứng thú với cô gái kia. Thật ra là có thể thấy Phuong Ngón có chút tính toán, nhưng nếu không tính trên người anh, thì Hàn Song Lăng cứ mặc kệ cô.

Chẳng qua nếu như có lòng tham quá lớn, đôi mắt Hàn Song Lăng tối sầm lại.

Ở phòng 806, trên giường, Trần San dựa vào tường chơi trò chơi trên điện thoại, mà Tâm Á phía bên kia nghe Hàn Song Lăng đến thì cực kì hứng thú, lôi kéo Văn Lôi ngồi ở trên giường mong chờ. Thực ra Tâm Á là một người ít nói, hiện tại có thể xem kịch hay mà hưng phấn, có thể kính phục Phuong Ngón có thể làm cho Hàn Song Lăng nuông chiều như vậy.

Khi Hàn Song Lăng mở cửa phòng, thấy cảnh tượng như vậy, Phuong Ngón nằm trên giường bệnh, giường bên cạnh là hai cô gái, một người là cô bạn họ Vu, còn một người còn mặc quần phục, đang khoa chân múa tay nói chuyện, mà mặt khác ở trên giường, một cô gái nửa nằm nửa ngồi tựa vào tường cúi đầu nghịch điện thoại, caravat kéo sang một bên, áo khoác ném cuối giường, nhân nhả thong dong.

Trần San nghe Tâm Á cứ lú lo, không thể không ngẩng đầu nhìn bên kia, thấy một người đàn ông ở cửa, đây chính là Hàn Song Lăng, trên người tỏa ra một loại khí chất, so với lần trước xem ra càng thêm rõ ràng, chỉ cần nhắc chân nhắc tay đã làm người ta thấy có ấn tượng.

“Tôi là Hàn Song Lăng, bạn của Phuong Ngón.”

Trần San nghe được giới thiệu, ấn tượng trong mắt lại về con số không, nhìn qua Tâm Á và Văn Lôi.

Văn Lôi đứng lên: “Chuyện này, Từ thiếu, Phuong Ngón bị thương.”

“Ai là Trần San?” – Hàn Song Lăng rất có hứng thú với người đã gọi điện thoại, nên quay đầu nhìn ba người trong phòng hỏi.

Trần San cứng người, a, điều tra sao.

“Trần San.” – Văn Lôi quay người nhìn Trần San, ánh mắt mang ý ám chỉ.

Trần San và Tâm Á sau đó lần lượt tự giới thiệu, Hàn Song Lăng liếc nhìn Trần San, là một cô gái tương đối bình tĩnh, xinh đẹp nhưng không quá nổi bật, sau đó bắt đầu hỏi sự việc Phuong Ngón bị thương, Trần San ra hiệu cho Văn Lôi kể rõ sự việc.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Hàn Song Lăng nghe xong hơi đau đầu, không ngờ là cô bạn thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã thùy mị mà lại là người con gái đánh đá, ngang ngược như vậy.

Đi đến đầu giường Phuong Ngón, nhìn Phuong Ngón ngủ.

“Được, tiền viện phí của Phuong Ngon tôi sẽ trả, tôi đã biết ai gây ra, chuyện cô ấy bị đánh về sau sẽ không phát sinh nữa, các cậu yên tâm. Nhưng tôi muốn nhờ các cậu chăm sóc Phuong Ngón, tôi không có nhiều thời gian lắm.”

Vu Văn Lôi không dám nhiều lời, Tâm Á lắng nghe Hàn Song Lăng nói chăm chú, có chút hiểu được, nên không có phát biểu gì cả.

Mà Trần San cho rằng chuyện này là do Hàn Song Lăng gây ra, chỉ cần đảm bảo chuyện này về sau sẽ không tái diễn, lại không điều tra nữa. Được, tuy rằng một câu nói nhẹ nhàng bằng quơ nhưng lại làm cho người ta không thoải mái.

“Chuyện bồi thường...” – nghĩ nửa ngày, Trần San nói. Đây là tư tưởng nông dân của Trần San phát tác sau thời gian dài.

Trần San nghĩ, đã không an ủi tinh thần, thì ít nhất cũng phải có chút bồi thường. Đối với Phuong Ngón mà nói cũng như an ủi.

Hàn Song Lăng nghe thấy vậy, mày nhíu lại nhìn về phía Trần San, ánh mắt như dao găm.

“Việc này cứ để sau xử lí.”

Nói xong không chờ Phuong Ngón tỉnh lại, đi tới hướng cửa, lúc sắp kéo cửa thì xoay người hướng vào trong nói: “Chờ Phuong Ngón tỉnh lại, bảo cô ấy cố gắng nghỉ ngơi, không bận tôi sẽ vào thăm sau.”

Chỉ nghe thấy một tiếng đóng cửa.

Mà trong phòng bệnh, Tâm Á, Trần San, Văn Lôi ngơ ngác nhìn nhau, không nói một câu.

“Đi thật a.” – Tâm Á không tin nói: “Cứ như là tới đây nhìn thoáng qua.”

“Không thì thế nào?” – Văn Lôi bĩu môi nói, lúc ở nhà cùng Phương Ngôn đã có thể thấy rõ: “Anh ta như thế, cũng có thể xem đây đã là rất cố gắng rồi, có thể là đã chấp nhận Phương Ngôn.”

“Cũng không biết vì sao Phương Ngôn lại chịu đựng như vậy?” – Tâm Á không vui nói.

Trần San đi về phía giường, ngã người xuống, cầm chai nước chuẩn bị mở uống.

“Tam, ảo mộng của mình đã tan vỡ.” – Tâm Á đi đến bên giường Trần San, ngồi xuống.

“Mình đã sớm vỡ mộng.” – Văn Lôi nghe Tâm Á phát biểu suy nghĩ của mình: “Nhưng Phương Ngôn thích anh ta như vậy, thì có thể làm gì, các cậu cũng biết trước kia mình thích Hàn Song Lăng, nếu mình có nói gì trước mặt Phương Ngôn thì cô ấy lại nghĩ mình đang ghen tị.”

Trần San nghe Văn Lôi nói, kinh ngạc nhìn Văn Lôi.

“Nhưng trừ việc không quan tâm Phương Ngôn thì anh ta không để cho cậu ấy thiếu cái gì.” – Văn Lôi cảm thán.

“Cũng đúng, căn biệt thự kia cho Phương Ngôn, cũng là có tình cảm với cô ấy.” – Tâm Á tỏ vẻ đồng ý.

Trần San nghe vậy, trong lòng nghĩ chắc Hàn Song Lăng cũng phải có tình cảm với Phương Ngôn, nhưng cũng chưa tới mức kia, nửa học kì nay Phương Ngôn thay đổi chắc cũng vì lí do này. Nghĩ đến Phương Ngôn, trước kia nhìn cũng không nổi bật, tuy bây giờ có xinh đẹp hơn, những nhìn cũng không nổi bật là bao nhiêu.

Ngày hôm sau, Phương Ngôn tỉnh lại, Văn Lôi kể lại đầu đuôi, Phương Ngôn có vẻ thất vọng, nhưng sau đó lại cười thoải mái.

“Cảm ơn Tam và Tâm Á.”

“Ừ, cậu đừng nói như vậy, mình và Tam sẽ tới thăm sau.” – Tâm Á từ chối nói: “Cứ nghỉ ngơi đi, mình sẽ xin phép cho cậu.”

Phương Ngôn được Văn Lôi cho uống ngụm nước, từ từ nằm xuống.

“Ừ, các cậu về trường đi, mình ở đây không sao đâu.”

“Không sao, bây giờ bọn mình về, khi nào rảnh sẽ ghé thăm cậu sau, cứ để Hàn Song Lăng chăm sóc, hẳn bảo nếu rảnh sẽ đến thăm cậu.” – Tâm Á giải thích.

Nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Phương Ngôn, Trần San dặn Phương Ngôn những việc cần chú ý, sau đó kéo Văn Lôi và Tâm Á về trường học.

Dọc đường đi, Tâm Á cứ lăm nhăm bên tai Trần San là bao giờ Phương Ngôn mới khỏe.

Văn Lôi ngồi ở trước xe không nói một lời.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Trở lại kí túc xá, Trần San tắm rửa, dùng khăn xoa đầu tóc, sau đó là trèo lên giường, hôm qua ở bệnh viện ba người trên một chiếc giường nhỏ, một đêm ngủ không ngon, may mà không bị rơi xuống giường, nên hôm nay tinh thần không được tốt lắm.

Tâm Á và Văn Lôi cũng đi tắm rửa, sau đó nằm xuống nghỉ ngơi.

Ban quản lí không thấy hỏi về việc Phương Ngôn bị thương, chỉ nói là có rảnh thì đi thăm, vì không thông báo cho gia đình nên các cô nếu rảnh có thể sắp xếp đi thăm, chắc là đã có đánh tiếng với quản lí, Hàn Song Lăng này đúng là không phải loại bình thường.

“Tam, Văn Lôi lại đến bệnh viện.” – Tâm Á đem đồ ăn ném cho Trần San, trở lại bàn học bật máy tính.

“Ừ, cảm ơn.” – Trần San vừa ăn vừa nhìn sách, những phần quan trọng trong chương trình học làm cho Trần San muốn nổ đầu ra, nghĩ đến sau này vào chuyên ngành, chỉ muốn lác đầu. Những phần cơ bản trong chương trình cũng khó có thể nhớ hết được, nên chỉ có thể học tốt phần cơ bản trước, mura dầm thấm đất, sau này mới có thể dễ dàng hơn. Bảy năm học đại học, hiện tại mới chỉ có một năm, chịu đựng lâu cũng thành thói quen.

Tâm Á ngồi trước máy gõ cách cách, như nhớ ra chuyện gì đó, quay đầu lại nhìn cô đang vừa ăn vừa đọc sách: “Tam, tớ có chuyện nghiêm túc muốn nói với cậu.”

Trần San bỏ sách xuống, hướng về phía Tâm Á: “Chuyện nghiêm túc sao, là chung thân đại sự à?”

“Hừ.” – Tâm Á nhìn Trần San cười trêu chọc nói: “Là chuyện của Phương Ngôn.”

“Uh, cậu nói đi mình nghe.” – Trần San cầm hộp com lên ăn, nâng cằm nhìn Tâm Á.

“Chuyện của Phương Ngôn sau này cậu đừng can dự vào nữa, tớ thấy Phương Ngôn là người không an phận, tâm cơ rất lớn.”

“Tâm Á, cứ nghĩ cậu là người vô tâm, nhưng mình lại cảm thấy có khi cậu suy nghĩ rất nhiều, mình hiểu được cậu nói những lời này là vì tốt cho mình.”

“Tam, nói thật, người khác nhìn vào đều thấy là bọn mình chăm sóc cậu, nhưng thật ra cậu lại là người chăm sóc bọn mình, bình thường không nói tiếng nào, nếu không phải mình là người hay tán ngẫu với cậu thì mình cũng không thể hiểu được. Đã bị bán còn giúp cậu đếm tiền, là như vậy đó.”

“Đừng, mình chưa có bán cậu, nếu cậu không có ý định ngồi lên đầu lên cổ mình, thì mình tương đối bình thường.”

“Cất, coi như tớ đã nhìn ra, nhưng cô gái nhỏ ở dưới lầu kí túc thì phải làm sao, Dương Tuệ vẫn buồn bực, có hỏi mình vài lần.” – Tâm Á hưng phấn nói: “Trước kia cô ta không phải là thấy cậu không vừa mắt sao, người khác đều nói cậu như có hai bộ mặt, một cái giống như bộ dạng của em gái Lâm.”

“Cậu nói là Lâm Lệ, người khác nói cô ta là thật, mình là giả sao?”

“Nói vớ vẩn, mình có chút hiếu kì, nghe nói cô ta với ban quản lí kí túc là đồng hương.”

“Cậu nói đến Tần Phong, thật ra thì mình bị oan, nam sinh mình tán gẫu nhiều nhất chính là Tần Phong, quan hệ khá tốt, cậu cũng biết, tán gẫu nhiều nhất cũng chỉ là học tập, Tần Phong cũng là người không tệ lắm, còn Lâm Lệ và Tần Phong là đồng hương, thật là thân như người nhà, mình biết nhiều như vậy thôi, thật sự là oan, con bé kia là sợ mình cướp anh chàng đẹp trai của cô ta.” – Trần San lơ đãng cười nói.

“Hóa ra là còn có cái này, mình nói lần trước cô ta tới tìm cậu chắc chắn là có việc. Hiện tại sao cô ta lại xem cậu thân thiết như vậy, việc này cậu thấy sao?” – Tâm Á rất ngạc nhiên.

“Lâm Lệ rất tốt, mình chẳng qua chỉ là cùng cô ấy tán gẫu vấn đề tình cảm thôi.”

“Cậu đừng lừa dối người khác đi, haha.”

“Ra ngoài đừng nói lung tung.”

“Mình sẽ cố, haha.”

Trần San nhìn cái dáng của Tâm Á nằm sấp trên giường, đem cặp lồng com vừa ăn xong tiến vào phòng vệ sinh rửa mặt. Đi ra lại nhìn đến Tâm Á.

“Tam, cậu cứ như vậy là tốt rồi, chuyện này không liên quan đến chúng ta, chúng ta đừng động vào, không lại bị oan.”

Trần San ngồi vào ghế nhìn về Tâm Á, trong mắt có chút quan tâm, trong lòng cô thấy ấm áp.

“Mình biết rồi, mình cũng không phải người rồi hời.”

Nhìn bóng dáng Tâm Á xoay người lại, khóe miệng Trần San nhếch lên, được người khác quan tâm thấy thật vui vẻ, mà Tâm Á này, chắc chắn là biết một chút gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Hôm nay, Văn Lôi không có thời gian, muốn đi hội nghị của hội sinh viên, mà Tâm Á cũng là ủy viên tuyên truyền nên cũng loay hoay, ngày 1/5 đang tới gần, chỉ còn lại Trần San là khá rảnh rỗi, cho nên chỉ có cô là đi chăm sóc Phương Ngôn rồi, coi như là thay đổi cuộc sống, chắc khoảng một tuần nữa là Phương Ngôn có thể quay về trường.

Trần San sau khi tan lớp, không thay quần áo liền đi ra cửa, thật ra cô không thích đi ra bên ngoài rêu rao, một thân quân trang, đi đến đâu là bị nhìn đến đấy, nhưng cùng lắm chỉ ra ngoài mấy tiếng nên cũng có thể nhịn.

Lúc ra cửa, không một chút phiền phức, bảo vệ đều đã biết cô, không cần lấy thẻ sinh viên ra liền cho đi, nhìn cũng chưa nhìn, ai, cũng coi như được hưởng thụ đặc quyền, mấy sinh viên khác mắt nhìn theo Trần San ra cửa, Trần San cảm thấy như sắp bị ánh mắt kia đâm thủng.

Đi xe đến trước dưới bệnh viện, trong tay còn có một chút hoa quả, đi tới phòng bệnh của Phương Ngôn, đẩy cửa đi vào.

Ồ, chắc nhìn nhầm rồi, Trần San lập tức lui ra ngoài, gõ cửa, đẩy vào lần nữa, hai người kia đã rời nhau, Trần San cũng không còn cảm thấy lúng túng nhiều, chỉ cần không phải là mình, phim tình cảm miễn phí có thể xem một chút.

Đem hoa quả đến chỗ tủ đầu giường đặt xuống, ngồi xuống đầu giường, nhìn đầu Phương Ngôn một chút, lại nhìn thấy mặt cô ấy vẫn còn đỏ, hỏi: “Phương Ngôn, cậu thấy đỡ chút nào chưa, khi nào cắt chỉ.”

Phương Ngôn và Hàn Song Lăng đang thân mật, hai người dựa vào nhau, nào biết được Trần San sẽ đột nhiên xuất hiện, Phương Ngôn lúng túng đẩy Hàn Song Lăng ra, nhìn Trần San đang đi đến, vẻ mặt bình thường, cũng yên tâm.

“Khá hơn rồi, cảm ơn cậu, Tam” – Phương Ngôn vẫn tương đối cảm kích với sự giúp đỡ của cô bạn cùng phòng kí túc, sau khi sự việc xảy ra lại còn liên hệ với Hàn Song Lăng, Phương Ngôn cảm thấy như có người đứng phía sau mình mà cảm động. Mặc dù Hàn Song Lăng đã nói nguyên nhân, nhưng với sự việc tai bay vạ gió này là ai cũng không thấy dễ chịu.

Được các bạn quan tâm, trong lòng thấy được an ủi.

“Không sao là tốt rồi, ăn hoa quả nhé, để mình đi rửa.” – Trần San nhìn là biết Phương Ngôn có chuyện cần nói riêng với Hàn Song Lăng, nên tự biết điều rời khỏi phòng.

Hàn Song Lăng nhìn theo Trần San ra khỏi cửa, nghĩ rằng, cảm thấy như mình hơi thay đổi, hơn nữa xấu hổ hẳn là cô gái kia mới đúng, như thế nào mà mình lại đứng lúng túng.

“Bạn cùng phòng ở kí túc sao?” – Hàn Song Lăng ngồi vào bên giường, đầu dựa vào cái gối Phương Ngôn hỏi, tay sờ tóc Phương Ngôn.

“Ừ, nghe Văn Lôi nói, mọi người đã gặp qua.”

“Có rảnh thì hẹn mấy cô ấy ăn bữa cơm, là bạn cùng phòng, lần này cũng muốn cảm ơn mấy cô ấy.”

“Được, chờ đến lúc em xuất viện đi.” – Phương Ngôn ngẩng đầu, dịu dàng nhìn Hàn Song Lăng.

Hai người nói chuyện khá lâu, Hàn Song Lăng nhìn đồng hồ, đã là nửa tiếng, cô gái kia sau khi rửa hoa quả xong đi ra, thấy không có việc gì, nói lời tạm biệt với Phương Ngôn, nói có việc cần đi trước.

Nhìn Hàn Song Lăng đi rồi, không bao lâu Trần San cầm hoa quả đi tới, lấy dao trên tủ đầu giường, gọt quả táo đưa cho Phương Ngôn, còn mình cầm một quả đã rửa, trực tiếp gặm.

“Tên kia đã đi rồi sao?” – Nhìn bộ dáng hơi suy nghĩ của Phương Ngôn, Trần San hỏi.

“Ừ, anh ấy có việc phải đi trước, cảm ơn cậu, Tam” – Phương Ngôn nhìn quả táo trong tay, ăn mấy miếng.

“Không cần, cậu đang là bệnh nhân mà.”

“Lần này cảm ơn các cậu, hôm đó chắc là bị Văn Lôi dọa đi, hôm trước vào thăm mình còn khóc.”

“Ừ, không có việc gì, chẳng qua cô ấy là quan tâm cậu, đừng nghĩ nhiều.”

“Vậy là tốt rồi.”

Hai người nói chuyện trường học một chút, thấy Phương Ngôn hơi mệt, Trần San cảm thấy đã đến lúc nên về.

“Phương Ngôn, vậy cậu ở đây nghỉ ngơi, chắc là vài ngày nữa sẽ về, mình đã hỏi bác sĩ, bác sĩ nói cậu bình phục rất nhanh, bây giờ mình phải về, nếu muộn quá sẽ không vào được trường.”

“Ừ, các cậu có về bận, không cần vào thăm mình thường xuyên đâu, mình ở một mình không sao.” – Phương Ngôn nói với Trần San.

“Được rồi, mình đi đây.” – Trần San sau đó kéo chăn cho Phương Ngôn, nhìn cô một cái, đẩy cửa đi ra ngoài.

Trong phòng bệnh yên tĩnh, Phương Ngôn sờ sờ chỗ vừa bị Hàn Song Lăng hôn, dịu dàng mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Trần San theo thang máy đi xuống, tới cửa lớn thì có một chiếc xe đi sát qua người Trần San, chậm rãi ngừng lại.

Cửa xe hạ xuống, nhìn thấy trong xe là Hàn Song Lăng thì Trần San rất kinh ngạc.

“Đi lên đi, thuận đường đưa cô về.”

Trần San ngẩng đầu nhìn bầu trời, trời không mưa nha.

Qua khoảng thời gian này Trần San cũng hiểu được Hàn Song Lăng là người không dễ tiếp xúc, tâm cơ thâm trầm, ở trường học thì tao nhã nhưng thực chất không tiếp xúc thì không biết, hẳn là người lạnh lùng, có vẻ cường thế. Trần San cảm thấy đạo hạnh của cô ở trước mặt hẳn không đủ cao thâm a. Hơn nữa ở giai cấp kia, nhắc tay lên là có thể đè chết cô rồi chứ đừng nói cái khác.

“Không cần.” Trần San lập tức từ chối khéo léo.

“Sao, còn muốn tôi xuống xe mời cô lên sao?” Hàn Song Lăng cười như không cười nhìn mắt Trần San.

Hàn Song Lăng rất có hứng thú với Trần San, mặc dù trước khi gặp, Hàn Song Lăng rất muốn trông thấy cô gái nào có thể nói chuyện điện thoại với hẳn như vậy, nhưng khi gặp rồi thì không còn hứng thú nữa, trông cô cũng được gọi là thanh tú, không có gì nổi bật, người ta nhìn liến quền, nhưng mà nha đầu kia lại khiến Hàn Song Lăng có cảm giác buồn bực.

Hàn Song Lăng tội gì phải tự làm mình buồn bực nên hẳn chờ dưới bệnh viện nửa giờ thấy Trần San đi tới liền lập tức lái xe đuổi qua.

Trần San rất muốn quay đầu bước đi, sau đó cả đời không qua lại với nhau, nhưng thấy thái độ của Hàn Song Lăng thì Trần San quả thật không có cốt khí mà đầu hàng, ngoan ngoãn ngồi lên chiếc có vẻ xa hoa kia.

“Lên ngồi phía trước.” Hàn Song Lăng thấy Trần San mở cửa sau thì trong lòng lại tức giận.

Trần San nghe nói như thế, tiểu nhân ở trong lòng lại nổi lên, cô rất muốn lập tức đóng cửa xe đá hai phát chân vào nó, nhưng mà chỉ dám nghĩ thế mà thôi.

Hàn Song Lăng vẫn quan sát vẻ mặt của Trần San qua kính chiếu hậu, vẻ mặt của cô không có hứng thú, không nói lời nào, chỉ biết vâng lời, dáng vẻ hậm hực. Hàn Song Lăng cảm thấy bản thân hẳn đang tự tìm khổ, im lặng khởi động xe, trong xe yên ắng chỉ nghe tiếng động cơ của xe. Trần San cảm thấy lần tái sinh này của cô quả là bi kịch nha, việc này nếu để người khác nhìn thấy thì không biết sẽ thế nào, vạn nhất mà Phương Ngôn biết, không bằng cô chết đi còn sáng khoái hơn.

“Ai, ai, đây không phải là hướng về trường a.” Trần San nhìn cảnh sắc ngoài cửa xe, phát hiện không phải đang đi trên con đường trở về trường quen thuộc.

Hàn Song Lăng nhìn Trần San đang ghé mắt vào cửa kính xe, nghe thấy lời cô nói, buồn bực trong lòng chút ít tiêu tan đi, nhìn về trước, không để ý gõ vào tay lái nói với Trần San: “Đi ăn cơm trước, ăn xong trở về.”

Lên thuyền giặt, không thể rời thuyền Trần San kiên trì nói một câu: “Tôi không đói bụng, thật đó, tôi không đói.” Cô còn thiếu nhắc tay lên thề nữa thôi, nếu để người ta thấy hai người ở chung, còn ăn tối cùng nhau thì thật sự không thể minh oan a, đừng nói là không chắc gì gặp, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất a.

Nhưng mặc kệ Trần San không muốn cỡ nào, xuống xe thì trước mặt là quán cơm thanh tịnh, Trần San cảm thấy chưa ăn mà đã bắt đầu đau dạ dày.

Hàn Song Lăng hình như quen thuộc với nơi này, Trần San chỉ cúi đầu, đi theo Hàn Song Lăng vào phòng lớn. Hàn Song Lăng nhìn Trần San đi theo hẳn, khoe miệng cười như không cười, nhìn nha đầu kia làm ra dáng vẻ nàng dâu nhỏ cũng thật vui.

Trong phòng riêng, cơm trên bàn, một người ngồi đầu này, một người ngồi đầu kia, đã không thể tránh được thì ngồi càng xa càng tốt, Trần San thấy cô đã làm hết sức, như vậy cũng không thẹn với lương tâm.

Khi Hàn Thiên Lâm bước vào phòng thì thấy cảnh tượng vui này.

“A, không phải Tứ thiếu của chúng ta sao?” Nghiêm Thanh đi sau Hàn Thiên Lâm nói: “Hẹn hò nha, tới đây cũng không nói mình ra ngênh đón.”

“Thành ca a, chỉ là cùng bạn ăn cơm thôi, có hẹn hò gì đâu.” Hàn Song Lăng đứng lên, đối với anh trai của hẳn đến cũng rất kinh ngạc: “Anh à, không ngại thì cùng ăn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Trần San thấy áp lực rất lớn nha, sau khi chào hỏi thì ngồi xuống, Trần San rất muốn kéo cái ghế của mình đến góc sáng sủa nhất của căn phòng, đây toàn là đại lão gia, cô chỉ là một cô gái nhỏ, thật là không quen.

“Đến đến đến, Hàn tứ, giới thiệu với các anh đi.”

Trần San ngồi bên cạnh hần, hần nhìn cô từ trên xuống dưới rồi mở miệng.

“Thành ca nha, chỉ được cái nóng vội.” Hàn Song Lăng nhìn mắt Trần San cũng thấy đùa cũng đủ rồi, liền nói: “San San là học muội không phải là bạn gái.” Sau đó nhìn Hàn đại (Hàn đại thiếu gia).

“Thì ra là em gái San San a.” Nghiêm Thành ra về ta đây đã hiểu.

Trần San nhìn Nghiêm Thành dùng ánh mắt nghiên cứu nhìn mình thì dạ dày lại đau, anh biết cái gì nha. Trần San cảm thấy cô là một con cừu giữa bầy sói a. Nhân loại đã bị xâm lược. Ai, thật không biết Phương Ngón sao có thể hàng ngày ở chung với những người này, đều là mấy người đàn ông ít bỏ não.

Hàn Song Lăng nhìn thấy sắc mặt Trần San, nhìn anh trai mình hơi nhũn mảy, cảm thấy hiểu lầm như thế cũng rất tốt, lại ra về sùng nịch nhìn Trần San: “San San, đây là anh trai của anh, Hàn Thiên Lâm, em gọi anh trai đi, đi bên cạnh anh ấy là trợ lý, còn bên cạnh em là bạn của anh ấy, Nghiêm Thành. Nha đầu này là bạn của em, Trần San.”

Trần San nghe xong lời này thì nhìn biểu tình của Hàn Song Lăng, dựa vào, nói ái muội như vậy, còn cái vẻ mặt phủ nhận nữa chứ, là ai cũng sẽ nghĩ cô cùng Hàn Song Lăng có quan hệ mờ ám, dựa vào, không thể sống, không thể sống. Về mặt Trần San như gặp phải quỷ.

Anh trai Hàn Song Lăng tuân thủ lịch sự, hào hoa phong nhã, mang kính mắt, có chút giống học giả, từ sau khi vào cửa thì không nói chuyện, chỉ ngồi ở kia dùng ánh mắt quét tới quét lui, nhìn kỹ mặt Trần San, còn trong lòng anh ta nghĩ gì thì Trần San không biết, xem ra anh ta cùng Hàn Song Lăng bằng mặt mà không bằng lòng.

Mà trợ lý của anh ta có vẻ nam tính, có chút giống quân nhân, tư thế ngồi cao ngất, không chút nghiêng ngửa, đáng vẻ chính trực, xem ra nghề nghiệp cũng không khác Trần San là bao nhiêu.

Bên cạnh Trần San là Nghiêm Thành, đáng vẻ như công tử ăn chơi, nói chuyện ngả ngớn, vừa nhìn đã thấy không phải là người tốt gì.

Hàn Thiên Lâm nhìn mọi thứ, lại nhìn Trần San cùng Hàn tứ, khi nào thì thẩm mỹ của Hàn Song Lăng lại đổi thành thế này, trước kia người nào cũng đẹp như thiên tiên, nếu không đẹp thì cũng có khí chất, sao hiện tại lại chọn thứ rau xanh nấu cháo này. Nhưng mà chưa từng thấy Hàn Song Lăng chính thức giới thiệu với hần một cô gái nào nên về điểm này chắc có ý tứ gì đó.

“Nếu Song Lăng nói như vậy, em gọi một tiếng đại ca đi.” Hàn Thiên Lâm từ trong yên lặng tỉnh lại, vẻ mặt ôn hòa nhìn Trần San.

Hàn Song Lăng tỏ vẻ khó hiểu, không phải Hàn đại của hần khi nào cũng nói lời ác độc, hoặc là không nói lời nào sao, một khi nói chuyện khẳng định sẽ làm người ta tức chết.

Nghiêm Thành cùng Tường Bân cũng có vẻ khó hiểu, nhưng nhìn thái độ của Hàn đại với Trần San xem như cũng tốt.

Trần San không phát biểu ý kiến, bởi vì càng giải thích thì càng giống như che giấu, không bằng không nói gì, dù sao Hàn Song Lăng cũng chỉ giới thiệu cô là bạn, cũng không nói cái gì khác, đừng quan tâm tới cái tên không bỏ não này nữa.

Dưới tất cả ánh mắt của mọi người, Trần San không hề tỏ ra có áp lực, mấy người nói kệ mấy người, cô ăn phần cô, đau dạ dày quá, gan cũng đau quá, nhưng chỉ cần không đau lòng là được.

Ở bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện buôn bán, Trần San thật muốn ngáp, cũng không có ý định tham gia câu chuyện, bởi vì cô có biết gì đâu. Nhưng trong lúc nghe họ nói chuyện cô cũng thấy đau lòng cho túi tiền nhỏ của mình, mấy vụ làm ăn của họ có số đuôi của khoản tiền còn lớn hơn cả số tiền trong tài khoản của cô, Trần San hóa bi thống thành thêm ăn, cúi đầu ăn càng mạnh.

Hàn đại cùng Hàn Song Lăng trong lúc nói chuyện cũng hay nhìn Trần San, khỏe miệng co rút vì khẩu vị quá tốt của cô, chưa từng có cô gái nào ăn như thế ở trước mặt bọn họ, thật là mất hình tượng.

Sau khi bữa tối kết thúc, lúc chia tay, Hàn đại nhìn chăm chú Trần San, rồi gật đầu với Hàn Song Lăng, mang theo hai người kia trần trọc rời đi, ba chiếc xe gào thét bay qua trước mặt Trần San.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Trần San ngồi trong xe, cảm thấy bây giờ đến tim cũng đã bắt đầu đau, nghĩ đến cái liếc mắt đầy ý tứ của anh trai Hàn Song Lăng mà tóc gáy dựng cả lên.

“Ăn no không, khi này còn nói không đói bụng, thế mà ăn lại nhiều như vậy.” Hàn Song Lăng nhìn Trần San, vừa lái xe vừa mỉm cười, nhớ tới khi ăn cơm, ánh mắt Hàn đại nhìn Trần San rất kỳ quái, quả nhiên nha đầu kia rất thú vị.

“À, Hàn học trưởng —.”

Trần San vừa mở miệng ở bên này thì Hàn Song Lăng ở bên kia đã ôn nhu nói: “Gọi học trưởng làm gì, sau này gọi anh là Song Lăng hoặc là Hàn tứ, như bạn bè của anh là được.”

Trần San thầm nói, làm bạn của anh quả thật rất áp lực nha. Nhưng mà học trưởng này Trần San kêu cũng không quen, bắt quá chỉ là một cách xưng hô, mà Song Lăng thì... Trần San càng nghĩ không gọi, anh với tôi cũng không thân thiết đến thế.

“Vậy, Hàn tứ, để tôi xuống ở xa trường học một tý, tôi muốn đi bộ.” Trong lòng Trần San âm thầm bỏ thêm một câu, thuận tiện tiêu cơm, tốt nhất là đừng để ai thấy tôi xuống từ xe anh càng hay.

Trần San ăn quá no, đúng vậy, mặc dù cô không đói gì, nhưng cô không thể chịu nổi mấy cái đại nhân vật này nha, trong lòng vẫn hơi khẩn trương, bất tri bất giác đã ăn nhiều hơn, ai, nghiệp chướng nga. Cô nhìn Hàn Song Lăng ở bên cạnh, không biết Hàn Song Lăng mời khách ăn cơm lại đưa cô theo làm gì, chẳng lẽ muốn giới thiệu cô là bạn gái của hắn sao.

Chưa tới cửa trường, Trần San đã xuất ra tinh thần liều chết, khiến Hàn Song Lăng phải dừng xe ở một nơi cách trường rất xa, hiện tại Trần San đã giác ngộ, cô chỉ là bình dân, không thể so với người ta, nhưng mà đầu trục thì sợ bị nắm tóc chứ, cho dù tệ nhất cũng chỉ là tát một phát, chẳng lẽ có ai có thể ép chết cô sao, nghĩ đến đây, Trần San cũng thoải mái hơn.

Khi trở về trường đã đến giờ tắt đèn, vào phòng thì thấy Tâm Á cùng Văn Lôi ở trên giường, cô đi tắm rửa rồi lên giường.

Trong đêm tối, Trần San mở to hai mắt, nhìn trần nhà, thờ dài, lại nghĩ đến chuyện xảy ra hôm nay, cô vô cùng khẳng định trong lòng mình không hề có cảm tình với Hàn Song Lăng, tuy hắn quyền thế tận trời, hơn nữa luôn có cảm giác cao cao tại thượng với người khác, ai ai cũng nói hắn đức hạnh, nhưng Trần San lại tự nói với bản thân, đi cho tốt trên con đường của mình là được. Tâm Á nói không sai, những người đó không phải là những người có thể đi chung con đường với các cô, hơn nữa đứng giữa còn có Phương Ngôn. Tuy rằng không biết Hàn Song Lăng định làm gì, nhưng có vẻ hắn có chút hứng thú với cô, bất quá đây là chuyện của hắn, giữ vững ý chí của mình là được, sau này sẽ tính.

Phương Ngôn xuất viện, thấy tinh thần Phương Ngôn sáng khoái thì hai nha đầu ký túc kia cùng với Trần San mới nhẹ nhàng thở ra. Tuy rằng không biết chuyện kia giải quyết thế nào nhưng có thể nhìn ra được Phương Ngôn không còn sơ đồ tính toán nữa mà rất vui vẻ.

Trong ký túc xá, thời gian trước giống như có áp thấp nhiệt đới, hiện nay khi Phương Ngôn trở về thì tiết trời mới sáng sủa hơn. Trần San vừa tra tư liệu máy tính, vừa nghe mọi người tán gẫu, Phương Ngôn thì mỉm cười nghe Văn Lôi cùng Tâm Á náo loạn, lâu lâu sẽ ngẫu nhiên chen vào hai ba câu.

“Đúng rồi, đến mừng một tháng năm các cậu có rảnh thì cùng đi ăn một bữa đi, Song Lăng muốn mời khách, muốn cảm ơn các cậu trong thời gian này đã chăm sóc cho mình.”

Mặt mày Phương Ngôn vui vẻ mỉm cười, dịu dàng nói: “Các cậu không được từ chối nha, mình nói trước rồi đấy, đặc biệt là Tâm Á, nếu phải về nhà thì chúng ta có thể đi trước một ngày.”

“Tuân lệnh, có ăn sao lại có thể không đi, nhưng có lẽ nên đi cuối tháng đi, hắc hắc, lần trước mình không về nhà, mẹ mình báo cáo cha già, thế là cha già hét ra lệnh lần này nhất định phải về, mình đã cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ, nhưng mà về chậm một ngày thì không có vấn đề. Văn Lôi với Tam thì sao?” Tâm Á dựa vào Phương Ngôn nói.

“Mình thì không có vấn đề gì, vị kia nhà Phương Ngôn mời khách là trăm năm mới gặp, đây là dịp hiếm có a.” Văn Lôi vừa nói vừa ôm Phương Ngôn cười một trận.

Mà Trần San nghe thấy cái tên Hàn Song Lăng thì nhướn mày, cái này khác nào bắt cô tự đi thiêu thân, nhưng mà nếu mời thêm bạn bè thì... nhìn thấy vẻ mặt thông dong của cả ba người đang nhìn cô, trong lòng thấy buồn cười: “Được rồi, mình cũng có việc gì bận, thời gian cụ thể các cậu cứ xác định rồi nói cho mình biết.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Ngày một tháng năm, sáng đó có hội báo, chiều có hội diễn, hơn nữa Tâm Á nghe được một tin tức nhỏ từ Dương Tuệ, nói là lãnh đạo có thể tới. Thật đúng là bệnh hình thức mà, Trần San cảm thấy chẳng có gì mà cứ làm quá. Nhưng mà chắc cùng lắm thì vất vả đứng mấy giờ thôi, hiện tại Trần San đứng cũng rất tốt, mồ hôi ít chảy hơn rồi, tất cả là nhờ vào luyện tập, quả nhiên tiềm lực của con người là vô tận.

Về mặt Trần San khát khao, hiện tại cho dù chạy xa một chút thì tim cũng không còn đập nhanh nữa, hơn nữa tay chân cũng khỏe hơn, lại có thể quật ngã đến hai nam sinh cùng học, đây là điều trước kia cô không dám tưởng. Cố gắng lên, nắm chặt tay, tin tưởng chính mình, Trần San, sau này này có thể quật ngã càng nhiều nam sinh hơn, Trần San cười trộm, cái này coi như là học thành tài đi.

Về mặt Trần San thoải mái đứng giữa hàng ngũ, quân trang chỉnh tề, dáng người thẳng tắp, trong lòng thầm nói, không biết lãnh đạo đẳng cấp cỡ nào mà đi xe đến tận trong này, còn có mấy người huấn luyện đứng xếp hàng hai bên đường nữa chứ, mấy chiếc xe cứ lướt qua nên chẳng thấy mặt mũi lãnh đạo đâu, chỉ cảm thấy ở đằng kia khi lãnh đạo bước ra thì không khí thật yên tĩnh còn có chút áp lực.

Trần San nghĩ thầm trong lòng, khí thế này cũng quá mức cường đại rồi. Vài cái xe ở sau chạy đến, mọi người trong xe đi ra vây quanh xe lãnh đạo, Trần San cũng hiếu kỳ muốn xông lên xem rốt cục là loại lãnh đạo nào. Tuy rằng Trần San tiếp xúc ít người có máu mặt, nhưng cũng có chút hiểu biết, phô trương thế này, chắc chắn là nhân vật cấp cao.

Trần San nghĩ đến trước kia khi nhìn thấy ông bí thư nọ đi thị sát, dàn trận cũng không kém thế này là bao, trong lòng than thầm.

Nhưng mà Trần San còn ở trong đội ngũ, muốn tò mò nhìn một chút cũng không được, ai, nhìn một cái để giám sát tò mò cũng không được a. Mà Tâm Á cũng đang đầy mặt nghi hoặc ngắm Trần San, muốn cùng Trần San nhiều chuyện một chút nhưng không thể.

Đám người đi xa, Trần San cũng những người khác đi đều bước, tiến vào lễ đường.

Trần San ngồi ở trên cũng những người khác nghe một cuộc nói chuyện của lãnh đạo. Tổng kết cuối cùng, là phải khắc khổ học tập, nâng cao kỹ năng chuyên nghiệp, vì nhân loại cống hiến.

Sau khi kết thúc, đợi đến trưa mới đến hội diễn, Trần San cùng Tâm Á trở về ký túc xá.

Trần San mệt mỏi dựa vào bàn học, xoa xoa cái chân nhỏ của mình, chắc nó biến hình rồi.

“Tam, cậu nói xem người đến hôm nay là nhân vật nào a, thật phô trương. Mình nghe Dương Tuệ nói thì tưởng rằng là cục trưởng cục Y Tế hoặc là lãnh đạo nào đó trong quân đội, nhưng hôm nay nhìn thì có vẻ không giống.” Tâm Á ngồi trên giường của mình, xoay chân xoay tay, quay đầu hỏi Trần San.

“Đừng hỏi mình, mình cũng rất ngạc nhiên, nhưng mà quả thật không biết gì cả.”

Phương Ngôn đang thu dọn trên bàn nghe các cô nói thì tiếp lời: “Mình ở lễ đường tìm hiểu một vòng nhưng cũng không có ai biết.”

“Hỏi vị kia của nhà cậu xem.” Văn Lôi từ buồng vệ sinh đi ra, nhìn Phương Ngôn hỏi.

Phương Ngôn cười sang sảng: “Uh, Song Lăng chưa nói, nhưng mình cảm thấy hình như là anh ấy biết.” Phương Ngôn suy nghĩ nói.

“Dù sao đã đến đây thì chắc chắn là làm lớn, không biết là ai thôi.” Văn Lôi nhún vai.

“Tí nữa mình đi hỏi một chút, các cậu yên tâm. chị đây cam đoan sẽ trả lời được cho các em.” Phương Ngôn nâng cằm: “Các em chờ xem.”

Mai Tâm Á cùng Trần San liếc mắt nhìn nhau một cái, lập tức nhìn Phương Ngôn nói: “Chúng em chờ.” Nhìn nhau cười, có cái để nhiều chuyện với nhau đương nhiên quá tốt rồi.

Buổi chiều, sau khi hội diễn kết thúc, khi đang xếp hàng rồi đi thì phụ đạo viên kêu Trần San, Trần San bước ra khỏi hàng, mặt đầy nghi hoặc chạy đến người hướng dẫn.

“Trần San.”

“Có.”

“Hiệu trưởng có việc tìm, em đi mau qua đó, mục tiêu là phòng hiệu trưởng, mau chạy bộ qua.”

“Vâng.”

Trần San buồn bực, khoảng thời gian trước không phải vừa mới tán gẫu qua sao, sao bây giờ lại mời cô đi uống trà thế này.

Chương 31

Trần San quen thuộc một đường chạy chậm đến phòng hiệu trưởng.

“Báo cáo, học viên 20110406, Trần San có mặt.”

Đội một lúc lâu, vẫn nghe thấy gì ở trong, Trần San hô thêm một lần nữa, vẫn không có thanh âm, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, trong lòng thầm nói, không biết hiệu trưởng lại có việc gì đây. Tuy rằng bình thường ông ấy có đáng vẻ chớ tới gần, phụng phịu có thể dọa chết mấy đứa con nít, nhưng không biết vì sao từ học này Trần San thường xuyên được gọi đến cửa, uống trà, nói chuyện phiếm, Trần San cảm thấy hiệu trưởng cũng gần gũi bình dị, tuy rằng đã già rồi.

Trần San đi vào rồi, qua khỏi cái cửa, đập vào mắt là cái sofa dài, trên đó có một người đàn ông nhắm mắt nằm nghỉ ngơi, càng nhìn càng thấy quen mắt, nhưng không thể nhớ ra là đã gặp ở nơi nào. Cô càng tới gần cẩn thận xem xét, đánh giá mặt mũi, gãi tóc, gãi đầu, nhìn rất quen nha.

Trần San gắng hết sức gọi nhưng trong nháy mắt đã bị áp đảo. Lưng cùng mông tiếp xúc thân mật với mặt đất, mông nở hoa rồi, trong lúc nhất thời, Trần San choáng váng hôn mê, không biết đang ở nơi nào.

Trần San cảm thấy được một đôi tay dùng lực đặt trên cổ, cô có thể không thấy mặt trời ngày mai, một tay khác đặt sẵn trên thắt lưng Trần San, sức nặng trên người khiến cô không thể thở nổi, cũng không thể động đậy. Trần San nhìn người đàn ông đang nhắm mắt đè mình, cảm thấy thật bi kịch, đây là bị người ta ăn đậu hủ a, thật là khóc không ra nước mắt, hiệu trưởng a, ông ở nơi nào, học sinh của ông đang kêu gọi ông nha.

Hàn Khải đã hai ngày không ngủ, sửa sang văn kiện, thăm hỏi các ngành, an bài nhật trình, xuất phát từ thủ đô đến các trường đại học ở quân khu. Vốn dĩ chuyện này không tới phiên anh làm, nhưng nghĩ đến người bạn già Thẩm Tung Văn cũng chính là hiệu trưởng đại học quân y B, sau đó lại nghĩ tới đôi mắt từ đáy lòng kia, Hàn Khải cảm thấy có thể nên đi một chuyến.

Sau vài ngày vội vàng đi vào đại học quân y B, cùng Thẩm Tung Văn uống trà nói chuyện bây giờ anh đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mà từ sau khi Hàn Khải hỏi thăm Trần San thì Thẩm Tung Văn bắt đầu nhiều chuyện điều tra, nhưng mà hỏi Hàn Khải thì không thể biết được cái gì, Hàn Khải quá đề cao cảnh giác, nói với anh nửa ngày mà về mặt anh vẫn bình tĩnh, Thẩm Tung Văn càng tò mò hơn với cái mặt than của anh, có khi nào cái mặt đó biến sắc hay không.

Lần này đến đây, nói là gặp ông, nhưng ai biết người này có chủ ý gì, vì thế khi Hàn Khải nghỉ ngơi một chút, ông liền gọi Trần San đến, ở trong phòng phó hiệu trưởng thấy Trần San đi ngang qua, khỏe mắt mỉm cười, cho nên mới nói, Thẩm Tung Văn là loại người buồn bực quá mà có thể đốt lửa để chơi.

Mà lúc này Hàn Khải đề nghị Trần San nháy mắt cảnh giác, mở mắt ra đã thấy ánh mắt kia, thân dưới tiếp xúc nên cũng nổi lên cảm giác rồi, mùi hương thân nhiên quanh quần bên chóp mũi, dựa vào thật gần.

Trần San nhìn thấy người trước mắt, mãnh mẽ mở hai mắt, hô hấp tạm dừng, nha, tình hình này rất quen thuộc, ánh mắt làm cô sợ hãi kia, nhớ rồi.

“Anh, anh mau đứng lên nha.” Trần San đánh vỡ yên tĩnh trong phòng, lảng tránh ánh mắt đang nhìn cô chăm chăm kia, khuôn mặt đỏ bừng, nhìn lung tung bên cạnh, không cam lòng khi bị áp đảo.

Trần San cảm thấy đất trời chuyển đổi, khi trước cô đề người ta, giờ mây đen đổi hướng, lại bị người ta đè a, đúng là mây đen đầy trời.

Về mặt Hàn Khải bình thân ôm lấy Trần San nhẹ nhàng đặt lên sofa, đang muốn vén áo Trần San lên để xem lưng có bị thương hay không.

Trần San nhìn người trước mắt, nghĩ đến anh ta nhanh nhẹn ôm cô, sau đó lại thả ra, rồi lại chuẩn bị vén quần vén áo cô lên như là vén quần áo của anh ta vậy, Trần San bùng nổ.

“Buông tay anh ra, đang nói anh đó!” Trần San đánh vào cái tay đang vuốt ve mình kia, nhìn trừng trừng, nha, tôi mới không sợ anh a, tôi cũng có tức giận vậy, Trần San trừng mắt to, lộ ra ánh sáng hung ác, bỏ qua luôn cả phong độ.

Trong lòng Hàn Khải buồn cười nhưng về mặt lại bình tĩnh nhìn Trần San, ánh mắt cô như con mèo nhỏ, Hàn Khải cảm thấy phụ nữ thì không giống thế này, không, phải nói là trong tất cả những người phụ nữ đi qua ba mươi năm cuộc đời của anh, chưa có ai như thế này.

Chương 32

Trần San không để ý đến sau lưng đau đớn, bước nhanh đến một chiếc sofa độc lập khác ngồi xuống, lập tức nhìn về người đàn ông đang ngồi ở đối diện, trong lòng rất buồn bực, người này à, sao có thể xuất hiện trong phòng hiệu trưởng, đụng đến anh ta chắc chắn không có chuyện gì tốt.

“Khụ, à, hiệu trưởng Thẩm đâu?” Tuy rằng không biết tên, nhưng Trần San vẫn lễ phép hỏi một câu.

“Hàn Khải.” Thanh âm có chút trầm.

Về mặt Trần San đặt ba dấu chấm hỏi, nhất thời hiểu rõ, đây là anh ta đang giới thiệu bản thân nha.

“Vậy, Hàn Khải, tôi muốn hỏi một chút hiệu trưởng ở đâu vậy?” Vào phòng hiệu trưởng không tìm thấy hiệu trưởng, lại có cái mặt nửa sống nửa chết này ngồi ở đây, Trần San cảm thấy có chỗ nào đó không bình thường.

“Có việc đi ra ngoài, một lát sẽ trở lại. Khi này là tôi không đúng, tốt nhất nên xem lại lưng cô có chuyện gì không. Còn chưa hỏi, không biết cô tên gì?” Hàn Khải nhìn Trần San ngồi thật xa mình, tuy rằng không biểu lộ ra điều gì nhưng dần thả chậm tốc độ nói.

Trần San thật không biết nên đi hay ở lại, nghe được câu hỏi của Hàn Khải, theo bản năng trả lời: “Trần San khóa lâm sàng 2011.” Cuối cùng cũng quên luôn cái lưng bị thương, đứng thẳng dậy, cúi đầu làm lễ, đây là phản xạ có điều kiện luyện ra nha.

Vừa nói xong, Trần San mới sực nhớ ra, lập tức ngồi xuống lại, rất muốn vỗ mấy cái vào đầu mình, cô nhìn người đối diện không có biểu hiện gì bỗng nhiên nhớ tới, từ khi bắt đầu quen biết người này đến bây giờ, cô chưa từng thấy anh ta có qua biểu tình khác, từ đầu đến cuối lòng mi đều nhắm chặt. Thèm vào, đây là người địa cầu sao, hẳn là người ngoài hành tinh mới phải. Khi nói chuyện thì ngữ khí cứ như đang báo cáo, ánh mắt ngoại trừ ngẫu nhiên có vài tia sáng hiện lên thì không còn bất cứ biểu hiện gì.

Trần San cảm thấy gần đây cô toàn gặp phải người không bình thường, có lẽ cô nên trở về thành phố W để bái Phật cầu kinh.

Lúc này, cửa được đẩy ra, hiệu trưởng Thẩm đi đến: “Đến rồi à, Trần San.”

Nghe tiếng từ cửa truyền đến, Trần San lập tức đứng dậy, chạy chậm đến trước mặt hiệu trưởng, nghiêm người cúi chào, rất thuần thực, hoàn toàn là phản xạ có điều kiện, đứng thẳng thân mình nghe hiệu trưởng nói. Trần San ai oán nhìn hiệu trưởng, không có chuyện gì bảo cô tới đây chơi à.

Thẩm Tung Văn cùng Trần San tán gẫu, không quá một lúc thì cảm thấy không khí chung quanh lạnh đi vài phần, ánh mắt liếc nhìn Hàn Khải, lập tức bị Hàn Khải trừng lại, cái mặt nghiêm nghị bị Hàn Khải nhìn chằm chằm mà đen đi vài phần.

“À à, Trần San, em cứ trở về trước đi, ở đây thầy còn có chút chuyện.”

Trần San nghe thế hiệu trưởng nói chấm dứt thì nhẹ nhàng thờ ra, lập tức cúi chào đi lui ra sau cửa phòng, đóng cửa lại, một giọt mồ hôi chảy xuống.

Trời à, sau lưng như có lửa nóng thật rát, Trần San bước nhanh về phòng y tế.

Mà trong phòng hiệu trưởng, Thẩm Tung Văn xấu hổ nhìn cái mặt bình tĩnh kia, khuôn mặt già nua đỏ lên: “Việc này, không phải cậu từng hỏi thăm Trần San sao, tôi cảm thấy hai người nhất định có quen biết, gặp mặt cũng tốt.”

Hàn Khải nhìn theo Trần San không chớp mắt cho đến khi cô biến mất, ánh mắt sắc bén mới bắn về phía Thẩm Tung Văn.

“Tôi phải đi, bên kia cũng xong rồi, giúp tôi trông coi nha đầu kia một chút.” Ngữ khí không lên không xuống như trước, nhưng Thẩm Tung Văn lại có thể nhìn ra sự khác nhau với lúc bình thường.

Nhìn bạn tốt chậm rãi đi không quay đầu lại, Thẩm Tung Văn thở dài. Người này chính là do lão già kia nuôi lớn, không nuông chiều quá, ăn nhiều khổ cực, ngăn lại chính mình nhiều hơn anh mười tuổi, nhìn anh từng bước đi vào vị trí như hôm nay, phải trả giá hơn người khác rất nhiều.

Có lẽ chính vì như vậy, trên mặt tình cảm anh luôn có chỗ thiếu hụt, khi ở trước mặt người khác luôn là vẻ mặt lãnh đạm. Sau khi lớn lên, lão già kia mới phát hiện Hàn Khải quá lạnh nhạt, nhưng mà không có cách nào khác, ông ấy luôn cảm thán, Hàn Khải là sự giáo dục thành công nhất của ông ấy nhưng cũng là chuyện thất bại lớn nhất.

Mà hiện tại, Hàn Khải lạnh nhạt lại chú ý đến một người, đây là chuyện mà không ai ngờ tới, trong lòng Thẩm Tung Văn rất vui mừng. Bình thường ông đều quan tâm đến nha đầu kia, đây là chuyện mà Thẩm Tung Văn nguyện ý làm vì Hàn Khải, chỉ hi vọng Hàn Khải có chút thay đổi.

Còn về lão già kia thì nói sau đi, Thẩm Tung Văn vênh vênh khóe miệng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Trần San thở nhẹ phào từ phòng y tế đi ra, may mắn không có nội thương, chỉ bị bầm, qua hai ngày là tốt rồi.

Từ căn tin trở lại ký túc xá, xoay người leo lên giường, động cũng không muốn động, nhìn ba cái giường khác trống không, trong phòng chỉ còn mình cô.

Nếu như có thể cho Trần San lựa chọn, cô vẫn hi vọng có thể sống cuộc sống như trước kia. Trái tim Trần San không lớn, chỉ có cuộc sống trước kia là thích hợp với cô nhất, không giống như hiện tại, mỗi giây mỗi phút đều cố gắng để bản thân có thể dung nhập vào đó, là một thế giới không yên tĩnh.

Có lẽ trước kia Trần San cũng từng khao khát có tình yêu, nhưng sau khi trải qua chuyện đó, chìm nổi trong xã hội đã khiến cô nhìn thấy rõ cái gì gọi là sự thật.

Không có ai bên cạnh thì bản thân vẫn có thể tiếp tục sống. Trần San cảm thấy Hàn Song Lăng có hứng thú với cô, nhưng cũng chỉ là hứng thú mà thôi. Trần San cũng nhìn ra được Hàn Khải kia có cảm tình với cô, nhưng cũng là chút cảm tình, Trần San không phải đứa ngốc, cho dù phía sau họ là quyền lực thế nào đi nữa, nhưng tình cảm không phải cứ cố gắng là sẽ thành công, mà hiện tại Trần San chính là không nghĩ đi cố gắng ở phương diện này, cứ để theo tự nhiên. Từ lúc ra trường đến khi tìm việc làm rất lâu dài, nếu đến lúc đó có thể gặp được đối tượng để kết hôn, chỉ cần người có trách nhiệm với gia đình thì vẫn có thể sống bình thân với nhau.

Cho nên Trần San rất hâm mộ Phương Ngôn, tinh thần theo đuổi này, tuy rằng biết không có kết quả, nhưng ít ra sẽ không hối hận vì bản thân đã có cố gắng. Có lẽ cả đời Trần San cũng không biết đến cái nghị lực này, nhưng như thế thì có làm sao, cuộc sống cứ bình ổn trôi qua đã là quá tốt với Trần San.

Toàn bộ ngày nghỉ, Trần San ngâm mình trong thư viện cùng với sân huấn luyện, bởi vì phương châm của Trần San là kiến thức tốt thì sức khỏe cũng phải tốt. Lần trước một chiêu đã bị kẻ địch áp đảo dưới thân, Trần San âm thầm chịu kích thích, quyết tâm đi học. Có lẽ trước đây đi huấn luyện là vì nhiệm vụ, nhưng giờ đây chính là ý muốn của Trần San.

Cùng Mai Tâm Á đến trường, Trần San nhận được điện thoại của Phương Ngôn, định thời gian và địa điểm hẹn.

“Tam, có cảm giác là cậu rất khác.” Tâm Á chạy quanh Trần San đang thay quần áo đánh giá một phen.

“Có cái gì khác?” Trần San nhìn trong gương sửa sang lại quần áo.

“Trước kia cậu luôn lười biếng, nhưng hôm nay có vẻ rất có tinh thần. Nhìn xem, khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng đẹp.” Tâm Á lấy tay sờ mặt Trần San, vẻ mặt như phát hiện ra châu lục mới vậy.

“Cậu có thể đi làm lính điều tra được đấy, đây là do quần áo mình mặc thôi.”

“Cũng đúng, bình thường không thấy, hiện tại thực nữ hơn nhiều.”

“Được rồi, so ra vẫn kém Mai đại tiểu thư, nhỏ nhắn đáng yêu, hoa nhường nguyệt thẹn.”

Tâm Á càng nói càng hăng say: “Phải không, mình cũng biết là mình đẹp, nhưng cậu đừng có yêu mình.”

“Yêu rồi, sớm đã yêu rồi.”

“Cậu nói xem Hàn Song Lăng nghĩ gì khi mời chúng ta ăn cơm, mình cảm thấy hắn không phải là đàn ông tốt.”

“Ai biết, có ăn thì đi.”

“Trong khoảng thời gian này Phương Ngôn cùng hắn dính như keo, không ngờ tới Tứ thiếu cũng có ngày rơi vào lưới tình nha, không chừng mấy em gái ở thủ đô sẽ vây lại tấn công Phương Ngôn a.” Tâm Á cảm thán nói.

“Cậu cũng suy nghĩ quá nhiều rồi, tuy rằng không biết sau này thế nào, nhưng hiện tại Phương Ngôn vui vẻ là được rồi.”

“Chỉ sợ ngày nào đó cậu ấy sẽ khóc thôi.”

“Cậu đừng nói vậy, cậu cũng không hiểu hết hắn ta mà, đừng nghĩ theo hướng xấu là được.”

“Không phải mình chỉ nói trước mặt cậu sao, trước mặt các cậu ấy mình cũng không dám nói, cậu không nhìn thấy Văn Lô sao, cứ như là bạn trai của cô ấy mời khách vậy, còn tích cực hơn cả Phương Ngôn.”

“A, sao người thấy có mùi dấm chua nha.”

“Tam, mình không có ghen tị đâu, trời đất làm chứng.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Cửa khách sạn Vương Triều, Trần San cùng Mai Tâm Á bước xuống xe, đã nhìn thấy Phương Ngôn cũng Văn Lôi đứng ở cửa vẫy tay với hai cô, sau đó cả bọn theo thang máy đến phòng riêng.

Dọc đường đi từ dưới lên phòng, khung cảnh xung quanh xa hoa, phòng riêng cũng phân thành hai ba khu vực, một khu nghỉ ngơi, một khu để ăn cơm, phòng vệ sinh bên ngoài, không gian rất lớn, bốn người ngồi xuống sofa.

“Sao không để mình đến đón các cậu?” Phương Ngôn bắt mồm nói.

Tâm Á nhận cái ly Văn Lôi đưa qua: “Mệt, cũng không phải không biết, nếu như cậu có xe mình cũng không ngại, nhưng mà bây giờ không phải ở đây rồi sao!”

Trần San dựa vào sofa, uống một hớp trà, nhìn Văn Lôi bận đến bận đi.

Phương Ngôn thì cầm di động gọi, nói chuyện xong lại ngồi xuống: “10 phút nữa bọn Song Lăng sẽ đến đây, chúng ta uống trà trước đi.” Phương Ngôn có chút xin lỗi nói với các cô.

“Bọn họ, còn có ai a?” Tâm Á nhìn Phương Ngôn.

“Vài người bạn của Song Lăng, không có việc gì, cả mình cùng Văn Lôi đều biết.” Phương Ngôn khi giải thích thì nhìn mắt Văn Lôi.

“Mình cùng Phương Ngôn ăn cơm qua với họ hai lần, có vẻ dễ gần.” Văn Lôi nói tiếp.

Mai Tâm Á không nói gì, yên lặng nhìn Trần San.

Không lâu sau, cửa phòng mở ra, Hàn Song Lăng dẫn đầu đi vào, theo sau có Tiêu Từ Kỳ, Dương Việt cùng Đinh Giai.

Thật ra là Dương Việt nghe Hàn tứ mời khách, là bạn bè bạn gái đương nhiệm nên có vẻ tò mò, Hàn tứ có trình tự như thế khi nào vậy, vì thế bọn họ đến đây góp vui thuận tiện giải đáp tò mò.

Phương Ngôn tuy rằng biết Hàn Song Lăng có gặp qua Mai Tâm Á cùng Trần San, nhưng vẫn giới thiệu hai bên với nhau.

Hàn Song Lăng ngồi ở bên cạnh Phương Ngôn, ôm lấy cô, nghe giới thiệu thì nhìn Trần San vẫn im lặng nãy giờ rồi nhủ mi. Đã lâu không gặp, nha đầu kia có vẻ trưởng thành hơn.

Sau đó hần nhớ lại đã từng đưa Phương Ngôn đến gặp anh trai, Hàn đại không ngoài dự liệu của hần, về mặt cùng lời nói rất ác độc công kích, khiến Phương Ngôn xấu hổ vạn phần. Nhớ tới câu cuối cùng Hàn đại nói với hần, trong lòng lại thấy buồn cười. Xem ra Hàn đại chỉ tiếp xúc với Trần San một lần nhưng ấn tượng để lại khá sâu.

Trần San hiện tại không biết Hàn Song Lăng nghĩ cái gì, nhưng mà nhìn những người đi theo Hàn Song Lăng vào đây, ai ai cũng có vẻ tinh anh, giờ tay nhắc chân đều có dáng vẻ cũng thiếu gia từ lúc sinh ra, có khí chất, biểu hiện cũng nho nhã lễ độ, nhưng mà vật hợp theo loài, nhả nhặn nhưng biến chất hiện tại trong xã hội rất nhiều, không nên chờ mong điều gì.

Khi Trần San cùng Mai Tâm Á quan khác người khác, bọn Dương Việt cũng đồng thời đánh giá hai người bạn của Phương Ngôn và Văn Lôi.

Mà sau khi nghe Vu Văn Lôi nhắc tới chuyện ở quán bar lúc đó, trong lòng ba người mới nhớ đến hai cô gái ở trong một phòng khác của quán bar, thì ra là ở cùng ký túc xá. Cô gái tên Trần San vừa nhìn thấy có vẻ thanh tĩnh, còn Mai Tâm Á lại như một cô gái nhỏ sang sang.

Mà Trần San cùng Mai Tâm Á từ trong lời nói của họ cũng biết Dương Việt làm bên sở y tế, Đinh Giai thư sinh kia thế mà lại làm ở cục an ninh, chỉ có Tiêu Từ Kỳ mở công ty buôn bán ở bên ngoài, nhìn họ có vẻ là huynh đệ tình thâm.

Khi ăn cơm không khí không náo nhiệt lắm, bởi vì Trần San không muốn nói chuyện, Mai Tâm Á thì không biết nói cái gì, chỉ có Phương Ngôn và Văn Lôi cùng họ nói chuyện, Hàn Song Lăng thì ngồi nghe họ nói chuyện với nhau, ngẫu nhiên sẽ ngắt đầu nhìn những người khác.

Khi bàn cơm bắt đầu yên tĩnh lại, nhìn nha đầu kia không hề động đến chén rượu, Hàn Song Lăng bưng một chén lên.

“Chén này tôi kính ba cô bạn học của Phương Ngôn, lần trước Phương Ngôn gặp chuyện không may, cũng nhờ các bạn giúp đỡ.”

Hàn Song Lăng nhìn Phuong Ngón, chén rượu giơ lên về phía Trần San, Mai Tâm Á cùng Vu Văn Lôi nói.

Trần San nhìn Hàn Song Lăng nâng chén rượu, buông đồ ăn trong tay ra, nhìn Mai Tâm Á cùng Văn Lôi, sau đó cầm lấy chén rượu nhỏ của mình, nhìn rượu trong chén nghĩ rằng, uống thì uống, cũng là ly rượu cảm ơn thôi mà.

Nhìn thấy các cô uống xong ly rượu, Dương Việt thấy hai nha đầu kia không nói chuyện nhưng uống rượu có vẻ rất hào sảng, lập tức cầm lấy chén của mình nói: “Đến lượt tôi, anh cũng kính các em một ly.”

Một người tiếp theo một người, Hàn Song Lăng nhìn ba người bạn kia của mình mời rượu.

Trên bàn rượu ở thủ đô, có thể uống và dám uống là thành công một nửa trong việc xây dựng các mối quan hệ. Nhìn Trần San cùng Mai Tâm Á kia bụng chén rượu uống mà không hề biến sắc mặt, Vu Văn Lôi cùng Phuong Ngón chỉ có thể uống một chút ít.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chuong 35

Trần San nhớ không rõ cô uống bao nhiêu chén rượu nhưng nhìn vỏ chai rượu trên bàn thì rất nhiều, nhìn sang Tâm Á có vẻ lo lắng. Bên kia Phuong Ngón cùng Văn Lôi đang ăn đồ ăn nhỏ giọng nói chuyện.

Mà đối Dương Việt chạy đến ngồi bên cạnh cô, Trần San cảm thấy rất đau đầu.

“Tiêu Tam, anh chưa thấy ai có thể uống nhiều như thế, hôm nay cũng coi như là gặp gỡ đối thủ, chúng ta lại cạn một ly nữa đi.”

Nghe Dương Việt nói thế thì trên đầu Trần San có ba vạch đen. Anh gọi tôi cái gì cũng được, sao có thể gọi Tiêu Tam chứ, nghe mà thật muốn bịt cái miệng của hắn.

Tuy rằng Đinh Giai không thường xuyên nói chuyện, nhưng trời sinh ngay thẳng không thích lòng vòng, cảm thấy ưa Trần San và Mai Tâm Á tính tình hào sảng hơn Phuong Ngón và Vu Văn Lôi. Không tranh giành với Dương Việt, hắn bắt đầu bám Tâm Á, vẫn là cô gái thủ đô thì thoải mái hơn. Nhớ trước kia Phuong Ngón mang theo một cô gái, tuy nói đẹp thì đẹp, nhưng nũng nịu nịu nịu, mỗi lần ăn cơm dính sát vào hắn, cả người không được tự nhiên, cũng may là Hàn tứ nói qua vài lần, sau đó không thấy cô ta xuất hiện nữa.

Mà Tiêu Tử Kỳ thì giỏi hoạt, vừa mỉm cười nhìn hai người anh em đang khí thế muốn chuốc say con gái người ta, vừa gấp đồ ăn, chậm rãi ăn, ngẫu nhiên sẽ cùng Hàn tứ nhìn nhau, lộ ra nụ cười. Nhớ tới lần bọn họ say rượu ở quán bar kia, thật hận không thể khiến hai cô gái này say bị tí.

Phuong Ngón nhìn tình thế không thể cứu vãn trên bàn cơm, lo lắng nhìn Hàn Song Lăng.

“Song Lăng, Tam với Tâm Á là con gái, anh vẫn nên đề ý một chút.”

“Không có việc gì, khó có được cơ hội như vậy, say thì đã có em cùng Văn Lôi chăm sóc.”

Hàn Song Lăng nhìn ánh mắt mỉm cười của Tiêu Tử Kỳ, nhớ tới chuyện vui nào đó cũng cười khẽ. Kỳ thật hắn rất mong chờ kết cục của Dương Việt cùng Đinh Giai, những lần trước khi uống rượu, người đầu hàng trước tiên luôn là hắn cùng Tiêu Tử Kỳ, bây giờ có kịch vui để xem nên trong lòng rất khoái trá. Thật không ngờ từ lượng của nha đầu Trần San kia lại tốt như thế, nhìn sắc mặt không thay đổi chút nào, Hàn Song Lăng cảm thấy lần ăn cơm này rất đáng giá.

Trần San hất cái móng vuốt đang chụp bả vai mình xuống, nhìn Dương Việt càng uống mắt càng sáng, thật là muốn độn thổ mà.

“Tiêu San San, em không biết là hai cái chén này quá nhỏ sao, chúng ta đổi chén lớn đi, từ hôm nay trở về em chính là em gái của Dương Việt này, sau nào anh trai sẽ bảo vệ em.”

“Dương Việt, mình đi đôi giúp cậu, bạn bè giúp cậu làm chân chạy vặt.” Tiêu Tử Kỳ nghe thấy lời của Dương Việt thì gọi người phục vụ tới.

Trần San không nói gì nhìn Dương Việt đặt một chén rượu đỏ trước mặt mình, nhìn ánh mắt xem diễn của Tiêu Tử Kỳ thì trong lòng bắt đầu tức giận.

Nha, hôm nay không khiến anh uống đến nằm úp sấp tôi sẽ không gọi là Tam, Trần San giận dữ mà cười.

Từng trận gió âm u từ trên người Trần San phát ra, nhìn Tiêu Tử Kỳ hỗ trợ rót rượu, Trần San lộ ra nụ cười nguy hiểm.

Còn Hàn Song Lăng tuy đang cùng Phuong Ngón nói chuyện nhưng chú ý chặt chẽ đến Trần San, nhìn thấy âm khí của nha đầu kia bốc lên tới đầu, trong lòng càng mong chờ.

“Được, anh trai, Tam kính anh một ly.” Cùng Dương Việt uống xong một chén lại tiếp tục chén khác.

“Chuyện tốt thành đôi, hôm nay quen biết được một người anh như vậy, trong lòng Tam rất cao hứng, không bằng uống ba chén đi.” Liên tiếp uống ba chén, trông lòng nhìn Tiêu Từ Kỳ đối diện đang xem kịch vui, tổng lòng Trần San suy nghĩ, từ từ rồi đến, không vội.

Dương Việt vừa uống xong lại bị Trần San khoác vai: “Anh thật sáng khoái, không bằng tiếp thêm ba chén đi, xem như Tam cảm ơn anh tra sau này chiếu cố.”

Dương Việt còn chưa biết rõ tình huống gì thì lại uống tiếp ba chén, đầu đã choáng váng.

Trần San cũng không buông tha hắn dễ dàng như thế: “Tam thấy anh uống cũng nhiều rồi, hay là anh tìm người nào uống thay đi.”

Dương Việt cảm thấy đưa em gái như thế này nên quen biết từ sớm thì thật tốt a, trong lòng cảm thán, sau này Tiểu San San chính là em gái ruột của hắn.

Dương Việt nhìn Tiêu Từ Kỳ: “Đến đây, Từ Kỳ, Tiểu San San sau này sẽ em gái của mình, em gái mình kính rượu, các cậu nhất định phải uống nha.”

Tiêu Từ Kỳ nhìn thấy chén rượu giờ trước mặt mình, âm thầm kêu khổ, từ lượng của hắn không tốt, đã uống hai ba ly rồi, nếu thêm ly này nữa thì nhất định cả người như lửa đốt.

“Tam a, đây là bạn tốt nhất của anh, sau này gọi là anh Tiêu đi.” Dương Việt kéo Tiêu Từ Kỳ qua trước mặt giới thiệu với Trần San.

Mà Trần San nhìn ánh mắt chân thành của Dương Việt, áp lực thật lớn. Nhưng nhìn thấy Tiêu Từ Kỳ đen mặt thì trong lòng vui sướng. Ai bảo anh đối chén, anh bảo anh ngồi xem diễn, anh bảo anh cười trộm

“Anh Tiêu, lần đầu gặp, em Tam mời anh một chén.”

Dương Việt nhìn người em gái mới nhận này, càng ngày càng cảm thấy hợp ý. Nếu thật sự là em gái ruột thì thật tốt nha.

Trần San uống xong ba chén, chờ mong nhìn Tiêu Từ Kỳ đầu khổ nuốt chén rượu mà trong lòng cô thống khoái vạn phần.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Bên kia, Đinh Giai mới uống với Mai Tâm Á vài chén thì lại thấy đau dạ dày, tuy rằng từ lượng tốt nhưng không chịu nổi khi uống nhiều một lúc như thế.

Hắn nhìn Vu Văn Lôi đến ngồi cạnh hắn, nhìn chăm chăm xem cô định làm cái gì.

“Đinh Giai, anh uống ít thôi, ăn một chút đồ ăn đi.” Văn Lôi kéo Đinh Giai, thật hiền lành gấp thức ăn cho hắn.

Đinh Giai thấy Văn Lôi lại dính vào hắn thì đau đầu, nhìn ánh mắt của Hàn tứ cầu cứu.

Hàn Song Lăng vuốt ve chén rượu trong tay, nhìn ánh mắt của Đinh Giai, coi như không phát hiện gì, quay đầu nói chuyện với Phương Ngôn.

Đinh Giai bị bỏ rơi, đúng lúc này nghe được Dương Việt gọi hắn thì vui mừng vạn phần.

“Đinh Giai, lại đây.”

“Được.” Vui mừng vì thấy người anh em Dương Việt vẫn còn nhớ tới hắn, cầm chén rượu thay đổi vị trí.

“Đến, lại đây, anh mới vừa nhận một em gái.” Dương Việt vỗ vai Trần San ở bên cạnh giới thiệu với Đinh Giai, rất ra dáng anh trai.

Trần San nhìn Tiêu Từ Kỳ đã ngã vào một bên thì trong lòng thầm vui vẻ, nghe thấy Dương Việt giới thiệu, đôi mắt lại nhìn cái móng vuốt đang ôm mình kia.

Bình thường Đinh Giai hay cùng ở Dương Việt, thấy anh em nhận em gái như thế, cảm thấy nha đầu Trần San có thể khiến Dương Việt đồng ý nhận làm em gái thì chắc chắn là không bình thường. Tuy rằng Dương Việt thấy ai cũng thân thiết nhưng cũng chỉ là chuyện ngoài miệng mà thôi, khi quay đầu lại thì chắc chắn hắn sẽ không nhớ rõ bất cứ ai.

“Tam a, đây là Đinh Giai, sau này gọi là anh Đinh. Sau này có chuyện gì cứ nói một tiếng, anh Đinh sẽ giúp em làm, hắn làm không được thì còn có anh đây.”

Hàn Song Lăng nhìn thấy tình trạng của Trần San ở bên kia thì thiếu chút nữa đã phun rượu từ trong miệng ra. Chỉ một lúc không nhìn tới giờ đã biến thành em gái của Dương Việt. Nha đầu kia cũng thật giỏi a. Sau đó nhìn Tiêu Từ Kỳ nằm úp sấp trên bàn com, chỉ không chú ý một cái sao Từ Kỳ lại bỏ mạng thế kia.

Trần San có thể thấy được Dương Việt chân thành với cô nên cũng nghiêm túc nói với Đinh Giai: “Vậy anh Đinh, em mời anh ba chén.”

Đinh Giai không phải là người chiếm tiện nghi của cô gái nhỏ, tuy rằng diện mạo hấn trắng nõn, còn mang theo cả mắt kính ra dáng thư sinh, nhưng thật ra hấn là người rất có cốt khí, nhìn Trần San uống hết ba chén thì chính hấn cũng uống hết.

“Tam, anh Đinh của em tửu lượng không tồi, người cũng rất tốt. Sau này tiếp xúc nhiều thì sẽ biết.”

Trần San uống xong nghe câu đó thì nghĩ thầm, gặp thì gặp nhưng đừng gặp nhiều quá, gặp một lần lại uống một lần, dù uống cũng không thành vấn đề với cô nhưng cô cũng không muốn người khác nghĩ mình là tửu quỷ nha.

Ăn xong bữa com, Trần San nhìn Dương Việt, Đinh Giai cùng Tiêu Từ Kỳ đều nằm úp sấp trên bàn, tiểu nhân ở trong lòng lại nhảy lên vui mừng. Sau đó ánh mắt nhìn đến Hàn Song Lăng ở bên kia, nhìn ánh mắt cười như không đó lại run lên một chút.

Sau khi Hàn Song Lăng tiễn bước bốn nha đầu xong thì trở về Vương Triều, ngồi trên sofa pha một chén trà, nhìn ba người nằm trên sofa mà thấy đau đầu.

“Uống tổng cộng mấy chai rượu vậy?” Hấn hỏi người quản lý khách sạn đứng ở sau.

“Mười bình, Tứ thiếu.”

Hàn Song Lăng có vẻ kinh ngạc, bỏ qua hấn, Phương Ngôn và Vu Văn Lôi, năm người họ lại uống nhiều như thế, trong lòng cảm khái vạn phần. Trong đó Mai Tâm Á cùng Từ Kỳ uống ít hơn, còn lại hầu như là ba người kia uống, nhưng mà nhìn thấy ba kẻ kia xếp hàng nằm trên sofa, lại nhớ đến Trần San vui vẻ chào tạm biệt mình, trong lòng lại thấy có lỗi với ba người kia.

“Đem bọn họ đến phòng họ vẫn hay ở đi.” Hàn Song Lăng nói với quản lý xong thì buông chén trà ra khỏi phòng.

Sau khi bọn Trần San trở lại ký túc xá, tắm rửa một phen thì lên giường.

Tắt đèn, tất cả đều chìm vào bóng đêm, Mai Tâm Á đung đến giường liền ngủ, còn Phương Ngôn suy nghĩ lúc ăn com Hàn Song Lăng thỉnh thoảng lại nhìn đến Trần San thì trong lòng thấy không thoải mái.

Vu Văn Lôi ở trên giường lại nhớ đến Dương Việt cứ gọi Trần San là em gái em gái, Đinh Giai thì liên tiếp uống rượu với Tâm Á, sao mới gặp lần đầu, Trần San cùng Tâm Á lại có thể thân thiết với họ như vậy, chính cô quen biết họ sớm hơn nhưng cũng không thân như thế, trong lòng không phục lắm.

Trần San thì nằm trên giường, sắp xếp kế hoạch học tập sau này.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Trời càng vào hè càng nóng, Trần San vừa mới huấn luyện xong, dùng khăn mặt lau cái đầu đầy mồ hôi, ngã vào lớp đệm thở phì phò.

Nghĩ đến không khí ở ký túc xá, thờ dài, Phương Ngôn thì thỉnh thoảng nhìn cô chăm chăm, đáng về muốn nói gì đó lại thôi.

Còn Văn Lôi trong khoảng thời gian này hay chạy ra ngoài, nhưng tính tình có chút âm dương quái khí. Đặc biệt chỉ cần Tâm Á nói gì đó là Văn Lôi lại cùng Tâm Á cãi nhau.

Mà điều khiến Trần San đau đầu nhất chính là Dương Việt thường thường vẫn gọi điện thoại đến kia, biểu hiện so với anh ruột còn thân thiết hơn, lúc thì hỏi muốn ăn cái gì, lúc thì hỏi thiếu cái gì, còn thường muốn mang Trần San ra ngoài ăn com. Tuy rằng đau đầu nhưng Trần San vẫn có thể cảm giác được Dương Việt thật lòng quan tâm tới cô, cho nên Trần San cũng miễn cưỡng chấp nhận để người như thế ở quanh cô.

Trở lại ký túc xá, sau khi tắm rửa rồi đi ra từ phòng vệ sinh, liền thấy Văn Lôi cùng Tâm Á đang mất to trừng mắt nhỏ.

“Hai cậu lại làm sao vậy?” Trần San tựa vào cửa phòng vệ sinh, nhìn tình huống bên kia hỏi.

“Không có việc gì, Tam.” Tâm Á nhìn mắt Văn Lôi, biểu tình có chút âm trầm, không nói gì trở về mở máy tính của mình ra.

Văn Lôi còn nhìn chăm chăm Tâm Á, bữu môi, thì thầm trong miệng: “Còn nói không có gì, ngay cả điện thoại cũng liên hệ rồi.”

Sau đó Văn Lôi quay đầu chạy ra khỏi ký túc xá, chạy qua trước mặt Trần San.

“Làm sao vậy, Tâm Á?” Trần San nhìn Tâm Á nằm trên bàn học, lo lắng qua hỏi.

Cô sờ sờ mái tóc ngắn của Tâm Á: “Có chuyện gì không vui nói ra để mình vui về một tí đi.” Trần San đùa nói.

Tâm Á mạnh mẽ ngẩng đầu lên, hốc mắt ửng đỏ, nhìn chăm chăm Trần San đứng bên cạnh

“Cậu đang vui sướng khi người khác gặp học đi.” Bất mãn trừng mắt nhìn Trần San.

“A, Mai đại tiểu thư của chúng ta khóc nhè, ngoan.” Trần San dùng ngón trỏ vuốt má trên choker một chút.

Tâm Á ngồi ngay ngắn, có vẻ nghiêm túc nhìn Trần San: “Còn không phải là họa do cậu gây ra sao!”

“Sao lại do mình, được rồi, nói xem thế nào.” Trần San tựa trên bàn học của Tâm Á, lấy tay chống vào bàn học, cúi đầu nhìn Tâm Á.

“Ài, khi này bạn của Hàn tứ là Đinh Giai gọi điện đến đây, lúc đó mình đang ở trong nhà vệ sinh, Văn Lôi liền nhìn thấy được. Cậu cũng nhìn ra rồi đấy, Văn Lôi đã chuyển mục tiêu sang Đinh Giai kia, không biết Phương Ngôn đã dùng cách gì. Nhưng mà trong bữa cơm vừa rồi có thể nhìn ra được Đinh Giai không có ý tứ với Văn Lôi. Giờ thì tốt quá rồi, nhìn thấy mình nhận điện thoại của Đinh Giai thì nổi bão, trách mình liên hệ riêng với Đinh Giai. Mình bị oan a.” Tâm Á nhìn Trần San tức giận nói: “Cậu có biết hấn gọi cho mình vì việc gì không?”

“Việc sao?” Trần San nghi hoặc nhìn Tâm Á.

Tâm Á ủy khuất nhìn Trần San: “Còn không phải là vì cậu sao, anh trai của cậu cũng tốt lắm, mỗi lần gọi tới cậu đều ra ngoài hay bề bộn nhiều việc, thế là hấn chuyển hướng sang mình, mình là người bị hại a.”

“Rồi rồi rồi, là mình không tốt, mình lập tức gọi cho Dương Việt, chửi hấn một chút cho cậu xả giận, được chưa!” Trần San nghe ra ngọn nguồn, mau chóng bồi tội với Tâm Á.

“Được rồi, thật ra mình cũng thấy được, trong khoảng thời gian này mình thấy Văn Lôi rất khó chịu với mình. Hiện tại giấu lại, thì ra nguyên nhân là thế này.” Tâm Á có chút ủy khuất: “Mình không có ý gì với Đinh Giai kia nha.”

“Đúng thế, người bình thường Tâm Á của chúng ta cũng thấy chương mất hướng chỉ là hấn.”

“Thêm vào, biết ngay là cậu sẽ nói vậy.” Tâm Á tà mắt nhìn Trần San: “Nhưng mà vì sao Dương Việt kia lại ân cần như thế, cũng không phải là anh em gì ruột thịt, sao chịu khó gọi điện cho cậu như thế!”

Trần San nghe thế thì tức giận trừng mắt nhìn Tâm Á: “Không có gì a, mình không có cảm giác gì với hấn, hấn cũng không thích mình đâu, nhưng sự quan tâm kia mình thấy là chân thành.”

“Cậu nói như vậy mình thấy cũng đúng. Dương Việt kia tuy rằng nói chuyện không có nguyên tắc gì, nhưng làm người cũng được, cậu có thấy cậu và hấn có điểm giống nhau không, đều có vẻ thanh tú.”

“Thôi đừng, mình không có anh trai thất lạc nhiều năm đâu.” Trần San phát tay.

“Ha ha, mình cảm thấy cũng chỉ có cậu mới không chế được cái miệng lăm lăm của hấn. Lần đó nhìn thấy hấn đầu óc choáng váng, rất ngoan ngoãn trước mặt cậu.” Tâm Á cười ha ha: “Người ta đối tốt với cậu thì cũng nên quan tâm một chút. Tuy rằng không biết sau này thế nào, nhưng có được mối quan hệ thế này cũng tốt rồi. Dù sao cậu làm em gái của hấn chắc chắn hấn sẽ không để cậu thiếu một miếng thịt.”

Nghe được cao kiến của người nào đó, Trần San gật đầu: “Được rồi, đã biết.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Trần San nhìn lịch trên máy tính, bấm tay tính tính thấy thật quá nhanh, Trần San đã đến nơi này được một năm. Một năm trước đến đây còn không hiểu tình huống, phải bỏ đi cuộc đời của Trần Thu Ngôn bắt đầu cuộc đời mới.

Mà hiện tại, Trần San có thể bình tĩnh học tập và hòa nhập vào cuộc sống, cảm thấy thời gian có công dụng thật mạnh, thời gian có thể thay đổi tất cả.

Nhìn Mai Tâm Á bận rộn viết nhật ký, ngẫm lại chỉ ít cô cũng có một người bạn như Tâm Á, trong lòng cũng thấy vui mừng.

Trần San lại tính toán cái túi tiền của mình, thời gian một năm, vẫn còn chút ít.

Nhưng không thể cứ miệng ăn núi lở, tối thiểu cô phải tự kiếm tiền tiêu hàng ngày. Mỗi lần Trần mẹ gọi đến đều lo lắng cô ăn không ngon, lo lắng tiền sinh hoạt không đủ. Đây cũng là lí do mà Trần San ít khi mua này mua nọ, không làm gì thì không hưởng, vật với Trần San mà nói có cũng được mà không có cũng không sao.

Tính toán trong khoản thời gian một năm này, tiền tiêu nhiều nhất cũng để mua đồ học tập. Trần San cảm thấy tối thiểu sau này phải có thể tự cấp tự túc được cho cuộc sống của mình, không nên để Trần ba Trần mẹ lo lắng nữa, cũng không xin tiền Trần ba Trần mẹ nữa.

Tới kỳ nghỉ hè, Trần San đã có quyết định không trở về để đi đây đó, trên người còn có 8 vạn nhân dân tệ, đây là số tiền sinh hoạt phí còn thừa cùng với tiền lì xì mà cô nhận được.

Trần San định bắt đầu không xin tiền từ kỳ nghỉ hè này nhưng cô chưa nghĩ ra phải nói thế nào với Trần ba Trần mẹ, dù sao nói không trở về thì chắc chắn cha mẹ sẽ lo lắng, đặc biệt là nhà họ Trần hận không thể mà cưng chiều Trần San ở trong nhà. Vẫn còn chút thời gian, Trần San phải nghĩ kế hoạch cho tốt mới được.

Còn hai tuần lễ nữa là học xong, Trần San nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn cầm lấy di động gọi cho Trần ba, chỉ cần thuyết phục được Trần ba, Trần mẹ sẽ không thành vấn đề. Mới bắt đầu đã nghe nói con gái không trở lại, giọng của Trần ba đã nâng cao lên vài âm điệu. Nhưng khi nghe tới con gái nói muốn rèn luyện bản thân thì tuy rằng Trần ba cưng chiều cũng đồng ý, vì ông biết con gái tính cách hướng nội, phải thay đổi mới có thể thích ứng với xã hội. Sau khi cùng Trần ba kí rất nhiều hiệp ước không bình đẳng, Trần San thở ra một hơi. Tuy rằng cuối cùng cũng được đáp ứng, nhưng yêu cầu Trần San phải ở nhà bạn học, hằng ngày phải gọi điện về.

Trần San cười khổ một tiếng, tuy rằng đáp ứng một đồng điều kiện nhưng đạt kết quả là tốt rồi.

Khi Mai Tâm Á biết kỳ nghỉ này Trần San không về nhà ở thành phố B thì vui vẻ chạy xung quanh Trần San nói chuyện.

“Ở nhà của mình đi, ở nhà mình đi.” Cõi lòng Tâm Á đầy hi vọng.

“Được rồi, mình sắp choáng rồi.” Trần San nhìn Tâm Á nói: “Trước tiên hỏi một câu, nhà cậu có thể ở lại được sao, ba mẹ cậu không phản đối chứ?”

“Đương nhiên có thể ở lại, ba mẹ mình đã nhiều lần nghe cậu trở về, mỗi lần mình về họ đều oán giận vì mình không mang cậu về. Tam, ba mẹ mình nhất định rất hoan nghênh cậu đến ở.” Tâm Á nhiệt liệt đẩy mạnh tiêu thụ về cái nhà của cô: “Không phải cậu nghĩ đến ở chỗ Phương Ngôn chứ?!”

“Chỗ Phương Ngôn mình cũng không muốn đi, mình vẫn chưa nói với hai cậu ấy.” Trần San lắc đầu phủ nhận.

“Vậy thì đến nhà mình đi, mình nhất định sẽ chiều đãi nhiệt tình, đi đi, đi đi.” Tâm Á lay cánh tay của Trần San, thề không đạt mục đích không bỏ qua.

“Được rồi, đến nhà cậu, trước tiên hãy thông báo một tiếng với ba mẹ cậu đi.” Trần San thoải mái đồng ý, trong lòng thầm nói, mình không đến nhà cậu thì đến nhà ai, điều kiện kia của Trần ba, nhà cậu là phù hợp rồi.

“A, thật tốt quá, hai ta có thể thấp đèn trong đêm nói chuyện.” Về mặt Tâm Á thỏa mãn.

“Không phải hiện tại hàng đêm chúng ta cũng nói sao?”

“Như thế không giống nhau, Tam, không được đổi ý nha.”

“Được rồi, nói định rồi.”

Vài ngày sau Tâm Á luôn có dáng vẻ vui mừng, ngay cả áp lực của cuộc thi cũng không ảnh hưởng gì đến cô.

Sau khi Trần San thi xong thì gọi điện báo cáo tình hình với Trần ba, sau khi nghe Tâm Á ở bên kia báo cáo một đồng quân lệnh thì mới yên tâm để Trần San theo Mai Tâm Á về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Cửa trường học, Trần San nhìn cái ô tô đứng ở trước lập tức cùng Tâm Á cầm hành lý lên xe.

Ô tô chạy đi, trên xe, Tâm Á giới thiệu lái xe tên là Tiểu Triệu, là lái xe của ba cô, dọc đường đi, sự phồn hoa của đô thị ở bên ngoài cửa sổ dần thay thế

bằng những khu rừng màu xanh lục.

Xe dừng lại trước một cánh cổng trang nghiêm, binh lính trạm gác nhìn thấy giấy phép của ô tô thì tiếp tục cho đi. Ô tô tiếp tục đi đến một tòa nhà cao hai tầng thì dừng lại, Trần San cùng Tâm Á cầm hành lý xuống xe.

Trần San nhìn xung quanh, ngoại trừ mấy căn nhà nhỏ, xa xa còn có mấy tòa nhà cao tầng, kiến trúc có vẻ hiện đại, khung cảnh tuyệt đẹp, cây cối hoa cỏ nhiều, ngoại trừ mấy cái thân cây thì dọc hai bên đường đều có bồn hoa thanh nhã, yên tĩnh.

Trần San đi theo Tâm Á, người lái xe sau khi thấy các cô đã xuống xe thì lái xe rời đi.

“Mời vào, Tam” Tâm Á mở cửa đi vào trong, làm ra tư thế mời với Trần San.

Trong nhà không có ai, Trần San theo Tâm Á đi tham quan một chút, trong phòng không có vật trang trí gì nhiều nhưng ngăn nắp sạch sẽ, phòng của Tâm Á ở lầu hai, so với phòng của Trần San lãng mạn hơn một chút. Phòng Tâm Á nhỏ nhắn ngăn nắp, cảm giác rất thoải mái.

“Tam, tự nhiên a.” Tâm Á đem hành lý của hai người sắp xếp xong thì xuống nhà dưới.

“Ah, cậu có thật nhiều sách.” Trần San đến giá sách trước bàn học của Tâm Á, lấy mấy cuốn ở trên đó xuống.

“Uh, mẹ mình ngay từ đầu tính bồi dưỡng mình thành thực nữ, buộc mình đọc rất nhiều sách. Ai biết được sau này đi chệch đường, càng ngày càng không giống thực nữ, mẹ mình rất thất vọng nhưng vẫn muốn mình đọc nhiều sách, cho nên cậu xem, có quyển sách mình cũng chưa đụng qua đâu.”

“Tuyển tập thơ văn xuôi.” Trần San cầm lấy một quyển mới tính, nhìn cái tên sách mà bật cười.

“Biết sự thống khổ của mình rồi chứ!” Tâm Á thu dọn mọi thứ xong xuôi đi tới, đem quyển sách trên tay Trần San thả trên bàn.

“Xem ra ba mình còn ở trong doanh trại, mẹ chắc ở bệnh viện, muốn ăn cái gì, trưa nay mình làm.”

“Được, chờ mong tài nấu ăn của cậu.” Trần San đi theo Tâm Á xuống lầu vào phòng bếp, cô đứng dựa ở cửa.

“Ăn xong mình dẫn cậu đi thăm quan khu đại viện này một vòng, bên trong này đều là nhà của bộ đội. Doanh trại cách nơi này không xa, có thời gian sẽ mang cậu đến xem, các anh pháo binh rất đẹp trai nha, hắc hắc.” Tâm Á mở tủ lạnh ra tìm nguyên liệu nấu ăn, quay đầu nói với Trần San.

“Này, cậu làm được không thế, có muốn mình giúp không?” Trần San nhìn Tâm Á cầm con dao run run cắt khoai tây.

“Tam, cậu đừng xem thường mình, tuy rằng tay nghề cầm dao không tốt nhưng nấu ăn cũng ngon lắm” Tâm Á liếc mắt nhìn Trần San.

Cuối cùng Trần San cũng không giúp đỡ, Tâm Á cố chấp muốn làm đầu bếp, Trần San nghĩ rằng, có nên chuẩn bị thuốc đau bụng không nhỉ.

Sau khi ăn xong được một lúc, Trần San nhẹ nhàng thở ra, tuy rằng hương vị không ra cái gì nhưng may là món nào cũng chín.

Com nước xong, hai người đi một vòng trong đại viện. Tâm Á giới thiệu kỹ từng khu nhà, ai ở đây, vân vân... Sau đó về nhà, hai người liền cười hì hì nói chuyện.

Buổi chiều, Mai ba cùng Mai mẹ trở về, mẹ Tâm Á rất thích Trần San, lại nói nữa, đây mới là con gái trong lòng mà bà luôn mong ước a, dịu dàng mảnh mai, thanh tú đáng yêu. Trên bàn cơm, một người không ngừng nhận đồ ăn, mặt mày tươi cười, Tâm Á thì mờ to hai mắt, vẻ mặt bất bình ai oán nhìn Trần San. Tuy rằng ba của Tâm Á không hay nói chuyện nhưng nhìn Trần San cũng rất ôn hòa, trong lòng cũng rất vui vẻ.

“Về nhà này thì cháu cũng như Tâm Á, ai, Tâm Á nhà cô có đôi khi thật nghịch, không có dịu dàng ôn nhu như cháu, bình thường cháu chăm sóc Tâm Á như thế cô thật cảm ơn cháu.” Mai mẹ vui vẻ nói với Trần San.

“Mẹ, nào phải như thế, bình thường là con đây chăm sóc cậu ấy a.”

“Ai chẳng biết con thế nào, ngay cả áo lót cũng vứt bừa bãi.” Mai mẹ chỉ chỉ cái trán của Tâm Á.

“Khụ, mỗi lần Tâm Á trở về đều nhắc đến cháu, đến đây thì hãy coi như nhà của cháu.” Mai ba ngượng ngùng uống một hớp rượu: “Có rảnh rồi thì bảo nó mang cháu đến doanh trại chơi, Tâm Á cũng có nói rồi, huấn luyện quân sự cháu đều đạt loại giỏi.”

“Thật nhìn không ra, nha đầu Trần San thế này mà cũng có thể khỏe hơn Tâm Á.” Mai mẹ rất ngạc nhiên, bà cũng biết con gái trước đây thường bị ông xã mang chạy vòng vòng trong đại viện, bà nhìn cánh tay đôi chân nhỏ nhắn của Trần San mà tò mò.

“Dạ, cô chú cứ yên tâm đi, cháu sẽ không khách khí với Tâm Á đâu, haha.” Trần San lập tức tỏ thái độ.

“Đúng đúng, Tam với con là chiến hữu cùng mặt trận nha, tình bạn của chúng con là cùng ăn cùng ở nha.” Vẻ mặt Tâm Á phấn khởi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40

Sau khi Trần San ở nhà Tâm Á thì đối với ba mẹ Tâm Á cũng có chút hiểu biết nên tương đối yên lòng. Nói tóm lại, mọi người rất hoan nghênh cô, tuy rằng bình thường chỉ có Trần San và Tâm Á ở nhà, nhưng thái độ của ba mẹ Tâm Á rất hiền hòa, khiến Trần San ở đây cũng thoải mái hơn.

Trần San ngồi ở trước máy tính, tìm tòi các cửa hàng cho thuê nguyên phòng mặt tiền, trong thời gian này Trần San luôn lo lắng đến những chuyện cô có thể làm, cuối cùng cô quyết định mở một quán cà phê cùng bánh kem.

Trần San chọn vị trí cùng diện tích có tiền thuê hợp lý, rất cẩn thận về kế hoạch thu chi. Bởi vì ngoài tiền thuê nhà, còn có tiền mua máy móc thiết bị, điều hòa, lò nướng, những thứ nhỏ hơn thì có bàn ghế, thiết bị vệ sinh. Trần San cảm thấy túi tiền của cô chắc không đủ nên phải tận lực tiết kiệm.

“Tam, cậu làm gì thế?” Tâm Á rửa xong vừa lau tóc vừa đi đến bên cạnh Trần San, tò mò về thái độ chuyên chú của Trần San.

Trần San nghe Tâm Á hỏi, thấy việc này cũng không phải bí mật gì nên nói: “Tìm cửa hàng mặt tiền.”

“Tìm cửa hàng mặt tiền, cậu chuẩn bị làm gì thế Tam?” Về mặt Tâm Á đặt dấu chấm hỏi, trong lòng có chút buồn bực.

“Chuẩn bị mở tiệm.” Trần San nhìn mắt Tâm Á sau đó nhìn lại máy tính.

“Nói thật sao Tam, cậu chuẩn bị mở tiệm, haha.” Tâm Á có chút không hiểu tình hình.

Trần San ngừng tay xoay người lại nghiêm túc nói: “Chuẩn bị mở một cửa hàng nhỏ nhỏ chế biến cà phê cùng bánh kem.”

Trần San nhìn thấy sắc mặt Tâm Á đại biến: “Sao nào, mình không thể mở cửa hàng sao?”

Tâm Á tỉnh táo lại nhìn thấy Trần San nghiêm túc thì nói: “Không, mình thấy kỳ quái thôi, sao cậu lại muốn mở cửa hàng?”

Tâm Á cũng hiểu biết về gia cảnh của Trần San, tối thiểu cũng là giai cấp trung lưu, có xe có nhà, làm sao có thể để Trần San tự mình kiếm tiền. Về mặt cô thấy khó hiểu.

“Mình chỉ là có hứng thú mà thôi.” Trần San không định mang suy nghĩ của cô nói cho Tâm Á biết, bởi vì cho dù ai nghe xong ý nghĩ này cũng cô cũng sẽ cho rằng cô đang đùa: “Mình muốn thích ứng với xã hội sớm hơn vài năm nha.”

“Trời ạ.” Tâm Á nghe Trần San nói thì thấy rối cả lên, ngã xuống giường sau đó ngóc đầu hỏi: “Tam, cậu thật giỏi, cậu có nhiều tiền thế sao?”

Nhìn Tâm Á, Trần San nói nghiêm túc: “Có chút, nhưng không quá nhiều, nếu có thể một ít thì tốt. À, đây là kế hoạch của mình, cậu nhìn xem.”

Trần San nhìn về mặt không tin của Tâm Á thì cắn răng ném cái tập kế hoạch lên giường cho Tâm Á, sau đó quay đầu tiếp tục nhìn máy tính tìm kiếm.

Một khoảng thời gian im lặng, ai cũng không nói chuyện, chỉ nghe tiếng Tâm Á lật trang giấy.

Trần San không nói lời nào, Tâm Á từ sau nhào lên ôm cổ Trần San: “Tam, cho mình tham gia đi, cậu thật là thiên tài nha.” Tâm Á lắc lắc cái đầu Trần San.

“Tâm Á, buông tay, mình sẽ bị cậu lắc đến xỉu mất.”

“Được được được, đừng nóng giận nha.” Tâm Á buông tay ra, dùng bả vai cọ Trần San: “Tam, kế hoạch của cậu thật hoàn mỹ, nhưng mà tài chính vẫn thiếu a.”

Sau khi nói xong, Tâm Á lập tức mở tủ quần áo ra sờ soạn bên trong, sau đó chạy đến hiên vật quý trước mặt Trần San: “Này, đây là tiền tiết kiệm nhiều năm của mình, cậu thiếu thì mình sẽ bù vào, được không?”

Trần San nhìn số tiết kiệm trước mặt rồi nhìn Tâm Á: “Là số tiết kiệm của cậu thật sao?”

Về mặt Tâm Á khẳng định, “Đương nhiên, bên trong có khoảng 6 vạn, đều là tiền lì xì năm mới, giá trị con người của mình đều giao cho cậu.”

Trần San nhìn mắt Tâm Á, thấy sự chân thành trong mắt cô thì cảm động trong lòng.

“Tham gia cũng được, nhưng phải làm cùng nhau, đừng có muốn ngồi ăn sẵn đấy.”

“Được, Tam, cậu chỉ thế nào mình sẽ làm thế đó, đều nghe lời của cậu, Quen biết cậu là chuyện may mắn nhất trong đời mình a.” Tâm Á kích động chỉ kém giọng lên trời mà thôi.

“Nhiều nhất chỉ có thể cho cậu 30%, đồng ý thì làm, không đồng ý thì xem như mình chưa nói qua.” Trần San nghiêm túc nói với Tâm Á, có một số việc nói càng sớm càng tốt, sau này sẽ không có mâu thuẫn gì, cô không muốn hợp tác làm ăn không thành thì ngay cả tình bạn cũng mất đi.

“Được, Trần đại tổng quản.” Tâm Á mang sổ tiết kiệm để vào lòng Trần San, vui vẻ chạy lòng vòng xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Hai ngày kế tiếp, Trần San cùng Tâm Á phân công công tác, liên hệ thuê cửa hàng, tìm nguồn cung ứng ưu đãi, liên hệ mua máy móc. Hai người rất bận rộn, khi đi gặp người cho thuê cửa hàng thì lại phát sinh vấn đề.

“Đề lái xe của ba mình đưa đi là được, nơi này gọi xe rất khó.” Về mặt Tâm Á như không có chuyện gì.

“Không được, sau này chúng ta phải thường xuyên đi ra ngoài, không thể cứ đề lái xe của ba cậu đưa đi mãi được.” Trần San phủ định phương án trên.

“Tam, vậy cậu nói nên làm sao bây giờ, nơi chúng ta ở cách nội thành khá xa, đổi xe đi cũng mất hơn mấy giờ.” Tâm Á nói.

“Trừ xe của mẹ cậu, cậu còn cách nào để tìm ra một cái xe khác không?” Trần San đề nghị.

“Xe thì có, mấy chú bộ đội đi xe luôn đề đó không dùng, nhưng vấn đề là ai lái nha?”

“Có xe là được, mình lái.”

“Tam, cậu có bằng lái xe khi nào sao mình không biết, ba của mình nói mình thi nhiều lần lắm nhưng mình không dám” Tâm Á có vẻ giật mình.

“Chuyện cậu không biết còn nhiều lắm.” Trần San khách sáo liếc mắt một cái.

“Vậy thì tốt.” Tâm Á thấy vấn đề được giải quyết thì về mặt thoải mái: “Đến lúc đó nếu ba mình hỏi thì bảo là lấy xe đi dạo, ông ấy sẽ không hỏi gì nhiều đâu.”

“Vậy ngày mai hãy đi, đêm nay ba cậu trở về hỏi ý kiến trước đã.”

“Không thành vấn đề, ha ha.” Về mặt Tâm Á rất hưng phấn: “Tam, cậu đừng lái xe đưa mình xuống hồ câu cá là được nha.”

Trần San lắc đầu, xoay người nhìn vào địa chỉ trên laptop.

Mọi việc rất thuận lợi, Mai ba tươi cười nhìn Trần San, dặn dò: “Ngày mai chú cho Tiểu Triệu mang xe lại đây, đứng chờ ở bãi đậu xe, chìa khóa cũng ở trên xe, dùng bao lâu cũng không thành vấn đề, nhưng mà lái xe phải chú ý an toàn.”

“Vâng, thật là phiền chú.”

“Không có gì, đi chơi vui vẻ với Tâm Á, nha đầu như cháu chú vừa nhìn đã thích, làm việc tốt hơn Tâm Á rất nhiều.”

Trần San vội vàng xua tay, trong lòng thầm nói, cô cũng tới từng này tuổi rồi, việc đó cũng bình thường.

Khi Mai ba đi rồi, Tâm Á tiến lên làm mặt quỷ: “Làm việc tốt hơn so với Tâm Á nhiều, haha. Xem ra ba của mình rất thích cậu, cậu không hay rồi.”

Trần San nhìn mắt Tâm Á, hỏi, “Sao lại nói như thế?”

“Cậu có biết ba của mình thích nhất là làm lính, việc càng thích hơn là huấn luyện binh lính, chạy tới chạy lui, mình lớn lên như thế đó, hắc hắc.”

Trần San thấy vẻ vui sướng của Tâm Á khi người khác gặp họa, về mặt không nói gì.

Ngày kế, ba mẹ Tâm Á đi rồi, Trần San cầm chìa khóa xe buổi sáng mà lái xe mang tới cùng Tâm Á đi ra cửa. Đi đến bãi đỗ xe, nhìn thấy một chiếc xe jeep quân dụng, tám phần là xe mới, sau khi mở cửa xe ngồi vào thì khởi động xe lái đi.

Tối hôm qua có lên mạng tra xét bản đồ đường đi nên hôm nay lái rất thuận lợi, chạy chưa đến một giờ đã đến nơi. Vừa nhìn xe, Tâm Á đã mở cửa nhảy xuống, đi đến bồn hoa ven đường hít sâu vài lần, nhìn Trần San đang bình tĩnh đi xuống xe.

“Tam, khi này cậu đi cũng quá nhanh a, mình chưa vội đi đâu thai đâu.” Tâm Á nghiêng răng nghiêng lợi nói với Trần San đang đi đến bên cạnh cô: “Sau này còn ngồi xe cậu lái thêm vài lần nữa thì mình thật lo lắng cho dung mạo như hoa như ngọc của mình nha.”

“Hôm nay mình lái chậm đấy.” Trần San làm vẻ mặt hầy yên tâm đi với Tâm Á, vỗ bả vai của Tâm Á.

“Trời ạ, chưa bao giờ mình biết cậu có bề ngoài bình tĩnh mà nội tâm lại cuồng dã thế kia.” Tâm Á có cảm giác như phát hiện ra châu lục mới.

“Được rồi, sau này mình sẽ chú ý một chút, yên tâm đi, kỹ thuật lái xe của mình tốt lắm.” Trần San cảm thấy đã trải qua hai đời người nên có thể nắm chắc điểm này, mặc dù có kinh nghiệm đâm xe, nhưng đó không phải là do cô tự tìm, Trần San cảm thấy lần đụng xe của đời trước quả là oan khuất a.

Khi nói chuyện, người đại diện bên bất động sản đã đến, sau khi nhận ra nhau, mọi người liền đi đến cửa hàng mặt tiền.

Nơi này không tính là quá sầm uất, nhưng có mấy trường đại học ở gần đó, dòng người vẫn tương đối nhiều, hơn nữa cách đại học quân y khoảng nửa giờ đi đường. Trần San cùng Tâm Á thương lượng, cuối cùng chọn một cửa hàng mặt tiền hai tầng. Lầu dưới 80 mét vuông, lầu trên 30 mét vuông, trong đó lầu dưới có buồng vệ sinh cùng hành lang, những chỗ khác thì trống, trên lầu cũng trống.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Trần San cùng Tâm Á đàm phán giá cả với người cho thuê, ký kết hợp đồng, giao tiền thuê nhà một năm. Tài chính trong tay đã giảm đi một nửa nhưng mà cửa hàng đã đến tay coi như thu hoạch cũng không ít.

Hai người ngồi trong xe vỗ tay chúc mừng, mở đầu có vẻ thuận lợi luôn khiến người ta vui vẻ.

“Đi, đi ăn cơm trước đi, sau đó trở lại đây thiết kế cửa hàng.” Trần San nói với Tâm Á.

“Được, nhưng tìm ai để thiết kế.” Tâm Á không biết mấy chuyện này.

“Tự chúng ta.”

“Nhưng mà mình không biết.” Tâm Á ở cùng Trần San càng cảm thấy Trần San không đơn giản, dường như cái gì cũng biết.

Trần San nhìn đôi mắt nghi hoặc của Tâm Á tươi cười: “Mình biết là được, đến lúc đó cậu chỉ cần phát biểu cho ý kiến thôi, dù sao sau này cái gì cũng là do hai chúng ta làm.” Trần San cảm thấy thì ra chuyên môn trước đây của cô vẫn có lúc hữu dụng.

Hai người ăn một bữa cơm đơn giản, trở lại cửa hàng, bận rộn nửa ngày, trong lúc đó, Trần San nói kế hoạch quy hoạch cửa hàng, Tâm Á cho ý kiến, cuối cùng cũng có một bản thiết kế.

Khi trở về tâm tình Trần San có vẻ thả lỏng, cho nên đập hết ga.

Sau khi về nhà, hai người trở về phòng, Trần San ngồi ở bên máy tính lu bu với công việc, còn Tâm Á thì sớm lên giường, miệng rì rầm: “Tam, ngồi xe của cậu lái sẽ chết người a, sau này mình vẫn nên tìm lái thì hơn.”

“Bác bỏ, sau này lên xe mang theo một cái bịt mắt đi.” Trần San không chút đắn đo trả lời.

“Thật muốn biết sao cậu có thể khống chế tốc độ ở phạm vi cao nhất, đây là khả năng trời phú a.” Tâm Á nằm trên giường cảm thán vạn phần.

“Đúng rồi, chúng ta phải làm giấy phép kinh doanh đúng không?” Trần San hỏi Tâm Á.

“Uh.”

Đúng lúc này, di động Trần San vang lên, cầm lên đã thấy anh trai Dương Việt, nhìn cái tên mà trong lòng Trần San thấy thật buồn cười, đây là tự Dương Việt lưu a.

“Alo.” Trần San nhận điện thoại.

“Không trở về, vắng, ở thủ đô, không có, ở nhà Tâm Á, không cần, được rồi, ngày mai đi anh.”

Tâm Á vênh tai nghe Trần San nói chuyện, sau khi Trần San ngắt máy thì cô tới gần Trần San.

“Tam, khi nãy không phải cậu nói muốn tìm người sao, haha, không phải đúng lúc sao.” Tâm Á chỉ chỉ cái điện thoại của Trần San, cười gian: “Để cho anh trai kia làm như, thế nào?”

Trần San nhìn về mặt tươi cười đắc ý của Tâm Á thì mặt đầy vạch đen: “Hắn hẹn mình ngày mai ăn cơm, cậu đi cùng đi, thuận tiện nói đề nghị khi này của cậu.” Trần San mang vấn đề ném cho Tâm Á, lắc đầu, thật ra trong lòng không hi vọng làm phiền người khác, tuy rằng cái tên kia thật sự là ao ước được Trần San bóc lột.

Trần San vẫn nghĩ để Tâm Á làm không định nhờ người khác.

Khi cơm chiều, Mai ba nhìn hai cô an toàn về nhà cũng yên lòng, không truy hỏi đi xe có quen hay không.

Trong khi đó Tâm Á muốn xen mồm khai báo thì bị Trần San liếc mắt cảnh cáo nên ngừng lại, trong lòng chảy mồ hôi, điều này sẽ dày vò cô nha, Tâm Á cực kỳ buồn bực.

Sáng sớm hôm sau, hai người chạy một vòng đến cửa hàng xem xét thêm một lần, mang theo bản vẽ để chỉnh sửa.

Sau đi tìm công ty trang trí, căn cứ bản vẽ thỏa thuận giá cả, định ra thời gian trang trí rồi đi khách sạn Vương Triều.

Trên đường nhận được điện thoại của Dương Việt báo thời gian hẹn, Tâm Á nhìn cái xe lao vút trên đường mà tự hào vì tính năng cái ô tô của bộ đội nhà cô.

Khi đi đến khách sạn Vương Triều, mở cửa xuống xe đã nhìn thấy cái mặt mong chờ của Dương Việt, Trần San liền phát tay với hắn.

Dương Việt chạy đến đây chống tay lên cửa xe nhìn Trần San từ trên xuống dưới: “A, cuối cùng cũng đến, em gái a, em không trở về sao không nói sớm cho anh biết, trái tim anh cũng tan nát rồi a.”

“Vỡ thành mấy mảnh rồi, dán lại chưa?” Trần San nghiêm trang hỏi.

Dương Việt ai oán trừng mắt nhìn Trần San: “Uổng công anh nhớ em, em không thể vì thế mà thương anh nha.”

Tâm Á ở bên cạnh si ngốc nở nụ cười, trong lòng nói, hai người này nói cứ như thật.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Dương Việt cho người giữ cửa đi đậu xe, mang theo Trần San cùng Tâm Á đi vào.

“Tam, hôm nay hãy nghe theo mọi sắp xếp của anh, chơi vui vẻ là được.” Dương Việt vừa đi vừa quay đầu nói với Trần San.

Trần San cảm thấy giống như rơi vào hang sói, cùng Tâm Á nhìn nhau.

Đi vào phòng riêng, cảm giác này càng thêm mãnh liệt.

Liếc mắt nhìn một cái, một vòng bàn ăn, quen có, không quen cũng có, Tâm Á kéo Trần San, có xúc động muốn quay đầu bỏ chạy.

Còn Trần San thì nhìn Hàn đại ngồi ở giữa bàn ăn, nhìn cô cười ôn hòa nhất thời thấy phát run, nhiệt độ lúc này dường như đã xuống âm độ, cả phòng toàn đại gia quả thật nhìn sắp mù mắt rồi.

Trần San hiện tại oán thâm với Dương Việt, anh nói đi, mời tôi ăn cơm cần gì phải kêu thêm nhiều người tới làm nền như thế.

Còn Mai Tâm Á thì sâu sắc hồi hận, toàn phòng đều là đại gia thủ đô, các cô cùng bọn Hàn tứ không phải một cấp bậc nha, Tâm Á thấy nóng lên rồi, trên đầu cũng đổ mồ hôi.

Bàn ăn ở bên kia đang nói chuyện thấy Dương Việt đi vào thì trong lòng ai cũng nói thầm, đi theo sau còn có hai con cừu nhỏ a.

Kỳ thật Dương Việt bị oan, hôm nay hắn vốn nghĩ chỉ mời Trần San ăn cơm am thuận tiện trao đổi tâm tình giữa anh trai và em gái. Tới nơi này đặt phòng riêng chuẩn bị tiếp Trần San, nào biết ở cửa lại gặp phải bọn Hàn đại. Tuy rằng Dương Việt cũng quen biết mấy đại gia này nhưng quan hệ không thân quen lắm, dù sao cũng là ngẫu nhiên gặp được khi đi cùng Hàn tứ thôi, làm lơ đi. Ai ngờ không biết vì nguyên nhân gì mà Hàn đại lại chào hỏi hắn, nghe nói Trần San là em gái Dương Việt, tốt rồi, dẫn đến kết cục này đi. Khi Dương Việt nghe Hàn đại gọi bọn họ qua phòng Hàn đại cùng dùng cơm thì cũng choáng váng mơ hồ.

“Đến đây ngồi đi, Dương Việt, tiếp đón em gái cùng bạn bè cho tốt.” Hàn Thiên Lâm ôn hòa nhìn Dương Việt.

Dương Việt vội vàng mang theo Trần San cùng Tâm Á ngồi xuống, mà Trần San sau khi bị một vòng ánh mắt của những người trong này rửa tội, cả

người sắp thăng hoa rồi.

“A, thì ra là Trần San nha, vừa rồi không nhìn rõ, tôi đã thấy kỳ lạ từ khi nào thì Dương Việt có thêm một em gái.” Hàn Thiên Lâm vuốt ve chén rượu trên tay, mắt nhìn Trần San chăm chăm, không để ý chút nào mà nói: “Sao chưa gọi anh đi?”

Mọi người trên bàn com kinh ngạc vạn phần, ánh mắt xẹt một phát nhìn Trần San. Về mặt Dương Việt cũng kinh ngạc. Tâm Á thì đã sớm ngồi yên lặng.

Trần San cảm thấy áp lực thật lớn, sắp bị mấy ánh mắt nóng rực kia giết chết rồi. Đôi mắt nhìn về phía Hàn đại, thấy hắn đang hí hóp mắt, hắn không phải đang đùa nha, thôi kệ, cô lập tức tươi cười, đứng lên khom người chào: “Anh” rất lưu loát. Không gian yên tĩnh.

“A, tốt tốt tốt, nghe tiếng anh này trong lòng cũng thật sáng khoái.” Hàn Thiên Lâm bị một tiếng anh này làm chấn động một chút, nhưng lập tức tươi cười, lòng đầy kinh ngạc nhìn Trần San, về mặt vui mừng.

Những người ngồi đây bị tiếng anh này làm kinh ngạc đến bất động. Còn Dương Việt thì đã sớm hôn mê.

“Đến đây, Dương Việt, giới thiệu Trần San với mọi người đi.” Hàn Thiên Lâm hí hóp mắt nhìn Dương Việt.

Dương Việt bị hắn đảo mắt nhất thời giật mình một cái, sờ sờ cái mũi, đứng lên giới thiệu.

Những vị khác cũng có vẻ tò mò, dù sao Trần San cũng kêu một tiếng anh, mà Hàn đại thì không phải ai cũng có thể tùy tiện gọi là anh, vấn đề này họ cảm thấy có chút kỳ lạ.

Trên bàn com, trừ Hàn đại, Dương Việt, Trần San cùng Tâm Á thì còn lại sáu người. Dương Việt bắt đầu giới thiệu mấy người bên cạnh Hàn đại, mỗi bên ba người.

Người thứ nhất Trần San có gặp qua, chính là người lần trước giống quân nhân tên là Trương Bản, hiện đang làm việc tại Sở tư pháp.

Người thứ hai hào hoa phong nhã, về mặt tươi cười, một quản lý cấp cao trong văn phòng, người gia tộc Trần San, Trần Dương.

Người thứ ba hơi béo, da trắng, làm việc bên bộ ngoại giao, Phương Tiên Tri.

Ở một bên khác, người đầu tiên nhìn có vẻ chính trực, khuôn mặt tuần tú, công tác trong quân đội, Hạ Thi Văn.

Người thứ hai không có gì đặc biệt, nhìn bình thường, Dương Trình.

Người thứ ba có vẻ rất đẹp trai, quả thật là khiến người ta đã gặp qua là không thể quên được, làm việc ở bộ tuyên truyền, tên cũng hay, Tô Trạch.

Sau khi giới thiệu một vòng Trần San cảm thấy như bản sinh vừa hi sinh lần nữa vậy, tiểu nhân trong lòng đã nằm thẳng cánh.

Kỳ thật Trần San không biết là Tâm Á đã hôn mê, Tâm Á khác với Trần San, cô thường nghe về bọn họ qua lời nói chuyện của ba mẹ, những người thân thể thâm hậu không phải Tâm Á liếc mắt một cái là nhìn thấu, nhưng cũng có thể biết ít nhiều gia thế, Tâm Á cảm thấy lần này bị Trần San hại gặp họa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Sau khi giới thiệu xong, mọi người trên bàn com lại cười tùm tùm gọi Trần San một tiếng, mỗi tiếng liền làm Trần Sau đau ngực một trận.

Cô nhìn Tâm Á chỉ thấy Tâm Á đang mắt hôn mắt vía, ánh mắt ngây ngốc.

Trần San nghẹn khuất, thờ dãi, nhìn xem, đàn trần thế này đã làm cho tinh thần Tâm Á của chúng ta bị phân liệt rồi. Ngẫm lại chính cô cũng không tốt hơn bao nhiêu. Cô oán hận liếc mắt nhìn Dương Việt một cái, anh là anh trai của tôi a, có hờ lữa toàn đây tôi nhảy xuống. Hơn nữa còn không thông báo trước một tiếng.

Dương Việt nhận thấy ánh mắt của Trần San, trong lòng cũng ai oán, cô nha, là em gái cũng không nói cho hắn một tiếng, không ngờ còn một người anh là anh trai của Hàn tứ a.

Mặc kệ ba người này buồn bực thế nào, Hàn Thiên Lâm mỉm cười nói: “Bắt đầu đi.”

Phục vụ bay tới bay lui như bướm bướm, sau một lúc bàn đã đầy thức ăn, rượu cũng đã được mở ra, bắt đầu dùng com.

Trần San tỏ vẻ thực nữ hé miệng nhỏ ăn, nhìn thấy Tâm Á đang cắn đĩa ở bên cạnh, trong lòng Trần San cũng cười rộ lên, gấp đồ ăn vào chén nhỏ của Tâm Á. Tâm Á ngấm ngấm Trần San, thầm nói, buổi tối trở về cậu chết chắc rồi.

Bên này Trần San cùng Tâm Á vui đầu ăn, bên kia thì rất náo nhiệt, bạn bè nhiều năm nên ở trên bàn com không cần kiêng kị gì. Bữa ăn bình thường không uống rượu nhưng hôm nay có thể uống bao nhiêu thì uống bấy nhiêu. Vốn dĩ hôm nay Hàn Thiên Lâm đặt liên hoan ở khách sạn này là bởi vì nếu có say thì có thể lên trên nghỉ ngơi cũng tiện.

Chén rượu đưa tới đưa lui, Trần San cùng Tâm Á vẫn chú tâm ăn, Hàn Thiên Lâm thì lại nhìn Trần San. Thấy cô đang tảo nhả gấp đĩa rau nhưng tốc độ kia thì cũng giống như đã đói vài ngày a. Nghĩ đến lần trước Tiểu tứ (anh Hàn tứ á) mang theo một cô bạn gái, liếc qua một cái thì thấy là đây là một cô gái đã tâm, có khí chất nhưng đáng về kịch cỡm. Khi hắn hỏi về cô bạn gái lần trước kia thì Tiểu tứ lại cười như không cười, rất đáng đánh đòn, hắn nghe được một câu, chỉ là bạn bè. Hàn Thiên Lâm có cảm giác như bị chém, khi nào thì Tiểu tứ của hắn bắt đầu kết bạn với nữ a.

Mà nay nha đầu kia lại biến thành em gái của Dương Việt, Trần San này cũng thật lợi hại.

Dương Việt hồng hộc uống rượu, trên bàn này hắn là nhỏ nhất, mấy anh lớn mời rượu, xem đi, cứ nửa chén rồi nguyên ly, hắn đành phải chống đỡ.

Lúc này hắn nhìn đến Trần San đang vui đầu ăn mẫn liệt, sao có thể quên cô chứ, lần này Trần San mới thật sự là em gái của hắn.

“A, Tam, mời rượu các anh đi.” Dương Việt đá chân Trần San nháy mắt.

Trần San ngẩng đầu, nhìn thấy Dương Việt đang nháy mắt thì tỏ vẻ như nhìn không thấy gì.

“Em gái, giúp anh một phen đi.” Dương Việt đau khổ cầu xin.

Bên này hai người đá qua đá lại, bên kia Hàn Thiên Lâm nhìn qua hỏi: “Sao vậy Dương Việt?”

“A, Tam nói muốn kính rượu các anh.” Về mặt Dương Việt nghiêm túc.

Trần San nghe thấy thế thì đầu phình to, Dương Việt, anh là anh trai của tôi sao a, bán tôi còn muốn tôi đếm tiền giúp.

“Nga, San San muốn kính rượu sao?” Về mặt Hàn Thiên Lâm ôn hòa nhìn về phía Trần San.

Trần San lắc đầu, lại lắc đầu, còn kém thể với trời là cô không nói những lời này nữa thôi.

Hàn Thiên Lâm nhìn về mặt u ám của nha đầu Trần San kia thì trong lòng buồn cười, khoe miệng giơ lên: “Vậy San San hãy kính rượu đi, bắt đầu từ anh, được không?”

Trần San bắt đắc dĩ, tiểu nhân ở trong lòng lại nằm xuống. Nhìn Hàn đại mang mắt kính, cảm giác thật giống mặt người dạ thú nha.

“Vậy em xin kính rượu.” Trần San đứng lên, Tâm Á ở bên cạnh cười trộm, Tam xuất chiến, quét sạch tất cả nha.

Hàn Thiên Lâm không thể tưởng tượng được nha đầu kia đứng lên thật, cánh tay nhẹ nhàng nâng chén rượu cạn sạch.

Thấy trên bàn com có trò hay thì Hạ Thi Vân nhìn mắt Hàn đại: “Hôm nay không nên khách sáo a.” nhìn về nha đầu Trần San, Hạ Thi Vân cũng rất hoài nghi, đáng về nhu nhược thế này, có thể uống sao.

“Trước một ly, sau đó thêm hai ly, rồi sau đó không giới hạn.” Phương Tiên Tri cười lớn khi người ta gặp họa: “Hàn đại, có được không đây?”

“Được, Tam, Hàn đại là anh của em, mau kính rượu.” Dương Việt nhìn Trần San chớp mắt vài cái.

“Hàn đại, mọi người đều đồng ý, cậu cũng đừng không nể mặt nha.” Trần Dương tiếp lời.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Đâm lao thì phải theo lao, với cục diện này Trần San nghĩ, khiến Hàn đại nằm úp sấp hẳn là không có chuyện gì.

Mà Hàn Thiên Lâm thì đang cân nhắc, hắn không thấy lo lắng chút nào, chỉ cần hai chén thì chắc nha đầu kia đã chịu không nổi rồi, nhưng mà với cái đám xem diễn này thật là, ánh mắt Hàn Thiên Lâm u ám quét một vòng trên bàn com.

“Được, mọi người đều đồng ý, vậy chắc San San cũng không có vấn đề gì chứ?” Hàn Thiên Lâm tươi cười hỏi Trần San.

Trần San đứng đã một rồi, nghe họ thảo luận nửa ngày nên gật đầu.

Trước mặt hai người có sáu chén rượu, trên bàn com, mọi người ai cũng có vẻ mặt chờ mong, trong đó Tâm Á còn cười ra tiếng.

Hai người uống xong chén đầu tiên, không có phản ứng gì, tiếp theo cả hai uống xong chén thứ hai, cả ai đầy mặt thất vọng, vẫn không có phản ứng gì. Tiếp theo xong chén thứ ba, ngồi một lúc lâu, Hàn Thiên Lâm đang chờ đợi, mọi người thì nhìn Trần San chăm chăm.

“À, em có thể ăn một chút gì không?” Trần San sắp bị mấy cái ánh mắt kia nhìn thùng rỗng, lâu lắm mới nghẹn ra một câu thể này.

Mọi người đều cười một trận, nha đầu kia thật có khí khái.

Trần San từ từ ăn đồ ăn, cái miệng nhỏ nhai chậm chậm, bị nhiều người nhìn chăm chăm như thế vẫn nên giữ chút hình tượng.

Bưng cái chén lên, nói với Hàn đại ở đối diện: “Cạn luôn ba chén đi.”

Ánh mắt mọi người như lửa nóng nhìn Trần San, lại nhìn Hàn đại, ai cũng nở nụ cười.

Đợi đến khi Hàn đại chậm rãi gật đầu, Trần San đem ba chén rượu còn lại uống cạn, chờ mong nhìn đối diện.

Về mặt Hạ Thi Vân rất hưng phấn, sáng khoái, nha đầu kia đủ sáng khoái. Những người khác thì có vẻ mặt mong chờ nhìn Hàn đại.

Cuối cùng Hàn Thiên Lâm cũng biết mùi vị đem đá đập chân là thế nào, nhưng mặt hắn vẫn không đổi sắc, bình tĩnh uống xong hết ba chén rượu. Ngay sau đó ánh mắt sắc như dao của hắn nhìn Trần San chăm chăm, không ngờ nha đầu kia giao hoạt như thế.

Sau khi Trần San ngồi xuống lại cúi đầu ăn mảnh liệt, việc này quả thật không thể trách cô.

Hạ Thi Vân cảm thấy nha đầu Trần San thật thần kỳ, uống nhiều như thế nhưng nhìn như không có chuyện gì, còn Hàn đại ở bên cạnh hắn thì ánh mắt đã bắt đầu lơ mơ rồi.

Còn về mặt Dương Việt thì hạnh phúc, đây là em gái hắn a.

Bữa ăn nhanh chóng kết thúc, đó là bởi vì Hàn đại quả thật đã nằm úp sấp rồi, uống liền sau chén, tác dụng ngay tức thì. Khi Trần San đang ăn thì chợt nghe bên kia bẹp một tiếng nằm úp lên bàn. Trần San ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt của mọi người trên bàn com, tim co thắt, việc này chắc không đến mức giết người diệt khẩu chứ.

Bữa com này chỉ có Trần San có vẻ thoải mái, thật nhiều đồ ăn chưa từng được ăn, hương vị rất tuyệt. Sau khi kết thúc, Trần San lập tức kéo Tâm Á cùng Dương Việt bỏ trốn mất dạng. Những người trên bàn com hôm nay có ấn tượng sâu sắc mười phần với Trần San, cho tới nay chưa từng có người hạ gục Hàn đại thiếu gia.

Trần San ra cổng khách sạn, nói với Dương Việt: “Tìm nơi yên tĩnh nói chuyện đi.”

Trần San nghĩ, món nợ này mà không lột của anh một lớp da thì tôi sẽ không gọi là Tam.

Đi không đến vài bước đã đến quán cà phê An Tĩnh, ba người ngồi ở một khu ghế riêng, Trần San lấy giấy tờ bất động sản trong túi ra ném cho Dương Việt, về mặt Dương Việt tò mò.

“Giúp em lấy giấy phép kinh doanh, giấy chứng nhận vệ sinh, đây là địa chỉ cửa hàng, trong đó có tên cùng phạm vi kinh doanh.”

“Ai nha, em gái làm à?”

“Em cùng Tâm Á, nhanh nhất bao lâu có thể hoàn thành?” Trần San hỏi trực tiếp, hôm nay bị Dương Việt hại thảm hại như thế, đây xem như ăn lót dạ thôi.

“Không thành vấn đề, hai ba ngày sẽ xong cho em, nhưng mà em mở cửa hàng sao không nói anh trai biết nha, tài chính có đủ không, không đủ thì anh có a.” Dương Việt nghiêm túc nói.

“Không cần, đủ rồi, nếu không đủ em sẽ nói với anh.”

Tâm Á cũng gật đầu theo.

“Vậy còn muốn anh giúp gì không, cứ nói đừng ngại.”

“Trước tiên anh làm giúp em việc này đi, sau này có vấn đề sẽ tìm anh.” Trần San trả lời Dương Việt.

Ba người nói chuyện một lúc, rượu trong người Trần San đã tiêu tán đi không ít, cô mang Tâm Á tạm biệt Dương Việt, hai người dạo thị trường mua những thứ cần thiết cho cửa hàng. Sau khi mua được khá khá thì lái xe trở về nhà Tâm Á.

Đọc đường đi, Tâm Á có gì muốn nói lại thôi, Trần San nhìn cô không nói gì, khi nào chịu không nổi thì Tâm Á sẽ hỏi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Chưa đến một tháng, dưới sự bận rộn chuẩn bị của Trần San cùng Tâm Á, tiệm cà phê cũng gần xong.

Trần San cùng Tâm Á vừa bước qua cánh cửa đi vào tiệm cà phê đã cảm giác được thành tựu của bản thân. Gần cửa có mấy bộ bàn ghế phân tán, cửa thủy tinh có nên nhìn từ bên ngoài có thể thấy được tình hình bên trong. Bước qua hai tấm kính thủy tinh ngăn cách nữa là có thể nhìn thấy một quầy bar màu xám, mặt sau quầy bar trưng bày hàng loạt mẫu cà phê, tiếp theo là bếp nhỏ, trong này có đầy đủ mọi thứ. Bên trái quầy bar có một bức vách nhỏ ngăn thành những căn phòng riêng khoảng 60 m², phong cách cổ điển nhưng mới mẻ, màu sắc sofa tương xứng với màu tường, ở chỗ rẽ có hai cầu thang lên lầu, dưới cầu thang là phòng vệ sinh nhỏ, với phong cách hội họa tự tay vẽ. Lầu hai được Trần San và Tâm Á trang trí thành một căn phòng lớn, là nơi lý tưởng để cùng bạn bè uống cà phê, cũng có thể nghỉ ngơi. Tổng thể kiến trúc dựa theo phong cách thiết kế của các tiệm cà phê nước ngoài, cổ điển nhưng kém phần đặc sắc.

Trần San ngã vào sofa ở lầu hai, rất mệt mỏi. Trong khoảng thời gian này mỗi ngày Trần San cùng Tâm Á chạy tới chạy lui, toàn thân mệt mỏi, những bức tranh trên tường đều là tự mình hoàn thành, tựa như một đứa nhỏ lớn lên trong tay mình vậy.

Tâm Á ở bên cạnh cũng ngã xuống sofa: “Tam, bước đầu tiên chúng ta đã hoàn thành, xem tình hình thi hiện tại nên tuyển bốn nhân viên phục vụ, nhưng mà chúng ta biết tìm đâu bếp ở đâu đây?”

“Cậu không biết làm sao?” Trần San ngồi ngay ngắn, thực kinh ngạc.

“Biết cái gì, từ đầu đến cuối cậu không nghĩ tới chuyện mời đầu bếp về làm cà phê cùng bánh ngọt sao?”

“Không phải là mình cùng cậu làm sao?”

“Tam, chuyện này đùa không vui đâu.”

“Bắt đầu hai chúng ta sẽ làm, sau này không cần tới bốn người phục vụ đâu, đến lúc đó cho hai người theo chúng ta học tập là được, đến lúc chúng ta khai trương chắc họ đã có thể tự làm rồi. Nếu lúc đó phục vụ không đủ thì có thể tuyển thêm.”

“Cậu biết làm sao?” Tâm Á ngồi vào bên cạnh Trần San: “Được, chúng ta thử đi, làm không được thì tìm người.” Về mặt của Tâm Á không tin.

“Được.” Trần San kéo Tâm Á đi xuống lầu vào phòng bếp.

Trong phòng bếp có đầy đủ thiết bị, nguyên liệu cũng đã đưa đến hôm qua, sau này không đủ gọi điện sẽ có người đưa đến.

Tâm Á ngồi vào ghế dựa, về mặt mong chờ nhìn Trần San đang bận rộn làm việc.

“Thử xem xem, ăn ngon không?”

Trần San làm hai loại bánh ngọt, thời gian có vẻ lâu, sau đó pha thêm cà phê, bởi vì cà phê đã nghiền sẵn nên có vẻ nhanh hơn.

Trần San ở bên cạnh chờ đợi, nhìn thấy Tâm Á chép chép cái miệng trong lòng nghĩ thầm, chẳng lẽ tay nghề lui bước rồi sao. Cô tiến lên bàn cầm lấy một miếng bánh.

“Tam, đây là của mình, cậu muốn ăn thì làm cái khác.” Tâm Á cướp lại giấu đi: “Với tay nghề này cậu có thể đi làm xiếc được rồi đấy.”

“Ăn ngon là được, thật ra cũng không có gì, chủ yếu là do nguyên liệu nấu ăn tốt, đồ nhập khẩu có khác.”

“Hiện tại mình yên tâm rồi.”

“Yên tâm còn quá sớm đấy, cậu cũng phải học.”

“Không phải chứ, sở trường của mình là dao kiếm, giờ chuyển qua dao nấu ăn sao, nhưng mà mình cũng có chút hứng thú.”

Ngày tiếp theo là ngày bán thử, buổi sáng Trần San lái xe như bão táp chở Tâm Á đi đến cửa hàng. Đem những gì đêm qua thảo luận ra thực hiện.

“Tam, mình đói bụng.” Tâm Á từ quầy bar đi đến phòng bếp: “Làm việc thế này thật mau mệt chết.”

Trần San vội vàng thu nhập mọi thứ, quay đầu: “Hôm nay có thể tối mới về được, cậu gọi điện báo trước với ba mẹ đi, buổi tối ăn ở trong tiệm.”

“Ài, rốt cuộc mình cũng biết kiếm tiền thật không dễ dàng, mới có một ngày mà mình cảm thấy như đã qua một năm.” Tâm Á cọt đến bên cạnh Trần San.

“Từ từ sẽ quen, ngày đầu tiên chúng ta không có kinh nghiệm gì, qua vài ngày sẽ không mệt mỏi như thế nữa.”

Một ngày qua đi, người phục vụ về rồi, Trần San cùng Tâm Á ngồi ở quầy thu ngân đếm tiền, cảm giác này thật thỏa mãn.

“Trời ạ, Tam, nhiều như thế a, mỗi ngày đều như thế thì mình thành phú bà mất.”

“Chưa đâu, muốn ổn định thì còn phải thêm một thời gian nữa, nhưng mà hôm nay thế này cũng xem như đã thành công một nửa.”

Hai người vỗ tay ăn mừng, rất hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Ngày tiếp theo đã không còn luống cuống tay chân như ngày đầu mà đầu đã vào đấy. Buôn bán cũng dần đi vào quỹ đạo, khách đến cửa hàng đều là thành phần trí thức, có người ngồi một thời gian dài, có người vào rồi đi liên nên dòng người lúc nào cũng có vẻ nhiều, có khi chạng vạng rồi mà ngoài cửa còn rất nhiều người.

Trần San cùng Tâm Á vừa vui mừng đồng thời cũng mệt mỏi đến chân cũng không kịp chạm đất. Cái này gọi là đau cũng vui vẻ.

Trong thời gian này Dương Việt cũng hay lại đây, nhìn khung cảnh rất thích nên thỉnh thoảng lại mang đồ ăn đến đây, vừa ăn vừa nói chuyện với Tâm Á.

Nghe nói Dương Việt muốn dẫn bạn bè tới đây ủng hộ, Trần San cùng Tâm Á lập tức lắc đầu, nơi nhỏ bé này của họ không thể phục vụ mấy ông Phạt lớn a.

Hôm nay, Trần San với Tâm Á mới có được một giấc ngủ hiếm thấy. Tiệm cà phê đã đi vào quỹ đạo, về sau có thể thoải mái hơn, còn có Tiểu Ngọc trông coi nữa, hai con lười này rốt cuộc cũng được giải phóng.

Người bán hàng Chu Ngọc này được Trần San cùng Tâm Á quan sát trong một thời gian dài, sau đó lại được Dương Việt điều tra từ đầu đến đuôi, lí lịch sạch sẽ, có vẻ chịu khó học tập nên được Dương Việt đề cử, sau đó lại tuyển thêm hai người, trong bếp cũng có hai người nữa nên tương đối rảnh tay, cho nên Trần San cùng Tâm Á mới có thể nghỉ ngơi một chút.

Sau khi qua trưa họ rời giường tùy tiện ăn một chút gì đó. Khó có khi được nghỉ ngơi, Tâm Á đến máy tính chơi trò chơi, Trần San nằm trên giường đọc sách.

“Tam, mình phát hiện bây giờ mà rảnh rồi thì mình lại thấy nhàm chán.” Tâm Á chơi chán rồi đến nằm úp sấp bên cạnh Trần San.

Trần San khách sáo một phen: “Cậu muốn làm việc thì làm việc, muốn thoải mái thì thoải mái, nếu không sẽ chịu không nổi đâu.”

“Lúc trước bận rộn, hiện tại lại yên tĩnh thế này nên thấy vắng vẻ, cậu còn không an ủi mình sao!?”

“Không phải đang an ủi sao?” Trần San cười.

“Đúng rồi, có chuyện mình vẫn chưa hỏi cậu, sao cậu quen Hàn đại vậy?” Tâm Á chần chờ mãi giờ mới hỏi. Từ sau ngày đó trở về cô đã suy nghĩ rất nhiều nhưng sợ nên không dám hỏi Trần San, dù sao đây cũng là chuyện của Trần San, hỏi cũng không tiện, nên trong lòng cô phân vân. “Đừng nóng giận nha, không muốn nói cũng không sao!” Về mặt Tâm Á làm như không có chuyện gì cả.

“Mình còn đang buồn bực vì sao ngày đó cậu còn không hỏi a.” Về mặt Trần San trêu đùa.

“Không phải bây giờ đã hỏi rồi sao, trời mới biết nếu cha mình biết mình ra ngoài ăn cơm cùng hắn ta sẽ bị giáo huấn thế nào a, nhưng mà đến bây giờ mình vẫn chưa nói cho ông ấy biết.” Tâm Á thấp giọng nói.

“Thật ra cũng không có gì, cùng Hàn tứ ra ngoài ăn cơm nên gặp được.”

Sau khi Tâm Á nghe xong lập tức trừng to mắt: “Sao lại liên quan đến Hàn tứ ở đây, sao mình chưa từng nghe cậu nói qua, Phương Ngôn biết không?”

“Không, chỉ có một lần thôi, lần trước đến thăm Phương Ngôn nên đụng phải.” Trần San có vẻ buồn bực.

“Thật may a, nếu không đã sớm nổ tung rồi, Hàn tứ này không biết nghĩ cái gì nha?” Tâm Á mờ ám nhìn Trần San.

“Cậu thu hồi dáng vẻ kia ngay cho mình, có nghĩ ở trong lòng cũng không được.” Trần San nhìn về mặt của Tâm Á là đã biết cô nghĩ gì.

“Đây không phải là mình lo lắng cho cậu sao?”

“Cụ thể không biết, chuyện của hắn thì ai biết được, nhưng xem ra hắn thấy mình thú vị.” Trần San cười khỏ một chút: “Hàn đại kia không phải qua vài ngày là không còn nhớ rõ ai sao, sao lại còn nhớ đến mình a.”

Tâm Á gật đầu, kỳ thật ở trong lòng Mai Tâm Á, cô không hi vọng Trần San vướng vào vòng luẩn quẩn kia, chân tình, đây là những thứ mà bọn họ không có, cho dù có, nhưng nó cũng không thắng được quyền lực gia đình. Thấy Trần San có thể hiểu rõ được điều này thật là tốt.

Từ nhỏ đến lớn Mai Tâm Á chỉ có một hai người bạn thân thiết, nhìn thấy Trần San đã biết cô là có thể kết thân với cô.

“Cậu cũng đừng cho Phương Ngôn biết, cậu ấy rất nhỏ nhen.” Tâm Á nghĩ đến tính tình của Phương Ngôn thì thấy lo lắng.

“Mình cũng chưa ngốc, yên tâm đi.” Trần San thấy Tâm Á lo lắng thì tươi cười, không phải là Trần San chưa nghĩ tới chuyện này, nhưng tiếp xúc thì không thể tránh khỏi, vì thế coi như là bạn bè là được.

“Vậy cậu phải chú ý một chút.” Lập tức nghĩ đến điều gì đó, Tâm Á lại cười haha lên: “Cậu gọi Hàn đại một tiếng anh khiến những người khác chấn kinh a., haha.”

“Lúc đó mình cũng đâu còn cách nào khác.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Một nơi cả một ngày, khi ăn cơm chiều, Mai ba có uống rượu nhẹ, Mai mẹ ân cần chăm sóc gấp đồ ăn. Trong khoảng thời gian ở chung này, ba mẹ Tâm Á cảm thấy nhà đầu Trần San kia rất chín chắn, hơn nữa ở bên ngoài rất quan tâm tới Tâm Á, trong lòng lại thêm thích Trần San vài phần.

Trong lòng ba mẹ Tâm Á đã sớm Trần San như con cháu trong nhà, tuy rằng không biết đạo này hai người đi sớm về trễ là vì chuyện gì nhưng nhìn thấy Tâm Á càng ngày càng thay đổi thì trong lòng cũng an tâm hơn nhiều vì thế họ không ép hỏi gì hai nhà đầu cả, làm chuyện tốt là được, quản quá chặt cũng không tốt.

Mai ba uống rượu, nhìn hai nhà đầu cúi đầu ăn mảnh liệt, như nhớ tới điều gì đó hỏi: “Tâm Á, chắc sắp tới khai giảng rồi nhỉ?”

Trần San cùng Tâm Á ngẩng đầu lên nhìn nhau, thời gian qua thật là nhanh.

Trong miệng Tâm Á nhai miếng thịt bò: “Vâng, khoảng 2 tuần nữa, sao thế ba?”

“Các con hơn một tháng đã không huấn luyện, lúc khai giảng có thể chịu nổi sao?” Về mặt của Mai ba không có ý tốt.

“Mỗi ngày cháu cùng Tâm Á có chạy bộ.” Trần San liếc mắt nhìn Tâm Á một cái nói.

Trong lòng Tâm Á chột dạ, bởi vì mỗi khi nghỉ hè, ba cô liền huấn luyện cô mỗi ngày. Kỳ này có Trần San đến nay, ba cô nói với về mặt khoan dung, hãy chơi đùa vui vẻ cùng Trần San, nào biết rằng đến hôm nay lại bắt đầu ra tay.

Mai ba nhìn con gái của mình, liền biết nhà đầu kia nghĩ cái gì: “Ba thấy hai đứa gần đây không luyện tập, ngày mai theo ba đến doanh trại huấn luyện đi, nếu không thân thể sẽ ỉ ỉ ợ ợ.” Về mặt của ông như nói, đây là ba muốn tốt cho các con.

Tâm Á nghe thế thì mặt đầy đau khổ, thể lương nhìn Trần Sa, rất kỳ vọng Trần San có thể đứng ra phản kháng.

Trần San thấy sắc mặt của Tâm Á, nghe Mai ba nói chuyện thì nghĩ, bình thường các cô được huấn luyện ở trường chỉ là huấn luyện bình thường, không gian khổ như trong binh chủng vì thế có thể dễ dàng được chi tiêu đặt ra, còn Mai ba là bộ đội chính quy, bình thường huấn luyện như ăn cơm, các hạng mục huấn luyện đều yêu cầu rất nghiêm khắc. Sau đó lại nghĩ lại bản thân hơn một tháng nay lười nhác, cảm thấy rất cần thiết đi huấn luyện thêm một khóa chính quy.

“Vâng, thưa chú, vậy ngày mai chúng cháu đi theo chú.”

Tâm Á ở một bên tròn mắt, nghe Trần San nói câu này thì trong lòng ai đó, Tam, đây là cậu tự nhảy vào hố lửa nha, còn kéo theo cả mình.

“Ha ha, được, sáng mai năm giờ, đến lúc đó hai đứa lái xe đi theo chú là được.” Về mặt Mai ba vui mừng, cân nhắc nên tìm ai huấn luyện cho họ, có nên để hai cô cùng huấn luyện chung với bộ đội không.

Buổi tối sau khi Trần San tắm rửa xong đi ra thì thấy Tâm Á nằm vô lực trên giường.

Tâm Á nghe tiếng bước chân thì ai oán nhìn Trần San: “Sao cậu không từ chối ba mình, cái nơi đó là địa ngục của mình a.”

Trần San nằm xuống bên cạnh Tâm Á, nhìn đôi mắt nhỏ u buồn kia của cô, trong lòng thấy buồn cười: “Cũng không được mấy ngày mà, nhìn trận thế kia của ba cậu thì từ chối cũng vô dụng, không chừng hai chúng ta còn bị trói lại mang đi, ba cậu chỉ muốn tốt cho chúng ta thôi, cậu nhận mệnh đi. Tối thiểu lần này là hai chúng ta chủ động, nên khi đến doanh trại rồi có yêu cầu gì có thể nêu lên. Nếu ba cậu là người chủ động, chúng ta chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của ông ấy thôi.”

Tâm Á nằm trên giường mà hai mắt tỏa sáng: “Thật cao minh, mình cũng nghĩ sao cậu chưa nói gì đã đồng ý, thì ra là chờ cái này.”

Tâm Á tiến tới: “Tam, cậu nói xem sao mình không gặp cậu sớm hơn nha, thời thơ ấu của mình quả là thảm kịch a.”

Trần San dựa lưng vào giường, nghe lời của Tâm Á thì ánh mắt u ám, nếu có gặp sớm thì người đó cũng không phải là cô nha. Không biết bây giờ Trần Thu Ngôn kia đang làm gì, tiếp tục ở lại thành phố W cố gắng hay là về nhà xem mắt nha, dù sao cũng ba mươi tuổi rồi, không giống như cô, không cần gấp gáp.

Nhìn đến Tâm Á ở bên cạnh đang ngủ say, cô nhẹ giọng cười, trẻ tuổi thật tốt, nói qua là qua, mà khi nào cô mới có thể buông lỏng bản thân mình đây, có lẽ vĩnh viễn không có khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Tờ mờ sáng, Trần San bị Tâm Á lay tỉnh, nhìn đồng hồ trên tường, 4h30, lắc đầu tỉnh táo lại, đánh răng rửa mặt rồi theo gót Tâm Á xuống lầu. Mai ba đã chuẩn bị cháo trên bàn, thấy hai nha đầu đi xuống thì vừa lòng gật đầu.

Trần San cùng Tâm Á ăn xong điểm tâm rồi tạm biệt Mai mẹ theo Mai ba đi ra ngoài. Trần San mang Tâm Á đến bãi đậu xe, lái xe ra khỏi cửa đại viện đã đuổi kịp xe Mai ba ở trước. Chạy chưa đến 10 phút đã ra con đường trống trải, thêm vài phút nữa đã thấy lính gác đứng trước một cái cổng lớn, tiếp tục qua cái cửa đi về trước.

Đập vào mắt là một rừng cây tươi tốt, một con đường lớn, kiến trúc hai bên sắp hàng ngay thẳng, không gian yên tĩnh, bãi đậu xe trước mặt cũng vắng vẻ, Trần San lập tức tìm một chỗ đỗ xe rồi xuống xe cùng Tâm Á.

Đi theo Mai ba đến một căn nhà hai tầng cách đó không xa, Trần San nhìn nhìn, cảm thấy đây là khu vực công, đi thẳng một đường lên lầu hai.

Mai ba mang hai người vào văn phòng, dặn dò hai nha đầu hai ba câu liền đi ra ngoài.

Mai Tâm Á nhìn thấy ba đi rồi thì đóng cửa lại, ngồi trên sofa vẻ mặt buồn bực: “Ái, xem ra là đi tìm người huấn luyện hai chúng ta.” Bình thường đến đây, Tâm Á chủ yếu là được trình sát Liên huấn luyện, người này có vẻ cũng hiền lành.

Trần San cùng Tâm Á nghe tiếng mở cửa lập tức đứng lên, nhìn thấy phía sau có một anh quân nhân trẻ tuổi theo Mai ba đi vào, thân thể cường tráng nhưng nhìn có vẻ ôn hòa, đó là liên trưởng Kiều mà Tâm Á đã nhắc tới. Vị liên trưởng Kiều này xuất thân từ đại học quân sự, trình độ văn hóa rất cao, tính cách tốt, người hiền hòa, cho nên mỗi khi Tâm Á đến đây, Mai ba liền quăng cô cho hắn. Nhưng lần này Mai ba cũng không để cho hai nha đầu thoải mái như vậy, ra lệnh với liên trưởng Kiều ném hai nha đầu này vào khóa Nhất, đây là khóa huấn luyện trình sát tối ưu a, tập luyện rất khổ. Lần này thấy hai nha đầu nghỉ ngơi hơn một tháng. Ông phải để cả hai thư giãn xương cốt cho tốt mới được.

“Được rồi, đây là liên trưởng Kiều.” Sau đó nhìn Kiều Chấn chỉ hai nha đầu trên sofa: “Một đứa là Trần San, đứa còn lại thì cậu biết rồi đấy, mang hai đứa nó đến giao cho lớp trưởng Mã là được, buổi tối thì mang về đây giao cho tôi.”

Mai ba hạ lệnh xong liền đuổi cả hai nha đầu đi, từ cửa sổ nhìn theo hướng ba người đi, khóe miệng vênh lên.

Từ khi Mai Tâm Á nghe được các cô bị mang tới khóa Nhất thì cả người như bị mộng du, nhìn Trần San ở bên cạnh cái gì cũng không biết, nghĩ thầm, Tam, lần này ai cũng không cứu được chúng ta rồi.

Trên đường, một loạt âm thanh vang lên trên loa, Trần San nghe thấy được bên kia tiếng huấn luyện của quân đội.

Đi vào văn phòng của liên trưởng Kiều, dọc theo đường đi đều đứng phải binh lính, những cặp mắt nhìn khiến Trần San dựng cả tóc gáy.

Ngồi trong văn phòng, liên trưởng Kiều gọi một binh lính tới: “Bảo lớp trưởng Mã đến đây một chuyến.”

Sau đó nhìn về mặt không an tâm của Mai Tâm Á, lại nhìn về mặt bình tĩnh của Trần San, trong lòng hần lắc đầu, chính ủy a (ba của Tâm Á y), ông làm cũng thật tuyệt tình nha, hai cô gái bé nhỏ này mà cũng bỏ lại được. Bình thường con gái của chính ủy có đến đây cũng chỉ chạy một chút thôi, nhưng lần này ra tay thật ác a, nhưng mà đây là mệnh lệnh của chính ủy, không thể không nghe.

Trần San thấy Tâm Á đen cả mặt, trong lòng nghĩ, chẳng lẽ có gì không hay ho sao.

Nhưng trong lòng có chuẩn bị sẵn nên Trần San cũng thả lỏng một chút. Không phải chỉ có mười ngày thôi sao, hơn nữa cái tên này chắc không thể ra tay quá ác độc được, ít nhất phải nương tay chút chứ.

Tâm Á không biết Trần San đang nghĩ gì, nhìn thấy về mặt Trần San thân lòng thì khuôn mặt Tâm Á càng tiêu tụy, đây là sự khác nhau giữa người với người nha, không biết gì có vẻ hạnh phúc hơn.

“Bảo cáo, Mã Thành Vĩ khóa Nhất có mặt.” Nghiêm nghị.

Liên trưởng Kiều nhìn về mặt lo lắng của hai nha đầu, lại nhìn lớp trưởng Mã ở trước mặt dạn dò hần một phen. Sau khi Trần San nghe xong thì trong lòng rất buồn bực, dựa vào, vừa gọi đã đến. Nhìn đến thân thể nhỏ bé của cô, lại nhìn đến khuôn mặt ưu sầu của liên trưởng Kiều cùng lớp trưởng Mã, thực hận không thể bỏ chạy trở về nhà Tâm Á. Làm chuyện gì cũng phải lượng sức mình, Trần San chính là người như thế, cái gì cũng biết ở trong lòng, nhưng Mai ba không phải là quá xem trọng các cô chứ, chính người ta cũng không cần đến mức này nha. Lắng nghe một chút, huấn luyện cái gì, kiểm tra cái gì, cái gì là cứ coi như hai tân binh mới, cái gì là đừng để ý gì hết. Câu cuối cùng, đây là Mai chính ủy hạ lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Trần San nghe hai người đối thoại, tuy rằng thính lực không cao nhưng nghe rất rõ ràng.

Trần San thật muốn chết mà, không nên đùa như thế chứ, cái mạng nhỏ của cô a, sau đó nhìn Tâm Á, về mặt Tâm Á đã sớm sâu bì, cứ như toàn bộ thế giới đều từ bỏ cô vậy.

Mặc kệ sự rối rắm của bốn người, Trần San cùng Tâm Á thay đổi trang phục huấn luyện rồi đi theo liên trưởng Kiều và lớp trưởng Mã ra ngoài.

Đội binh lính xếp hàng thẳng tắp đứng ở sân thể dục, Trần San cùng Tâm Á mặc đồ huấn luyện rộng thùng thình đứng cuối lớp, vóc dáng quá lùn cũng mặc kệ. Những người ở đây đối với sự xuất hiện của hai cô thấy rất hứng thú, chờ sau khi kết thúc huấn luyện sẽ nhiều chuyện với nhau một phen.

Trần San đi theo bước chân của toàn bộ đại đội, chưa tới nửa ngày đã sắp chịu không nổi, ngay cả nhìn Tâm Á tìm nguồn an ủi tâm lý cũng không đủ sức. Vài bài huấn luyện cuối cùng cũng qua đi, đợi đến khi tập hợp lại toàn thân đã ướt đầm mồ hôi, liếc mắt nhìn Tâm Á ở bên cạnh cũng không tốt hơn cô là bao.

Liên trưởng Kiều nhìn thấy, rất kinh ngạc khi phát hiện ra tuy rằng hai nha đầu này ăn không tiêu mấy bài tập huấn nhưng lại không bỏ cuộc, điều này khiến hần đề ý. Bình thường, nha đầu Tâm Á kia một chút có việc này một chút lại có chuyện kia, lần này lại chống đỡ đến cuối cùng, trong lòng cũng cảm thán.

Thật ra Mai Tâm Á đã sớm nghĩ tới việc từ bỏ, nhưng nhìn Trần San không nói một câu, Tâm Á nghĩ dù sao cũng đi trên một cái thuyền với Trần San vì thế đành cố gắng tiếp tục.

Giữa trưa, Trần San ăn hai miếng cơm, một chút khẩu vị cũng không có, nhưng vẫn cố gắng ăn, bởi vì không biết sẽ có những gì chờ cô buổi chiều.

Buổi chiều, Trần San cùng Tâm Á đi theo lớp trưởng Mã bắt đầu các bài huấn luyện thể năng khác. Trần San rất buồn bực, sao lại là cái lớp này, những lớp khác đâu, Tâm Á nhìn ra suy nghĩ trong lòng Trần San: “Cậu đừng tìm nữa, đây là lớp không muốn sống nhất, chiến đấu lưu động hay huấn luyện danh dự đều có mặt, lúc này chúng ta chỉ có thể cầu nguyện trong lòng ba của mình đại phát từ bi thôi.”

Trần San cảm thấy không thể cứ như vậy, cứ như vậy thì nửa cái mạng còn lại của cô cũng không còn.

Trần San thừa dịp chưa bắt đầu chạy nhanh như chớp đến bên cạnh lớp trưởng Mã, khoát tay lên vai hần nói: “Lớp trưởng, tôi có chuyện muốn nói.”

“A, đừng có động tay động chân.” Về mặt lớp trưởng Mã then thùng, da mặt đỏ ửng, may mắn là do thường phơi nắng nên khuôn mặt đen đi vì thể binh lính không thể thấy. Những người khác nhìn thấy nha đầu này dám khoát tay lên vai lớp trưởng Mã thì ngạc nhiên vạn phần. Nhắc tới lớp trưởng Mã, bình thường huấn luyện mà ai không nghe lời đều xử phạt nặng, chỉ huy có thứ tự nên là cực cưng của mấy cấp trên.

“Lớp trưởng, tôi không có động chân nha, đây là tôi đang biểu đạt tình cảm huynh đệ, dù sao sau này cũng là chiến hữu nha.” Sau khi nói xong bàn tay

lại đáp lên bả vai của lớp trưởng.

Lớp trưởng Mã thấy nha đầu này đã bắt đầu ra tay thì thảm than, liên trường a, anh đến đây đi, nha đầu này bắt đầu tấn công tôi rồi, còn tưởng không phản kháng một thời gian nữa chứ, tính sai rồi, nhất thời hấn không biết nói gì.

“Đến đến đến, lớp trưởng, hai ta tìm một chỗ tâm sự cho tốt.”

Trần San thấy lớp trưởng Mã ngu ngốc đĩnh trệ thì kéo tay lớp trưởng Mã đến nơi ít người.

Mai Tâm Á cùng những binh lính khác sợ hãi ra mặt, vẻ mặt ngoan ngoãn ngưng ngưng kia là của lớp trưởng Mã sao, lúc này Tâm Á phát hiện, thân thể cường tráng chưa chắc tâm hồn đã mạnh mẽ, lúc này, Tam đã biểu hiện ra sức chiến đấu không gì bì kịp của cô.

“Có chuyện gì, binh lính Trần San.” Sau khi lớp trưởng Mã thanh tỉnh thì nghiêm trang nói với nha đầu đối diện.

“Thật ra cũng không có chuyện gì, đi theo mọi người huấn luyện nửa ngày tôi mới phát hiện ở đây nam nữ đều tập luyện như nhau, điều này không phù hợp, hiểu không?” Trần San nghiêm túc nhìn lớp trưởng Mã.

“Nơi này không có phân biệt gì hết.” Lớp trưởng Mã cảm thấy nha đầu kia đang tìm cớ nên phủ nhận ngay.

“Không phải, tôi không nói là không huấn luyện.” Trần San giải thích hiểu lầm: “Tôi chỉ cảm thấy chúng ta nên sửa lại cách huấn luyện của tôi và binh lính Mai Tâm Á. Tôi cam đoan từng bài tập luyện đều làm, nhưng không thể thực hiện toàn bộ bài tập luyện thể năng kia nha, tôi không nói phương pháp huấn luyện của lớp trưởng sai lầm đâu.”

Trần San nhìn thấy mặt của lớp trưởng Mã đã thả lỏng chút ít thì nói tiếp: “Lớp trưởng, nếu như lát nữa tôi ngắt xiu ở đó thì không phải lãng phí thời gian mà lại không có hiệu quả gì sao?”

Trần San thấy lớp trưởng Mã gật đầu thì cảm giác đã có cửa thoát rồi nên bắt đầu nói liên tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Binh lính của khóa Nhất cùng Tâm Á nhìn hai người khoác tay nói nói cười cười đi tới, ai cũng trừng to mắt, mới có một lát sao giống huynh đệ rồi, hơn nữa lại là Trần San khoác vai lớp trưởng Mã, hơn nữa, lớp trưởng Mã lại nguyện ý để Trần San kề vai sát cánh, mặt còn tươi cười, bọn lính cùng Tâm Á cảm thấy thế giới này đổi ngôi rồi.

Mà những đợt huấn luyện kế tiếp, Trần San có vẻ thoải mái, nhìn lớp trưởng Mã và những người khác luyện động tác có yêu cầu cao, còn cô và Tâm Á chỉ luyện tập những động tác nhỏ mà thôi, thoải mái vô cùng.

Mai Tâm Á cảm thấy thật là thần kỳ, thật sự, trinh sát Liên trước kia nhìn thấy lớp trưởng Mã là trốn bởi vì lớp trưởng Mã là một người rất nghiêm túc, rất biết kiểm chế bản thân, thế mà chỉ trong một lát, Tam lại có thể đạt thành hiệp nghị với hấn, Tâm Á vô cùng tò mò.

Sau khi kết thúc, bọn họ xếp hàng ăn cơm chiều, Trần San cùng Tâm Á đi đến tìm Kiều Chấn để trở về. Kiều Chấn thật kinh ngạc, qua một ngày rồi mà hai nha đầu này vẫn vui vẻ, hấn nghĩ là lớp trưởng Mã nhẹ nhàng với hai người rồi, nhưng mà nghĩ lại, tuyệt đối không thể nào, lớp trưởng Mã này luôn nghiêm khắc tuân thủ mệnh lệnh, một là một sẽ không thay đổi thành hai. Hấn lập tức đem nghi vấn này quăng ra sau đầu, để sau này đi hỏi lớp trưởng Mã.

Mà Mai ba ở trong văn phòng, nhìn thấy hai nha đầu này chưa gục xuống thì trong lòng cũng nói thầm, chắc là được nhẹ nhàng rồi, có cơ hội đến hỏi.

Cơm chiều, hai người chưa ăn được mấy miếng thì Trần San đã tắm rửa đi nằm. Tuy buổi chiều không phí nhiều thể lực như thế, nhưng huấn luyện buổi sáng thật đáng sợ nha, khác một trời một vực so với trường học.

Tâm Á nhìn Trần San ở bên cạnh, tâm tình rất tốt mà hỏi: “Tam, sao cậu có thể khiến lớp trưởng Mã đổi ý vậy, tính tình kia của hấn ngay của liên trưởng Kiều cũng sợ a.”

“Lớp trưởng là người tốt, nói đạo lý với hấn là được rồi, so với ba của cậu tốt hơn nhiều.”

“Hứ, còn không phải là do cậu đồng ý sao, mình bị oan nha, trước kia cũng không tới mức này, đã nói trước với cậu là sẽ lên núi đao rồi mà.”

“Này, mình không nghĩ là đến mức này, mà cơ bản cũng không thể thoát, huấn luyện có chút khó khăn, bớt được chừng nào hay chừng đó.”

“Uh, vậy phải xem cậu thế nào.”

“Đúng, nhưng mà nếu cuối vẫn không tránh khỏi thì phải chịu đựng thôi. Cậu chuẩn bị tinh thần đi, mắt nhắm mắt mở vượt qua những ngày còn lại.” Trần San cũng không còn cách nào khác là cố gắng thôi.

“Chết thì chết, mình cảm thấy ba mình đang chờ chúng ta chịu không được để chê cười chúng ta a.”

“Cậu đừng nói nữa, ba cậu cũng thật xấu xa, ra tay ác độc như thế.”

Ngày hôm sau hai người chậm rãi bò xuống giường, xương cốt đều mềm oặt, nhưng vẫn lái xe đi theo Mai ba như cũ, Trần San nhìn chiếc xe đang đi chậm phía trước mà trong lòng buồn bực, tốc độ này cũng quá chậm a.

Lắc lư lắc lư cuối cùng cũng vào quán doanh, xuống xe, Trần San cảm thấy đây là cô đang tự mình tìm tội để chịu nha, bấp chân của cô vừa mới đặt chân đến quán doanh thì đã bị bắn tia khắp nơi rồi, tim cũng run lên. Mà Tâm Á đen mặt đứng nghiêm ở bên cạnh, cả người tản ra âm khí.

Sau khi hai người đến tổ trình sát thì nhìn thấy liên trưởng Kiều tươi cười nhìn tới nhìn lui trên người Trần San, Trần San có chút chột dạ, nhưng mà nghĩ nghĩ rồi lại ưỡn ngực, cô cũng không phạm sai lầm gì.

Đi đến trước đội ngũ, ngang qua người lớp trưởng Mã, Trần San cùng lớp trưởng Mã chạm tay chạm vai, lớp phó ở bên cạnh thấy tình huống này thì buồn bực, nha đầu kia sao lại có giao tình tốt với lớp trưởng Mã như thế, vấn đề này là vấn đề mà cả lớp bọn họ suy nghĩ mãi vẫn chưa ra.

Thật ra Trần San cũng chỉ là cùng lớp trưởng Mã tán gẫu phương pháp huấn luyện, thuận tiện hàn huyên về tình cảm và gia đình với lớp trưởng Mã. Trần San cảm thấy điều này rất có lợi cho mười ngày tương lai ở chung, sau đó thuận tiện chỉ dẫn con đường để lớp trưởng Mã giải quyết chuyện tình cảm. Cho dù ý kiến của cô là tối kiến hay sáng kiến thì tối thiểu hiện tại lớp trưởng Mã cũng đã xem Trần San như huynh đệ rồi.

Kiều Chấn đứng ở bên kia cũng rất bực bội, ngày hôm qua đến tìm lớp trưởng Mã, hỏi hơn nửa ngày hấn chỉ cam đoan đã hoàn thành nhiệm vụ huấn luyện, những chuyện khác đều không có làm. Động tác nhỏ hôm nay giữa nha đầu kia cùng lớp trưởng Mã đứng tương hấn không thấy được, nên càng buồn bực hơn, thế nên hôm nay, liên trưởng Kiều chưa từng ra tay độc ác bao giờ sẽ hạ độc thủ.

Từ buổi sáng đến giữa trưa, Trần San sống trong địa ngục, từ buổi trưa đến buổi chiều chỉ học một ít kỹ thuật chuyên nghiệp nhỏ như đối kháng, thăm dò, sờ soạng súng vài lần. Trần San cùng lớp trưởng Mã thảo luận ra những nội dung phù hợp để hai cô luyện, thời gian không nhanh không chậm, Trần San dần tiến bộ rất nhiều.

Đến vài ngày cuối, Trần San đã có thể đi theo kịp bước chân của những người khác, tuy nói thời gian có chút chênh lệch, nhưng như thế cũng đã là tiến bộ.

Một ngày cuối cùng, Mai ba đi thăm nơi Trần San và Tâm Á huấn luyện, vừa lòng gật đầu, sâu sắc cảm thấy, người a, bức là ra. Trước kia Tâm Á cũng không có sức mạnh này, trong lòng thầm tính toán khi nào rảnh lại cho hai nha đầu này đi huấn luyện tiếp.

Sau khi kết thúc, Trần San tạm biệt các chiến hữu sống chung trong khoảng thời gian này. Tuy rằng chỉ là một khoảng thời gian ngắn nhưng cũng có tình cảm, đặc biệt là lớp trưởng Mã, hẹn sau này rảnh rồi lại đến. Cuối cùng, Trần San khoác vai lớp trưởng Mã, nói thầm một lúc lâu, lớp trưởng Mã mới gật đầu, lưu luyện không rời nha.

Mai ba cùng liên trưởng Kiều nhìn thấy màn này, sâu sắc cảm nhận, thì ra thế giới này vẫn có thể như thế này. Đây là chiến sĩ bộ đội sắt thép, lớp trưởng Mã đây sao. Họ không khỏi ngẩng đầu nhìn trời xanh tự hỏi.

Về nhà, Trần San cùng Tâm Á rốt cuộc cũng thấy được giải phóng, tuy rằng trong thời gian huấn luyện có được nghỉ ngơi một ngày, nhưng mà khi trở về cũng phải đến cửa hàng cafe, hiện tại có thể nghỉ ngơi hoàn toàn rồi. Sao có thể hạnh phúc thế này.

Hai người nhìn nhau, nở nụ cười, cuộc sống lại bắt đầu rồi.

Com chiều có vẻ phong phú, do Mai mẹ thấy hai nha đầu có vẻ gầy ốm nên muốn tắm bổ.

Mai ba trên bàn com phát biểu cảm nghĩ trong khoảng thời gian này, thập phần vừa lòng với biểu hiện trong thời gian này của hai nha đầu.

Trần San cùng Tâm Á vừa ăn vừa nghe, cuối cùng ở dưới bàn đá chân trao đổi với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Khai giảng trở về trường, Trần San giải quyết chuyện trong tiệm cafe rồi giao cho Chu Ngọc, hiện tại cũng chỉ có thể như vậy.

Trần San cùng Tâm Á nói cười cười mở cửa, trong ký túc, Phương Ngôn cùng Vu Văn Lôi còn chưa tới, mà Dương Tuệ ở cách vách đi tới nhìn Tâm Á nói: “Đã về rồi sao, sao hai người lại đến cùng nhau, hẹn trước sao, haha.”

“Dương Tuệ, cậu tới khi nào vậy, mình cùng Tam ở với nhau.”

“Cũng vừa đến, nghỉ hè vốn định hẹn với cậu nhưng lại đi du lịch, cả một kỳ nghỉ hè không gặp, sao cậu cùng Trần San lại đến như thế?”

“Cậu thế mà, haha.”

“Đó là do mình đi bơi.”

Trần San đứng ở cạnh cửa nghe hai người nói chuyện xong thì vào phòng thả hành lý trong tay ra, lấy móc treo quần áo rồi sửa sang lại mọi thứ.

Trong chốc lát, Dương Tuệ đi rồi, Tâm Á cũng sửa soạn mọi thứ.

“Sao bọn Phương Ngôn còn chưa tới nhỉ?” Vừa ngồi xuống bàn học Tâm Á vừa hỏi Trần San.

“Chắc là có việc gì đó.” Trần San không ngừng đầu nói.

Giữa trưa ăn cơm xong, Trần San cùng Tâm Á đang nằm nghỉ thì Vu Văn Lôi tiến vào, nhìn thấy hai người trên giường, Văn Lôi yên lặng thu dọn hành lý. Từ sau lần cãi nhau với Tâm Á, Văn Lôi cũng không nói chuyện với hai người, không khí trong phòng luôn không được tự nhiên. Thăm mền như hoa trôi qua dòng nước, để lại trong lòng chỉ là sự thống khổ mà thôi.

Nhìn mặt Tâm Á, kỳ thật Văn Lôi biết những chuyện này đều không liên quan đến cô ấy, nhưng cô không thể không chế sự đổ kỵ của mình. Người đầu tiên thì bị Phương Ngôn yên lặng thu phục, lần thứ hai thông qua Phương Ngôn tiếp xúc với Đinh Giai, vừa mới bắt đầu Văn Lôi không để ý bởi vì khi đó còn rối rắm chuyện của Phương Ngôn và Hàn Song Lăng, nhưng Phương Ngôn lại cố tình làm cô tin tưởng rằng Đinh Giai có cảm tình với cô, mà kết quả hoàn toàn ngược lại, với lại khi đó cô cũng muốn tìm một người để an ủi.

Nghỉ hè bắt đầu, Văn Lôi sợ Phương Ngôn phải ở một mình nên muốn ở chung, biết nói thế nào nhỉ, lúc này cô mới nhìn thấu mọi việc, haha. Khi đó, bản thân cô chưa kịp lấy thứ gì đã đi về thành phố N, có phần nộ, có trách cứ, có ảm đạm, có ghen tị. Nhưng đây đều là do cô tự tìm, nếu ngay từ đầu không có ham hư vinh thì những chuyện thế này cũng không xảy ra.

Toàn bộ thời gian nghỉ hè Văn Lôi đều ở nhà, đi đâu cũng không đi, vài lần muốn gọi điện nói xin lỗi Tâm Á nhưng cuối cùng cũng không gọi, cô vẫn không thể bỏ tự tôn xuống được. Trải qua lần này, Văn Lôi cảm thấy mình thật trưởng thành rồi.

Đối với sự oán hận với Phương Ngôn giờ đây cũng chỉ còn một tiếng thở dài. Vì tình cảm của mình, cái gì cũng không, Phương Ngôn coi cô như quân bài trong tay muốn thả đi đâu thì thả. Nghĩ đến đêm đó bị say rượu, nếu không phải bản thân vẫn còn chút tỉnh táo thì Vu Văn Lôi hiện tại đã không còn là Vu Văn Lôi trước kia.

Văn Lôi hâm mộ tình cảm của Trần San và Tâm Á, chính bản thân cô đối xử với Văn Lôi nhiệt tình như thế nhưng cũng không thành.

Sau khi Vu Văn Lôi nhớ tới điều gì đó thì cười lạnh một tiếng. Phương Ngôn xem người khác như đứa ngốc không biết gì như thế, cuối cùng cũng sẽ gặp kết quả không may.

Khoảng thời gian mối quan hệ giữa Phương Ngôn và Hàn Song Lăng tràn ngập nguy cơ, chính cô là cái đứa ngốc vội vàng đi an ủi, lại còn đem bán bản thân mình cho cái tên bàn chuyện làm ăn với Hàn Song Lăng kia. Tuy rằng cuối cùng hai người họ bình yên trở lại nhưng ngầm nghĩ thì mối quan hệ giữa Phương Ngôn cùng Hàn Song Lăng rất nhanh sẽ đổ vỡ, cô sẽ chờ.

Sau khi thu dọn xong mọi thứ, Vu Văn Lôi ngồi trước bàn học ngắm người, nghĩ đến học kỳ trước bản thân đi học mà cứ như bị mộng du, sách giáo khoa không xem qua vài lần, phiếu điểm vừa rồi quá thấp, vì cô chỉ biết theo Phương Ngôn chạy tới chạy lui, đi chơi khắp nơi. Lúc thi đến những nơi xa hoa, lúc lại đi mua sắm đồ dùng, tiêu tiền như nước. Đi theo Phương Ngôn gặp đám người giàu sang đó.

Phù hoa chỉ là mặt ngoài, những ánh mắt đó đầy khinh thường đó sao lại không thể khiến cô tỉnh lại, cô cùng Phương Ngôn có khác gì những cô gái mà họ ôm trong tay, không, mà có lẽ trong lòng bọn họ, những cô gái kia còn cao quý hơn các cô. Ít nhất mục đích của các cô ấy ngay từ đầu là quyền và tiền của bọn họ, tình cảm với mục đích không thuần khiết của cô và Phương Ngôn thì không đáng nhắc tới. Phương Ngôn liên tiếp đề cập đến chức vị của cha mẹ trước mặt Hàn Song Lăng, chính bản thân cô cũng có hư vinh sau khi kết giao được với Đinh Giai thì cũng có thể được như Phương Ngôn vậy, Văn Lôi che hai mắt, trí nhớ đó nghĩ lại thấy thật kinh sợ.

Văn Lôi có chút ghen tị với Trần San và Tâm Á, đây là suy nghĩ trong lòng của cô. Vì sao có thể thuận lợi gần gũi với những người đó, mà Dương Việt chỉ ngẫu nhiên cười tùm tùm đã làm người ta kính hãi lại có thể chạy theo sau Trần San. Còn Hàn Song Lăng ngẫu nhiên liếc nhìn Trần San cũng khiến Phương Ngôn cảnh giác, tận lực không cho hai người tiếp xúc. Nhìn thì thấy Trần San không phát hiện ra điều gì, Trần San vạn năm không thay đổi, vẫn nhu hòa như thế. Nhưng sau khi trải qua lần này Văn Lôi lại thấy được góc độ khác của Trần San và Tâm Á, có lẽ là do bản thân cô đã thay đổi.

Quay đầu nhìn giường ngủ không người ở đối diện, ánh mắt tối tăm, Phương Ngôn.

Trần San mơ hồ tỉnh lại, ngủ bù buổi chiều khiến toàn thân cô thoải mái, thật thích. Xoay người xuống giường, nhìn thấy Tâm Á cùng Văn Lôi đang ngồi trên bàn ăn cơm chiều.

“Tam, đi tắm rửa đi, mua com chiều cho cậu rồi.” Tâm Á nghe tiếng Trần San rời giường thì xoay đầu nói.

Trần San phát hiện thiếu một người nhưng không nói gì, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt rồi đi ra.

“Ăn gì vậy?” Vừa ở cặp lòng vừa hỏi.

“Không ngon như ở nhà, nhưng Văn Lôi mang theo đồ ăn ngon lắm, ở trên bàn cậu đó.”

Văn Lôi nhận thấy được ánh mắt tìm tòi của Trần San nhìn cô thì trong lòng thấy áp lực, nhưng vẫn nói nhẹ nhàng: “Lần trước biết các cậu thích ăn, nên lần này mẹ mình làm thêm một chút.”

Trần San nhìn Tâm Á rồi nhìn Văn Lôi, đáy mắt Văn Lôi âm đạm, suy nghĩ rồi nói: “Cảm ơn, Văn Lôi.”

Trần San vừa ăn vừa lơ đãng hỏi: “Sao Phương Ngôn còn chưa đến?”

Khóe mắt xoẹt qua Văn Lôi thấy cô một thoáng cứng ngắc, ngẩng đầu nói: “Cô ấy có gọi điện nói có chuyện gì không?”

“Không có, không biết sao lại thế này, khi nãy mình tỉnh lại hỏi Văn Lôi cậu ấy cũng không biết, muốn gọi điện hỏi không?”

“Cậu gọi điện hỏi đi.” Trần San nhìn Văn Lôi thì thấy ánh mắt cô rất lãnh đạm.

“Văn Lôi gọi đi.” Tâm Á không nhận ra điều gì, cảm thấy trong ký túc người gần gũi Phương Ngôn nhất chính là Văn Lôi.

“Tâm Á gọi đi, đã lâu mình không liên hệ với Phương Ngôn.” Văn Lôi nói.

“A, nga, vậy a.” Tâm Á lập tức gạt đầu, mở điện thoại.

“Không có người tiếp, tắt điện thoại.” Về mặt Tâm Á buồn bực nhìn Trần San và Văn Lôi nói.

“Không cần phải lo cho cô ấy, có nghi thì cũng có người xin phép giữ cô ấy rồi.” Văn Lôi nói.

Trần San tò mò nhìn sự thay đổi của Văn Lôi, mặc dù Tâm Á nhận ra được ngữ khí của Văn Lôi không tốt lắm nhưng không suy nghĩ gì nhiều chỉ gạt đầu.

Sau khi ăn xong, các cô nói chuyện với nhau, nhìn đồng hồ: “Đi thôi.”

Đóng cửa, ba người chạy đến lớp học.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Sau khi khai giảng một khoảng thời gian, mọi chuyện đều bình thường, trừ Phương Ngôn. Sáng khai giảng hôm đó Phương Ngôn có đến, dáng vẻ tiêu tụy rất nhiều, đối với ba cô rất hồ hững. Tâm Á có hỏi, nhưng thấy Phương Ngôn lãnh đạm thì không nói gì thêm. Còn Văn Lôi thì chỉ lườm Phương Ngôn, đôi mắt phát sáng, từ đầu đến cuối không hỏi một câu. Trần San cảm thấy xung quanh căn phòng ký túc không khí thật âm u, cho nên bình thường cô đều ở thư viện.

Không phải Trần San không quan tâm mà cô không vĩ đại như thế. Bởi vì có một số việc đối với người ngoài thấy bình thường nhưng đối với bản thân mình thì rất quan trọng. Mỗi người đều tự có trách nhiệm với bản thân mình, Trần San không tốt bụng như thế, bởi vì Trần San biết cô có hỏi thì cũng không được trả lời. Không phải việc của cô, cô sẽ không đi làm điều thừa.

Trần San trải qua nhiều năm cuộc đời như thế, việc học được nhiều nhất chính là biết phân phát sự hảo tâm. Cho nên thoạt nhìn cô đối với mọi chuyện rất thân thiện nhưng kỳ thật cô cũng có sự bảo vệ đối với bản thân mình. Nói cô khéo đưa đẩy, nói cô có tâm cơ cũng thế, với những người ở chung, Trần San biết điểm mấu chốt của họ nên duy trì khoảng cách thích hợp, làm bản thân cô trở nên vô hại, để người khác có không quá chú ý đến cô, đó mới là tốt nhất.

Trần San không thanh cao như thế, cũng không giống con buôn, cô có quy tắc sống của cô. Phương Ngôn thỉnh thoảng dùng ánh mắt hoài nghi nhìn cô, Trần San thấy không thoải mái, nhưng không ảnh hưởng đến cuộc sống của cô thì cô coi như không phát hiện, nhưng nếu như ánh mắt chưa oán hận thì cô mới giải quyết.

Trần San khiến người ta rất đau đầu, cô không cần biết người ta tốt với cô thế nào, chỉ cần biết lòng tốt đó khiến cô phải trả giá bao nhiêu thôi, cô rất lý tính.

Đối với những người ở cùng ký túc xá, Trần San phân biệt rất rõ ràng. Phương Ngôn nhìn bên ngoài bình thường, vậy thì bình thường ở chung. Văn Lôi cao ngạo tâm sâu rất phiền toái, Trần San sẽ không kết giao quá thân. Tâm Á hào phóng trầm ổn, tuy rằng hơi có tính trẻ con nhưng chân thành, Trần San vô tình lại kết thân với cô ấy, đầu sao làm người thì vẫn cần có bạn, Trần San cũng không ngoại lệ.

Đối với Hàn tứ và Hàn đại, Trần San biết a dua theo bọn họ thì vẫn sống tốt hơn là đắc tội với họ, nhưng Trần San cần gì phải tìm sự không thoải mái cho mình. Chỉ cần đối xử bình thường là được, dù sao bản thân cô cũng không tranh giành cái gì.

Xé mở mặt mũi ra mới là con người thật của Trần San.

“Tam, mình có lời muốn nói với cậu.”

Hôm nay sau khi ở thư viện đi ra, Trần San bị Văn Lôi kéo đến chỗ vắng trong sân trường, hai người ngồi trên ghế dài, Trần San nhìn Văn Lôi, thật muốn xem cô ấy nói gì.

“Tam, thật ra mình rất hâm mộ quan hệ của cậu và Tâm Á.” Văn Lôi cảm thán.

“Văn Lôi.”

“Tam, hãy nghe mình nói đi, thật ra mình thật không biết là nên hâm mộ các cậu hay là ghen tị với các cậu, nhưng mà hiện tại có thể nói ra trước mặt cậu thì thấy thật thoải mái.”

Trần San nhìn Văn Lôi cảm thán thì cũng không quấy rầy, yên lặng nhìn những vòng nước lăn tăn trên mặt hồ.

“Mình hận Phương Ngôn, không, có lẽ dùng từ hận cũng không chính xác. Tâm cơ Phương Ngôn quá sâu, cậu biết không, cậu ấy một mặt thì kết giao bạn bè một mặt thì lại tính kế. Trước kia cậu có nói, hi vọng càng lớn thì thất vọng càng lớn, mình lại không nghe.” Văn Lôi cười khổ một tiếng.

“Hôm nay tìm cậu chỉ là muốn nói những gì trong lòng cho cậu biết. Mình biết cậu không để ý đến mình. Nhìn cậu vui vẻ với Tâm Á như thế sao có thể chú ý đến mình.” Văn Lôi dừng một chút thờ dài: “Trước kia mình cũng rất ghét cậu, về mặt luôn lạnh nhạt, chỉ khi nói chuyện với Tâm Á mới tươi cười.”

“Mình cảm thấy có lẽ cậu đã sớm nhìn ra Phương Ngôn là người thế nào, nhưng mà cho đến bây giờ cậu chưa nói gì với mình có lẽ là do tình bạn của chúng ta chưa thân, cho nên mình cũng không thất vọng, nói đến cùng, thật ra mình cũng rất thích Tâm Á, cậu ấy luôn sang sảng thoải mái, nhưng mà mình lại không thể thân với cậu ấy như hai người vậy. Có lẽ cái này gọi là duyên phận đi.”

Trần San nhìn vẻ mặt phiền muộn của Văn Lôi, muốn nói gì nhưng lại thôi, có lẽ Văn Lôi chỉ cần người nghe.

“Tam, thật ra những lời này mình rất muốn nói với cậu, chỉ là mình thấy nói xong thì cậu cũng quên. Có phải cậu thấy mình thay đổi hay không, nhìn mình và Phương Ngôn không nói chuyện có phải trong lòng cậu cũng đoán được phần nào rồi không, haha. Mình không hi vọng cậu xem mình như bạn bè thân thiết, nhưng ở cùng phòng, mình hi vọng ít nhất cậu cũng đừng dùng ánh mắt khác thường nhìn mình, cũng đừng hoài nghi mình có mục đích gì với Tâm Á, mình chỉ muốn tìm một người bạn mà thôi.”

Trần San nhìn ánh mắt của Văn Lôi mang theo sự kiên định: “Mình thấy cậu trưởng thành rồi, rời xa Phương Ngôn lại trưởng thành hơn trước kia.” Trần San cảm khái nói.

“Phương Ngôn, mình thật muốn nhìn xem, cô ấy dùng mọi thủ đoạn theo đuổi Hàn Song Lăng như thế cuối cùng sẽ có kết quả như thế nào.” Văn Lôi nhắc tới tên Phương Ngôn với vẻ âm u: “Trong khoảng thời gian này cậu ấy đã mất hồn mất vía, sớm muộn gì cũng gặp chuyện không may.”

“Văn Lôi, cậu.”

“Sao, cảm thấy mình độc ác sao, mình sẽ không đi làm chuyện tổn thương người khác, mình chỉ chờ mà thôi.”

Trần San nhìn mắt Văn Lôi, đứng dậy, vỗ bả vai Văn Lôi: “Nhớ rõ những gì cậu nói, còn nữa, hoan nghênh đã trở về.” Sau khi nói xong thì Trần San mang túi rồi đi.

Vu Văn Lôi nhìn Trần San đi xa, nước mắt chảy xuống, nghĩ rằng, ít nhất vẫn có người nghe cô nói, có lẽ, cô vẫn có thể trở về làm Vu Văn Lôi của ngày xưa.

Trong ký túc xá, tính tình Phương Ngôn càng ngày càng khó chịu, mặt càng ngày càng trầm trọng, khiến ba cô cũng không biết nói gì. Vu Văn Lôi lại lần nữa lạc quan làm hòa và nói chuyện trở lại với Tâm Á, Trần San ở bên vui đùa tiếp tục sự nghiệp sáng tác. Mà mỗi lúc vui vẻ Phương Ngôn bước vào lại im bật.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Cuối tuần rảnh rỗi Trần San ra khỏi trường chạy đến cửa hàng xem xét, xem các khoản thu chi, sau đó mỗi tháng lấy ra một số tiền cố định. Trần San cảm thấy Chu Ngọc có thể tin tưởng dùng tiếp nên cô vũ cô bằng cách tăng lương gấp đôi.

Giữa cơm ở lại dùng cơm tại tầng 2, Trần San vừa ăn vừa xem sách chế biến đồ uống, phải thay đổi một số đồ uống, nghe Chu Ngọc nói có khách yêu cầu đồ ăn nhiều, như thế phải thêm một số món nữa. Phải làm thế nào để vận dụng hợp lý, sử dụng nhân lực phù hợp, Trần San ăn xong thì dựa vào ghế sofa nghĩ.

Buổi chiều gọi điện cho Tâm Á, Tâm Á lại bảo cô mang đồ ăn cho cô ấy cùng Văn Lôi ăn, khỏe miệng còn tươi cười. Không ngờ hai người này lại lấy cô làm cu li a. Nhưng Trần San cũng sẽ không ghen tị với Văn Lôi, những lời cô ấy nói ngày đó, Trần San biết Văn Lôi đã trải qua rất nhiều chuyện, tuy rằng cô không giúp đỡ chỉ đứng ở một bên nhìn, bây giờ Văn Lôi buông ra được suy nghĩ trước kia, thuyết phục cô tin tưởng cô ấy, vì thế Trần San cũng không ngăn cản cô ấy tiếp xúc Tâm Á, huống chi Tâm Á cũng có suy nghĩ riêng của mình.

Trần San ở phòng bếp làm thử thêm vài món, vừa mới bắt đầu không hài lòng một chút, hơn vài lần xem như cũng có thành tựu. Sau đó cùng Chu Ngọc thảo luận về giá cả rồi trở về trường. Tuy rằng hiện tại Trần San ra khỏi trường không bị ai ngăn cản nhưng lại không chịu nổi ánh mắt của người khác nha, vẫn nên thu mình một tí thì tốt hơn.

Trên đường trở về trường, Trần San nhận được điện thoại của Dương Việt.

“Em gái à, em hiện đang ở đâu vậy?” Đang ở sân golf, Dương Việt thấy Hàn tứ giới thiệu bạn gái mới cho mọi người thì vội vội chạy đến góc trốn gọi điện cho Trần San.

“Mới từ cửa hàng đi ra, hiện tại đang trở về trường học, sao vậy?” Trần San có chút nghi hoặc hỏi.

“A, anh cảm thấy vẫn nên nói với em một tiếng thì có vẻ tốt hơn, tên Hàn tứ kia lại đổi bạn gái, thật ra việc này cũng bình thường, nhưng anh nghĩ dù sao bạn gái trước của cậu ta cũng là bạn của em.”

“Vâng, hiểu được, nhưng mà em chưa nghe Phương Ngôn nói qua.”

“Thật ra, em gái a, anh nói ra em đừng mắng anh anh, anh vẫn cảm thấy Hàn tứ có hứng thú với em a.”

“Đúng là có hứng thú, nhưng mà cũng chỉ là hứng thú mà thôi, anh à, anh cũng đừng suy nghĩ bậy bạ.”

“Anh không suy nghĩ bậy bạ, hần luôn hỏi về em ở trước mặt Phương Ngôn, nhưng mà anh nói với em a, em cũng đừng suy nghĩ gì nhiều về cái tên Hàn tứ này, muốn có đồ tốt thì anh trai đây sẽ giới thiệu cho em.”

“Ha ha, được, vậy anh giúp em kiếm đi, với mấy người anh em của anh thì em xin miễn nha.”

“Uh, anh rất tin tưởng vào ánh mắt của mình, em gái của anh phải tìm một người thật sự tốt.

“Được rồi, anh bình tĩnh đi, em còn chưa vội.” Trần San nói đùa.

“Vậy đi, họ gọi anh rồi, có rảnh sẽ mang em đi chơi, em đừng có bảo không có thời gian nữa đấy.”

“Hiểu rồi, có rảnh thì liên hệ sau.”

Sau khi Trần San ngắt điện thoại thì nhìn ngoài cửa xe, thấy dáng vẻ vội vàng của người trên đường thì thở dài. Cô lập tức nhớ đến Phương Ngôn, nghĩ đến lâu lâu cô ấy lại liếc nhìn cô, thì ra nguyên nhân là đây.

Trở lại ký túc xá ở trường, hai nha đầu kia còn chạy ra đón, chỉ chăm chăm tìm cái túi xách to trong tay cô.

“Được rồi, cái này vốn là mang cho hai cậu mà.” Trần San ném cái túi trong tay cho hai đầu kia, nhìn hai cô lắc đầu.

Trần San đem túi đặt trên bàn học của mình, lấy bảng báo cáo tài chính ra đưa đến trước mặt Tâm Á: “Đây là tài chính tháng này, cậu xem đi.”

“Không cần, có cậu là được rồi Tam.”

“Nhìn đi, trong này cũng có phần của cậu mà.” Trần San mặc kệ đem bảng báo cáo ném cho Tâm Á.

Văn Lôi thấy tình huống này muốn hỏi một chút nhưng không mở miệng.

Tâm Á lăm bằm vài câu, chỉ có thể cầm lấy mấy tờ giấy, trở về bàn học của mình xem.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Thình thoảng Trần San sẽ đến thăm cửa hàng một lần, hoặc là để Tâm Á đi xem, cuộc sống có vẻ thoải mái, nhìn mấy tấm chi phiếu dần dần dày lên, thật thư thái nha. Sau khi lên lớp xong thì trở về ký túc xá ôn bài thêm một lần, lâu lâu lại đi xem các lão giáo sư giảng dạy về mấy ca bệnh lý, biết nhiều vấn đề tốt hơn.

Nhưng mà điều khiến Trần San không thoải mái chính là ánh mắt lãnh đạm của Phương Ngôn. Nhưng mà Trần San cũng không phải là người bị người ta chụp mũ như thế, có cơ hội tìm Phương Ngôn nói chuyện một chút. Không thể làm người chịu tội không minh bạch như thế.

Cơ hội Trần San chưa tìm được thì người ta đã đưa tới cửa.

Khi nhận được điện thoại của Hàn Song Lăng, Trần San ngậy ra một lúc, có chút buồn bực.

Ra khỏi cửa trường học, Trần San nhìn thấy một chiếc xe quen mắt ở ven đường liền đi tới.

Cửa kính xe hạ xuống, Hàn Song Lăng thấy Trần San đi tới với vẻ lén lút như vậy thì trong lòng hẳn có chút buồn bực, hẳn tự mình đến đây đón cô, còn bị chỉ thị phải tìm nơi nào hẻo lánh mà đứng chờ.

Lần này Trần San thuận lợi lên xe, ngồi ở ghế trước, nhìn Hàn tứ, ngữ khí thả lỏng: “Đây là làm sao vậy, từ khi nào Hàn tứ công tử của chúng ta rảnh rồi thế này!”

“Cũng không phải là tôi tìm cô.” Hàn Song Lăng nhìn mắt Trần San giải thích. Hàn Song Lăng có cảm giác ở chung với nha đầu này là sẽ bị chọc tức, hẳn phải tìm cơ hội thu thập cô, lập tức hí mắt nhìn về trước.

“Lần này ăn cơm với ai vậy, đừng mang tôi đi bán là được.” Trần San nửa giỡn nửa thật nói.

“Bán cô cũng không được mấy đồng, yên tâm đi, là người cô quen.” Hàn Song Lăng không nói thêm gì, chính hẳn bị sai đi làm tài xế đón nha đầu này là đã quá đủ rồi, còn bị hoài nghi lại hoài nghi, trong lòng hờn dỗi.

“Anh cùng Phương Ngôn rốt cuộc là sao thế a?” Thật ra Trần San không muốn hỏi, nhưng nghĩ đến Phương Ngôn luôn nhìn cô chăm chăm cũng không dễ chịu lắm, rất dễ xảy ra rủi ro nha.

Hàn Song Lăng nghe được thì ghen một trận, nha đầu này bắt đầu nhiều chuyện từ khi nào vậy: “Cô đừng có quan tâm, có vài chuyện cô ta không nên mơ tưởng.” Hàn Song Lăng nheo mắt, phát ra sự lạnh lẽo.

“Tôi cũng không có thời gian rảnh rồi mà quan tâm, nhưng mà cũng phải thu dọn cho sạch sẽ, đừng để người ta nhắm vào tôi.” Trần San nửa thật nửa giả nói; “Anh luôn nhắc đến tôi trước mặt cô ấy sao, không phải là quan tâm đến tôi chứ?”

Hàn Song Lăng nghe nói như thế, trong lòng buồn cười, tôi cũng không muốn nhắc tới cô nha, nhưng mà có chuyện liên quan thì phải hỏi thôi. Bất quá cũng có thể nhìn ra được, nha đầu kia tâm cũng thật lạnh, không liên quan đến cô thì cô sẽ không hỏi.

“Thôi đi, cô là ai chứ, khẩu vị của tôi cũng không tốt đến thế đâu.” Hàn Song Lăng trầm nghĩ, nha đầu Trần San tuy thú vị, nhưng hẳn chưa đến mức thích, lại suy nghĩ, người này cũng hợp khẩu vị, chờ một thời gian xem sao.

“Tôi cũng mặc kệ anh có hứng thú với tôi hay không, anh với Phương Ngôn đừng gây họa cho tôi là được, nếu không một ngày nào đó mà tôi nằm viện thì anh phải phụ trách.” Trần San suy nghĩ, nếu có biện pháp giải quyết thì có ai muốn đi tìm Phương Ngôn nói chuyện a, người không biết còn tưởng cô đang thị uy.

Hàn Song Lăng nghe nha đầu kia được một tắc lại tiến một thước, a, còn chưa có ai dám nói với hẳn như thế đâu, nhưng mà hẳn cũng biết, nếu không phải bị ép đến mức nóng nảy, Trần San cũng sẽ không thiếu kiên nhẫn như thế, nghĩ lại nha đầu này cũng là em gái Dương Việt nên Hàn Song Lăng vẫn gật đầu.

“Được rồi, chuyện này cô đừng quan tâm, sẽ không đụng đến cô đâu.” Ngữ khí Hàn Song Lăng lạnh lùng, nghĩ đến Phương Ngôn.

“Có Hàn tứ cam đoan, tôi chắc chắn sẽ không quan tâm nữa.”

Trò chuyện, một đường chạy thẳng đến quán cơm lần trước. Đi theo Hàn Song Lăng, Trần San vào một phòng riêng.

Hàn Song Lăng đẩy cửa ra, cả hai người đi vào, trong phòng có phong cách cổ kính, thanh nhã mà ấm áp, nhìn thấy Hàn Thiên Lâm và Hạ Thi Vân, người lần trước đã gặp khi ăn cơm với Hàn Thiên Lâm, ngồi bên cái bàn trà bằng gỗ, Trần San hơi tươi cười. Vốn dĩ Trần San nghĩ là Dương Việt nhưng không ngờ lại là người này.

“Tam, lại đây, ngồi xuống đi.” Hàn Thiên Lâm đang uống trà thì buông cái chén trong tay ra, nhìn Trần San nói, nhớ đến ngày đó ở trên bàn cơm hẳn gọi

nhũ danh San San thì ánh mắt lại ôn hòa.

Trần San thấy Hàn Thiên Lâm tiếp đón thân thiết như thế thì trong lòng dưng tóc gáy: “Thì ra là Hàn đại mời a, em còn tưởng Hàn tứ thiếu mang em đi bán nha.”

Nghe nói như thế, Hạ Văn Thi ở bên cạnh liếc mắt nhìn nha đầu mới vào cửa, a, đây không phải là nha đầu lần trước hạ gục Hàn đại sao, sau đó lại nhìn Hàn tứ ở cửa cười như không cười, thú vị. Hai anh em này định chơi cái gì a.

Hàn Thiên Lâm nghe xong lời này thì đẩy mắt kính nói: “Mới gọi đồ ăn lên anh đã nghĩ đến em, thế nên mới gọi em đến ăn.”

Trong lòng Trần San thầm khinh bỉ một tiếng, tôi với anh không quen đến thế. Ngồi xuống một cái ghế sofa đơn ở bên cạnh: “Em đây sẽ ăn thử.” Về mặt rất nghiêm trang.

Hàn Song Lăng ngồi ở một bên nhìn Hàn đại, trong lòng cười trộm, ai bảo anh ta bắt hấn đi làm nhiệm vụ lái xe.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Hàn tứ đi đi bên cạnh Trần San, nhìn thấy Trần San càng đi càng chậm, liền nhìn qua, chỉ thấy hai mắt Trần San nhìn chằm chằm hai mỹ thiếu niên, hai mắt đều tỏa sáng. Hàn Song Lăng có chút buồn bực, đáng về hấn cũng tuần tú lịch sự mà còn chưa thấy Trần San nhìn hấn bằng ánh mắt đó, cái dạng tiểu bạch kiêu thế này có cái gì đáng xem. Mãi đến khi phát hiện ra Hàn tứ đi chậm rì rì phía trước, thêm Hàn đại cùng Hạ Văn đứng đợi ở cửa thì cô mới thấy có gì đó không đúng, không khí có chút kỳ lạ, cô liền đi nhanh tới trước.

Trần San thấy mình đứng bên cạnh Hàn đại cùng Hạ Văn, còn quản lý thì đứng đối diện nói chuyện với ba anh chàng đẹp trai nào đó, hình như cái mặt không đẹp lắm, trái tim Trần San đập mạnh, a, hai câu đối treo cửa đụng nhau rồi, Trần San lại bắt đầu nhiều chuyện. Tuy rằng Hàn gia quyền cao nhưng không thể bao phủ hết quyền quý của kinh đô này nha, cũng có khi răng nanh sẽ đụng đến lưỡi, mấy ánh mắt giữa hai bên cứ bay vèo vèo như lưỡi dao.

Trần San cảm thấy hôm nay cũng không tệ cho lắm, tuy rằng bị ép buộc đến đây nhưng những gì diễn ra trước mặt này đúng là trăm năm khó gặp một lần, cô bình tĩnh đi theo sau bọn Hàn tứ.

Ba người kia nhìn Hàn tứ từ sau đi đến, ánh mắt lạnh thêm vài phần. Hàn đại dừng lại câu chuyện, bọn họ lập tức đi đến nói với Hàn tứ: “A, đây không phải là Tứ thiếu sao, sao hôm nay lại có thời gian rảnh rỗi tới đây, Từ Kỳ nhà chúng tôi kia sao không đi cùng cậu?”

Tiêu Từ Doãn nghĩ đến hai anh em nhà họ là thế gia vọng tộc lại bị Hàn tứ bắt cóc một người dẫn thân vào giới thương nhân, nhìn thấy Hàn tứ thì buồn bực a. Mỗi lần đụng đến Hàn gia lập tức sẽ không hòa nhã.

Hàn Song Lăng nghe nói như thế, đau đầu a, lại tới nữa rồi, lúc này hấn sâu sắc cảm thấy Tiêu Từ Kỳ thật là một đại họa, chuyện giữa anh em bọn họ lại cứ dấy lên đầu hấn, có oán hay không a.

Tuy rằng như vậy, nhưng đối với anh trai của Tiêu Từ Kỳ, hấn cũng nể mặt một chút: “Anh Tiêu hôm nay lại đến được đây, hay là để em gọi điện cho Từ Kỳ đến, lần trước Từ Kỳ vẫn chưa gặp qua anh Tiêu a.”

“Hừ, nó cả ngày cứ ở trong biệt thự riêng, xem ra cũng đã một thời gian dài không trở về nhà lớn.” Ngữ khí này bao gồm cả ai oán.

Trần San rất muốn cười, nhưng không dám lên tiếng, thì ra là hai anh em giận dỗi, sau đó lại đem con tức thiêu đến trên người khác.

Hàn đại thấy Tiêu Từ Doãn nói chuyện như thế với tiểu tứ nhà hấn thì rất muốn đi đến kéo hấn ra, nhưng lập tức nghĩ đến vị trí của Tiêu lão già kia, kim nén, không phải là chủ tịch thường vụ phó sao, không phải tiểu tứ nhà hấn chỉ kéo em trai bảo bối của hấn vào con đường thương nhân thôi sao, không ngờ lại dám khi dễ người Hàn gia như thế.

“Tiểu đại thiếu nói đùa, Từ Kỳ tìm không thấy của lớn nhà của cậu thì cứ trói cậu ta về, không ngờ anh em các cậu lại khi dễ Tiểu tứ nhà chúng tôi như thế.” Hàn đại thiếu bắt đầu ăn nói sắc bén.

Tiêu Từ Doãn liếc ánh mắt như dao qua, còn hai người ở bên cạnh hấn cùng Hạ Văn thì lại đứng xem kịch vui. Ánh mắt thế này, người không biết còn tưởng hai người đang yêu nhau đến chết a.

Trần San ở bên xem, mặt mày hớn hờ, a a, mâu thuẫn thẳng cấp .

Tiêu Từ Doãn tức giận, đôi mắt lại nhìn thoáng qua sau lưng Hàn đại, thấy vẻ mặt tươi cười của nha đầu kia.

Hàn tứ chậm rãi đi qua, đứng trước mặt Trần San, mà những người khác nhìn qua với vẻ mặt nghi hoặc, tầm mắt đều nhìn ở bên này.

“Nha đầu kia là của Hàn tứ thiếu sao, đáng về này, chắc chắn, không biết từ khi nào ánh mắt của Hàn tứ thiếu lại kém như thế.”

Tiêu Từ Doãn nhìn nha đầu kia, cảm thấy chỉ nói thôi thì còn chưa ghiền, nâng tay lên định nắm lấy cằm Trần San, Hàn tứ cùng Hàn đại không đứng yên nữa, lập tức tiến đến. Nhưng không đợi họ ngăn cản, đã nghe một tiếng va chạm vang lên, Tiêu đại thiếu ngã cả người vào một góc, đầu còn đập vào tường.

Thật ra việc này không thể trách Trần San, Trần San nhìn thấy thiếu gia về mặt tự đại này muốn đùa giỡn cô, chưa đợi bản thân hiểu chuyện gì xảy ra thì đã theo bản năng làm ra động tác đối kháng mà Mã lớp trưởng đã dạy, quật người đàn ông cao 1,8m này nằm úp sấp.

Không gian trở nên yên tĩnh, quản lý ở bên cạnh như cái cọc gỗ xoa cái ót đang chảy mồ hôi không ngừng, nhìn không ra a, thì ra nha đầu kia cũng thật ác liệt.

Một màn này khiến đám thiếu gia ở đây đều ngây ngốc.

Lẽ ra Trần San ra tay với Tiêu Từ Doãn thì không chắc đã thắng, nhưng vì Tiêu Từ Doãn căn bản không nghĩ tới chuyện này nên cả người đã nằm úp sấp.

Trần San cảm thấy mê mang, nhìn Tiêu Từ Doãn nằm trên thảm, trong lòng nios, đây là cô làm sao. Đôi mắt nhỏ của cô nhắm bọng Hàn tứ, vẻ mặt nghi hoặc, dường như đang muốn xác định lại một chút. Mà bọng Hàn đại khi tỉnh táo lại thấy ánh mắt của nha đầu kia thì không nhìn được mà xì cườì một tiếng.

Trần San bắt đầu run lên, liếc mắt nhìn Tiêu Từ Doãn vẫn còn nằm úp sấp, sau đó dần dần di chuyển ra sau lưng Hàn đại. Lúc này mọi người mới nghĩ đến chuyện nâng Tiêu Từ Doãn đang nằm úp sấp lên.

Tiêu Từ Doãn cũng có chút mê mang, đầu bị đánh vào góc tường, có chút đau, sờ sờ, may mắn là không chảy máu, được mọi người nâng dậy thì mặt đen lại, ánh mắt nhìn thẳng hướng Trần San.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Trong phòng vệ sinh, Trần San nhìn vào gương, trong mắt đầy tơ máu, thật là, khóc cũng quá ác đi, hốc mắt đều sưng lên cả rồi. Cô lập tức dùng khăn ướt chườm vào mắt, vô tình nhìn thấy Hàn tứ ở bên cạnh, khuôn mặt tươi cười đến biến hình.

“Khụ.” Trần San ho thật mạnh một tiếng.

Hàn tứ nhìn thấy Trần San đang nhìn hấn thì thu ý cười, nhìn thấy hốc mắt hồng hồng kia lại muốn cười một trận.

“Đã đủ chưa, không biết vừa rồi là ai không dám lên tiếng.” Trần San nói với vẻ mặt oán giận.

“Không phải cô cũng xuất chiến rất tốt sao, tôi cũng ngồi xem như anh trai thôi.” Hàn tứ chỉ cần nhớ tới cảnh tượng vừa rồi thì lại tươi cười sáng lạn, nha đầu kia quả là thú vị. Nhưng thấy vẻ mặt nha đầu có vẻ ưu sầu lập tức an ủi nói.

“Không có việc gì, tuy rằng Tiêu lão đại gia có chút mâu thuẫn với tôi, nhưng chỉ là hấn tức giận do em trai bảo bối của hấn đi theo tôi mà không nghe sự sắp xếp trong nhà. Hấn là người có năng lực, đối với cô cũng không để ý lắm đâu, nhưng mà Tam a, đòn khi nãy của cô thật đẹp.”

Trần San không nói gì ngẩng đầu nhìn trần nhà.

Khi Trần San cùng Hàn Song Lăng mở cửa rời khỏi đây, Trần San cảm thấy hoa mắt. Cừ thật, vừa rời căn phòng riêng còn rất lạnh giờ đây đã chật ních các cô gái, giữa căn phòng đầy các nữ nữ khiến Trần San hoa cả mắt.

Hàn tứ mang theo Trần San ngồi vào cái sofa còn lại, rất chăm sóc mà rót cho cô một chén trà nóng. Trần San vừa cầm lấy chén trà đã cảm giác được hai ánh mắt nhìn cô chăm chú, lập tức cô dùng mắt quan sát, ánh mắt sắc bén của Tiêu đại thiếu nhìn chằm chằm lại đây, ánh mắt còn lại căn bản Trần San không rành chú ý đến.

Trần San nghĩ rằng, thật là, vẫn không dễ yên a.

Thật ra, Tiêu đại thiếu của chúng ta cũng không có ý tưởng gì, bị Trần San quậy một trận như vậy nên cũng không còn tinh thần mà ép buộc nha đầu kia, nhưng khi Hàn đại cho quản lý mang một đám các cô gái vào, người yêu sạch sẽ như Tiêu đại thiếu lại nghĩ đến cái ống quần của mình, dạ dày lại đau rồi, cho nên đương nhiên sẽ liếc mắt mà nhìn Trần San ngồi trên sofa bên cạnh.

Trần San sâu sắc cảm thấy ngày hôm nay chịu sự hoảng sợ đã bằng tất cả hoảng sợ trước kia gộp lại. Tay cầm cốc nước uống mấy hớp mới có thể khiến tinh thần bình tĩnh lại.

Hiện tại Trần San phát hiện sự chú ý của mọi người cũng không đặt lên người cô nữa, thờ phào nhẹ nhõm, cho dù chỉ là liếc mắt nhìn cũng không tốt, đặc biệt là với dân chúng bình thường như cô.

Có lẽ sẽ có người nói, làm người thì ít nhiều đều có chút hư vinh, đúng vậy, đối với Trần San mà nói, cô vẫn chưa đạt đến được cảnh giới gió thổi không ngã, nhưng mà nghĩ lại, thực tế đã dạy cho cô rằng, rời xa những người này thì cô bị thổi ngã cũng dễ dàng đứng lên hơn. Có lẽ khi có hứng thú thì họ đối xử tốt với bạn nhưng khi đã vô vị rồi thì một chút giá trị cũng không có, ngay cả bản thân mình cũng đánh mất đi.

Thật ra ở cùng những người này, Trần San chỉ cần làm người thực của bản thân, không cần cố sức đi lấy lòng, cũng không cần phải giả bộ thanh cao.

“Tam, lại đây.”

Trần San ngẩng đầu, nhìn thấy Hàn đại ở đối diện vẻ mặt ôn nhu vỗ tay với cô.

Mà lúc này Trần San mới nhớ đến nguyên nhân của sự bi thảm hôm nay, tất cả đều là do Hàn đại kia. Không nói gì đã kéo cô đi ăn, không giải thích gì đã kéo cô đến câu lạc bộ. Lại nhìn đến Hàn đại ở đối diện, à, ánh mắt nhìn cô sao dịu dàng quá vậy, toàn thân Trần San nổi da gà. Nhưng mà nhìn đến tay trái của hắn còn đang mang một cô gái xinh đẹp, vậy gọi cô tới làm gì a, Trần San nghĩ đây là ăn trông bát mà nhìn trong nồi a.

Về mặt Trần San đặt một dấu chấm hỏi, trùng mắt Hàn đại, hắn muốn trái ôm phải ấp sao. Nhưng rồi cô cúi đầu nhìn lại thân thể nhỏ bé của mình, trái ngược hoàn toàn với đại mỹ nhân mà Hàn đại đang ôm, Trần San lại cảm thấy là cô đa tình rồi, hai người quả là hai cấp bậc khác nhau a.

Hàn Thiên Lâm cảm thấy chắc nha đầu Trần San đang hoảng sợ, khi này mới khóc to như thế mà. Thấy Tiêu đại thiếu dùng ánh mắt thù địch nhìn cô nên nghĩ nha đầu kia cũng không có tâm tình mà nghe hắn gọi, hắn liền buông cô gái bên cạnh rồi chậm rãi bước qua.

Trần San nhìn Hàn đại ngồi vào bên cạnh, à, đừng chạm cái móng vuốt kia vào người cô a.

Hàn Thiên Lâm xoa xoa mái tóc của nha đầu kia, lại nhìn đến hốc mắt đỏ đỏ, chột chút đau lòng. Thật ra Hàn Thiên Lâm cảm thấy chỉ cần có nha đầu kia ở bên cạnh thì cả người hắn đều thấy thoải mái, thỉnh thoảng yên tĩnh lại nhớ đến dáng vẻ ăn cơm của nha đầu thì thấy thú vị. Tuy rằng nha đầu kia hiện tại không xa không gần với hắn, nhưng hắn vẫn muốn sủng ái cô.

Trần San không biết Hàn Thiên Lâm ở bên cạnh đang nghĩ cái gì, nếu nghe biết hắn xem cô như chó mèo cưng thì không chừng trở mặt a. Đối với Trần San mà nói, cô rất khéo trong việc đưa đẩy nhưng điều kiện là không đụng chạm đến điểm mấu chốt của cô, đây chính là giới hạn, cho nên ai giẫm lên giới hạn này thì cô sẽ cho hắn cả đời mọc nấm mốc.

Trần San nhìn Hàn đại nhàn nhã ngồi bên cạnh mình, lâu lâu lại xoa mái tóc, lâu lâu lại nhỏ giọng nói chuyện khiến cả người cô thật không thoải mái, nghĩ rằng, tôi với anh thật không thân quen như vậy a.

Trần San nhìn thấy người đẹp ngồi trên sofa đối diện đang ai oán nhìn mình thì có chút đau đầu. Còn những người khác thì uống rượu, trêu đùa với mỹ nữ bên cạnh, cuộc sống này, thật hủ bại.

Mãi đến khi Tiêu đại thiếu vỗ tay với Hàn đại, Hàn đại thấy Trần San cũng đã bình phục thì liền đi qua.

Trần San thở ra một hơi, đây cô tạo nghiệt gì vậy. Trần San nhìn nhìn, không có ai chú ý đến cô, ngoại trừ Tiêu đại thiếu thỉnh thoảng sẽ liếc mắt tới, Trần San hít sâu một hơi, lại uống thêm mấy hớp trà cũng cố lại tâm lý.

Lập tức, Trần San thừa dịp người tới ta đi, vụng trộm lết tới chỗ rẽ bên cạnh sofa, chớp mắt liền chuồn êm ra khỏi phòng. Sau khi đi ra, Trần San nhanh chóng đi vào thang máy bước xuống đại sảnh.

Cho đến khi Trần San đứng ở cửa câu lạc bộ mới phát hiện trong phạm vi mấy dặm quanh đây không có người ở. Đang không biết xoay sở thế nào thì gặp được người quản lý đã dắt họ vào.

“Quản lý.” Trần San bình tĩnh chào hỏi một tiếng.

Quản lý tới cửa nhìn Trần San, mắt sáng lên: “Thì ra là tiểu thư a.”

“Gọi tôi Trần San là được rồi, quản lý, khi này gây ra chuyện thật là có lỗi.”

“Không có việc gì, đúng rồi, đây là lần đầu tiên tiểu thư đến đây sao?” Quản lý Hào lấy ra một thẻ hội viên đã chuẩn bị từ sớm đưa đến trước mặt Trần San, trong lòng thầm nói, may mắn là chuẩn bị sớm, vốn nghĩ rằng sau khi các thiếu gia kết thúc mới đưa cho cô ấy. Từ khi quản lý Hào nhìn thấy Trần San một tay hạ gục địch thủ thì trong lòng đã sùng bái Trần San vạn phần a.

Trần San nhìn quản lý, tiếp nhận lấy thẻ hội viên nói: “Hàn tứ đệ tôi về trước, bọn họ còn có việc, ông có thể lấy xe của anh ấy cho tôi được không, tôi có việc gấp.”

Quản lý Hào rất tình nguyện cống hiến sức lực cho Trần San, nhanh chóng đi sắp xếp, về mặt tươi cười đưa Trần San lên xe, lại còn phát phát tay với cái

xe đã đi xa. Nghĩ đến khi này tiểu thư Trần San vỗ vai mình cổ vũ, nhất thời kích động vạn phần. Ngoại trừ ông chủ của hân, quản lý Hào quyết định tiểu thư Trần San sẽ là đối tượng mà hân sùng bái nhất.

Trần San lái xe như bão táp, dù sao hóa đơn phạt cũng là do hân trả, cô chỉ dùng 30 phút là chạy đến khu vực gần trường học.

Nhìn đồng hồ, cách giờ tắt đèn còn một khoảng thời gian nữa, Trần San liền không nhanh chậm tìm một chỗ đỗ xe.

Khi nhận được điện thoại của Hàn tứ, Trần San đang nhàn nhã đi đến cửa trường học.

“Alo.”

“Trần San, cô ở đâu?” Hàn tứ thực buồn bực, đùa cũng hay thật, quan hệ với anh Tiểu đang tốt hơn sau cú quật ngã của Trần San khiến trong lòng hân rất cảm kích Trần San, nhưng mà trong nháy mắt nha đầu kia lại biến mất, Hàn đại thì dùng vẻ mặt ôn hòa nhìn hân, còn Tiểu đại thiếu thì cười như không cười.

Hàn tứ tìm khắp phòng cũng không thấy bóng dáng của Trần San, ai bảo trong này hân là nhỏ nhất, đành phải tìm đến quản lý, Hàn tứ thật đau đầu.

Nghe quản lý nói xong thì Hàn tứ thật muốn cắn nha đầu kia. Hân lập tức gọi điện thoại qua. Hàn đại nhìn có vẻ buồn bực, muốn đối tốt với nha đầu kia nhưng nha đầu kia lại không cảm kích, không có biện pháp a. Còn về mặt Tiểu đại thiếu giống như chuyện này không nằm ngoài dự đoán của hân.

“Tôi vừa về đến trường, khi này nhớ ra có bài tập phải làm ngay, ngày mai nộp rồi, chưa kịp nói với các anh.”

“Cô, cô trở về bằng cách nào?” Hàn tứ không ngờ mấy người bọn họ cũng không so được với bài tập.

“Nga, xe của anh cũng thật tốt nha, tôi đã giúp anh tìm một chỗ đậu ở siêu thị gần trường học, chìa khóa đã giao cho bảo vệ, nhớ lấy.”

Hàn tứ bắt đầu đau lòng cho cái xe thân yêu của mình, trình độ đi xe của nha đầu kia như thế sao quản lý lại dám giao xe chứ.

Sau khi Trần San kết thúc cuộc nói chuyện thì đem chìa khóa xe giao cho bảo vệ cửa rồi trở về phòng. Hôm nay cứ như đi đánh giấc vậy, Trần San chào hỏi những người khác xong thì đi vào phòng vệ sinh tắm rửa một phen. Chuẩn bị nghỉ ngơi thì nhìn thấy cái thẻ hội viên kia, cô liền tùy tiện ném vào một góc ngăn kéo, xoay người leo lên giường. Một a. Nhìn Tâm Á cười một cái rồi ngủ luôn.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Ngày kế, khi Trần San nhìn thấy vẻ mặt tò mò của Tâm Á cọt tới bên cạnh cô thì Trần San lắc đầu.

Không phải Trần San không muốn nói cái gì mà chỉ là cảm thấy không quan trọng, chỉ nói với Tâm Á là Hàn đại mời ăn cơm để ngăn chặn sự nhiễu loạn nhiệt tình của Tâm Á.

Sau khi trải qua lần này, cảm xúc của Trần San có chút mâu thuẫn, trước đây chỉ nghe qua một chút, hiện tại lại tiếp xúc chân chính nên cô không biết phải cự tuyệt như thế nào, chỉ cần nghĩ đến quyền thế sau lưng bọn họ, tìm Trần San đã lạnh.

Trần San nhìn bọn họ có hứng thú với cô, cô không thể nghĩ ra biện pháp nào cả, có thể cự tuyệt vài lần, đợi cho họ phiền lòng thì chắc chắn cô cũng có kết quả không tốt đẹp gì.

Tuy rằng bây giờ còn chưa đạt đến trình độ này nhưng trong lòng luôn lo lắng khấn trương.

Trần San nhào đầu vào huấn luyện để phát tiết cõi lòng bất đắc dĩ của mình. Mai Tâm Á nhìn thấy tinh thần Trần San sa sút nhưng không nói gì, chỉ yên lặng đứng ở một bên, bởi vì cô rất tin tưởng Trần San.

Ngày nghỉ, trải qua khoảng thời gian vận động mạnh mẽ, Trần San trầm tĩnh lại, từ trong tiệm trở lại ký túc xá thì leo lên giường đếm tiền, lòng thấy được an ủi. Còn bốn năm a, tuy rằng có hai năm là kỳ thực tập còn hai năm còn lại ở trường học. Trần San tự cổ vũ bản thân phải tin tưởng chính mình.

Buổi tối, Trần San nằm trên giường đọc sách, Tâm Á mới từ nhà trở về đang ngồi ở bàn học, khoảng thời gian này Văn Lôi thường ngâm mình ở thư viện, còn Phương Ngôn thì đã sớm không biết tin tức.

Trần San thấy Tâm Á nằm úp sấp trên bàn thì trong lòng thấy kỳ lạ, bình thường đã sớm lú ra lú rú nói chuyện về ba mẹ, sao hôm nay lại thế này.

Trần San xoay người xuống giường, đi đến bên cạnh Tâm Á, lúc này mới phát hiện Tâm Á đang khóc.

“Sao thế, Tâm Á?”

Mai Tâm Á bị thống vặt phần a, nếu lần này mà không trở về nhà có phải là cô vĩnh viễn vẫn sống trong tưởng tượng của bản thân hay không. Hà Hiền Minh, tên khốn kiếp, bà đây mà không đá một phát vào mặt anh, bà đây sẽ không mang họ Mai.

“Tâm Á, cậu muốn khóc thì khóc đi, đừng để trong lòng.” Trần San thật không biết điều gì khiến Tâm Á thương tâm như thế.

Mai Tâm Á ngẩng đầu, hai mắt đỏ bừng, bỏ nhào vào trong lòng Trần San, khóc lớn tiếng.

Đợi đến khi Tâm Á có vẻ ổn định rồi, Trần San từ phòng vệ sinh đi ra dùng khăn ướt nhẹ lau cái mặt của cô.

“Tam, cậu nói đàn ông a, có phải là một mặt thì ăn nói ngọt ngào, một mặt lại đi lừa gạt người ta hay không?”

“Có, nhiều lắm.”

“Tam, cậu xem, sao mình lại gặp phải một tên như thế. Lần trước hấn từ nước ngoài trở về, còn vô cùng thân thiết với mình, gần như là đã xác định quan hệ, nhưng chỉ trong chớp mắt lại gian dối cùng với người khác.”

Trần San nghe Tâm Á nói có chút lộn xộn nên bảo cô từ từ nói rồi đặt một ly nước trước mặt Tâm Á.

“May mắn lần này mình trở về nhà, từ bác Hà mới biết hấn lại trở về, mình còn cố ý đến sân bay đón hấn, hử, nào ngờ rằng hấn lại cùng người phụ nữ khác kẻ vai sát cánh đi ra.” Tâm Á chậm rãi uống miếng nước: “Mình hiểu rồi, tình cảm chỉ là giả, hấn theo ba hấn đến đây từ khi ba hấn gia nhập bộ đội, mình cùng hấn bắt đầu từ từ nắm học thứ nhất cho đến bây giờ, tuy rằng hấn chưa từng tỏ thái độ chính xác, nhưng lần trước về nước hấn còn bảo mình chờ hấn, thời gian mới đây thôi a.”

“Lòng đàn ông hay thay đổi thì có chín con trâu cũng không thể kéo trở về.” Trần San cảm khái nói, cô cũng từng trải qua rồi nha.

“Hà Hiền Minh, anh là đồ khốn kiếp, mình nhất định phải cào cho mặt hấn nở hoa, cậu nói xem mình phải làm gì bây giờ?”

“Ở sân bay hai người đã nói những gì?” Trần San hỏi.

“Tam, khi đó mình quá tức giận, căn bản là không đi tới gặp họ mà quay đầu bỏ chạy về nhà, Tam, có phải mình thật không có khí thế hay không?” Mai Tâm Á vẫn canh cánh trong lòng, thực tiếc vì lúc đó cô không tiến lên chứng thực.

“Sau đó thế nào?” Trần San hỏi.

“Sau đó hấn lại gọi điện cho mình, hẹn mình ra ngoài gặp nhưng mình liền tắt điện thoại.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Hàn Song Lăng cùng Dương Việt ở trong xe nói chuyện thì thấy Trần San đang lắc lư đi tới.

Hàn Song Lăng hạ thấp cửa kính xe xuống nói với Trần San: “Ghé sau.”

Trần San liền mở cửa xe ngồi vào, ngẩng đầu nhìn thấy Dương Việt ngồi ở trước thì tâm tình cũng tốt hơn.

“Em gái, thế nào, kinh hi không (vui mừng kinh ngạc)?” Dương Việt xoay người nói với Trần San ở sau.

Trần San gật đầu: “Không ngờ anh cũng ở đây.”

“Mình đã nói mà, em gái của mình nhất định sẽ rất hoan nghênh mình đến.” Dương Việt liếc mắt nhìn Hàn tứ đang lái xe.

“Cô ấy gây họa cũng thật giống cậu.” Hàn Song Lăng cười một tiếng.

“Tứ thiếu, cậu đây là đang ghen tị, hử hử.” Dương Việt nói.

Trần San cúi đầu, giọng buồn bực mà nói: “Tôi phải đưa anh bao nhiêu tiền, Hàn tứ?” Sau đó lấy đốt ngón tay tính toán.

Lời này làm cho Dương Việt ngẩn ngơ, nghiêm túc nhìn về phía Hàn tứ: “Sao em gái mình lại nợ tiền cậu vậy?”

Hàn Song Lăng tức giận mà cười, hần còn chưa tính sổ với nha đầu kia, không ngờ như đầu kia lại đi chọc hần trước: “Cậu hỏi em gái nhà cậu đi.”

Trần San ngẩng đầu nhìn Dương Việt chớp mắt với mình thì yên lặng một hồi: “Là hóa đơn phạt tiền.”

“Hóa đơn phạt?” Dương Việt không hiểu ra sao, đem qua chỉ nghe Hàn tứ nhắc đến sự anh dũng của nha đầu kia, sao bây giờ lại có thêm hóa đơn: “Em gái, nói rõ ràng đi, anh sắp hồ đồ rồi.”

“Còn không phải do em gái tốt nhà cậu sao, lấy xe của mình, khiến cho mấy anh em trong cục cảnh sát bá phúc mình sát đất, còn nói là mình đi đưa xe cũng được.” Hàn Song Lăng nhìn thấy đáng về áp ứng của nha đầu kia thì bất đắc dĩ nói với Dương Việt, trong lúc đó còn liếc mắt nhìn Trần San ở sau xe cười.

Nào biết rằng nghe xong thì vẻ mặt Dương Việt rất hưng phấn, còn nhìn Trần San chăm chăm, như là muốn xác định chắc chắn nên nói: “Em gái, em quả thật chính là em gái của anh rồi. Nhớ năm đó nếu anh có được lá gan như em thì cha của anh cũng không nắm giữ xe cùng bằng lái của anh, không cho anh đi.” Dương Việt thống khổ nhớ lại chuyện cũ, nghĩ lại mà kinh a.

Trần San cùng Hàn tứ thì kinh ngạc quá mức. Hàn tứ thật không biết Dương Việt còn có chuyện này, người anh em này cũng giấu quá kỹ đi, trước kia vẫn hay đề ý thể hần không lái xe, vẫn nghĩ là hần không thích lái, hiện tại mới biết thì ra là có chuyện này.

Còn Trần San thì đồng tình với hần.

“Hàn tứ không cần khoản tiền này của em đâu, hần chỉ là đau lòng cái xe của mình thôi.” Dương Việt nói ra suy nghĩ trong lòng Hàn Song Lăng.

“Cô ấy không chào hỏi một tiếng đã rồi đi, Dương Việt, em gái của cậu cũng rất lợi hại.”

Trần San nghe giọng càng ngày càng thấp, biểu hiện cũng đã tốt hơn một chút.

Dương Việt nghe Hàn tứ nói đầy đủ chuyện ngày đó thì thở dài với Trần San. Đã làm khó nha đầu kia rồi, vốn ít tiếp xúc với những trường hợp như vừa rồi, nha đầu kia mới gặp đã gây chuyện như thế, sau này có bận rộn thì cũng phải suy nghĩ lo lắng mà đi với cô.

“Được rồi, cho dù Hàn tứ cậu có đem cái xe tặng cho em gái mình thì cũng không có gì quá đáng mà. Từ Kỳ cùng đại lão gia nhà hần đã cãi nhau vài năm nay, cuối cùng mọi chuyện không hay ho đều lên đầu cậu, nhẹ thì bị thương tinh thần và thể xác, nặng thì hao tổn tiền tài, mấy người bọn mình đều bị liên lụy. Vừa nghe cậu nói, mình cảm thấy Tiểu lão đại cũng nhường một bước rồi. Tình hình hiện tại, em gái mình có công lao lớn nhất, cho dù có cho cô ấy cái xe của cậu thì cũng chưa đủ đâu.” Dương Việt nói.

Trần San nghe thế thì trừng mắt nhìn Dương Việt, đen mà nói thành trắng như thế quả thật là kỳ tài. Trần San vừa nghe vừa gật đầu, thật có lý.

Vốn dĩ hôm nay Hàn tứ đến khôi phục vết tích nhưng nghe hai người nói một lúc thì thấy bức bối này. Không phải hần muốn làm khó Trần San, nhưng mặt mũi rất quan trọng nha, nói được hai câu trong lòng đã thấy thoải mái hơn chút, nào ngờ hai người này hợp tấu, uy lực này khiến Hàn tứ nháy mắt đã á khẩu, không trả lời được.

“Được rồi, khi nào cậu mang cô ấy đi chọn một chiếc xe đi, mình sẽ ký chỉ phiếu, hai người cũng đừng suy nghĩ gì.” Hàn tứ nhìn mắt Dương Việt gật đầu.

Trần San nghe thấy thế thì ngồi không yên: “Thôi, không cần, viên đạn bọc đường này các anh cứ giữ lấy đi, ai biết sau này còn phải đựng độ đạn pháo gì nữa, tôi nhận không nổi đâu.”

Sau khi Dương Việt cùng Hàn tứ nghe xong thì nhìn nhau cười.

“Cho em thì em cứ lấy, đây là quà của Tứ thiếu gia, hơn nữa nhờ chuyện này mà bọn anh cũng gặp may.” Dương Việt cứng rắn nói.

Trần San cũng không muốn nhận này nhận nọ của người ta nên kiên quyết từ chối.

Còn Dương Việt thì lại ép cô nhận, hai người nhỏ giọng nói với nhau.

Khóe miệng Hàn Song Lăng vênh lên, có lẽ lúc bắt đầu hần thấy nha đầu Trần San kia mạnh mẽ hơn những cô gái khác, thật ra còn hơn thế, nha đầu Trần San kia giá trị hơn rất nhiều so với những gì hần nghĩ. Tuy rằng Hàn Song Lăng không nghĩ tới việc lợi dụng nha đầu kia nhưng xem ra đến hiện tại, hiệu quả khi đi cùng với Trần San đã nằm ngoài dự liệu của hần.

“Tam, cho cô thì cô cứ nhận đi, Dương Việt sẽ cùng Đình Giai làm mọi thủ tục, tôi cũng không cần phải tới trường đón cô nữa.” Hàn Song Lăng có chút không kiên nhẫn, thật là, người ta tặng đồ mà còn ghét bỏ như thế.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Trong ký túc xá, Trần San vừa đẩy cửa ra đã nghe thấy tiếng cãi nhau.

Nhìn vào thì thấy mặt Văn Lôi đỏ bừng, trên mặt vẫn còn dấu tay, ánh mắt trừng Phuong Ngón ở đối diện. Còn Tâm Á thì ở bên cạnh Văn Lôi thấp giọng nói nhỏ gì đó.

Trần San thực buồn bực, sao mỗi lần cô đến thì sự kiện đều đã kết thúc như thế, đi vào cửa liền hỏi: “Làm sao vậy?”

Nửa ngày vẫn không có động tĩnh, Trần San cũng không muốn vội vàng nên đợi ba người tự giải quyết, còn cô thì lướt qua định trở về giường ngủ của mình.

Nào biết một tay Phuong Ngón liền giữ chặt cánh tay Trần San, có dùng chút sức.

Trần San kinh ngạc quay đầu, nhìn chằm chằm cánh tay bị Phuong Ngón nắm, nhìn thấy ánh mắt âm ngoan của Phuong Ngón thì ánh mắt Trần San cũng lạnh đi.

“Phuong Ngón, buông tay.”

Phuong Ngón nghe thêm lời này thì càng thêm dùng sức, Trần San đoán tay cô cũng sung tím rồi.

Trần San thấy Phuong Ngón không buông tay thì cũng không nói lời nào, sắc mặt lạnh đi, xoay khuỷu tay, chân đá xuống khuỷu chân Phuong Ngón, xoay tay bắt lấy cái tay Phuong Ngón đang dùng để nắm mình, nháy mắt áp chế Phuong Ngón ở trên giường. Nhìn Phuong Ngón bị đè nặng, ánh mắt của Trần San càng sâu, cô tiến lên nói bên tai Phuong Ngón: “Phuong Ngón, ánh mắt cậu nhìn mình rất có vấn đề.”

Tâm Á không nghĩ tới sự tình lại biến thành như vậy, liền bước lên trước muốn tách hai người ra.

“Làm sao vậy, Tam, trước tiên cậu buông Phuong Ngón ra rồi nói.” Tâm Á nhìn đáng vẻ kia Trần San thì rất kinh ngạc.

“Tâm Á, đó là do Phuong Ngón ra tay trước.” Văn Lôi ngăn Tâm Á lại, vẻ mặt phẫn hận, sờ mặt vừa bị Phuong Ngón đánh, còn có chút đau, hiện tại cô thật hận không thể tiến lên đánh trả hai cái.

“Trần San, cậu buông ra.” Phuong Ngón giãy mạnh.

Trần San không muốn cái gì cũng chưa biết đã bị oán hận, khuỷu tay co lại, chân đá bấp chân của Phuong Ngón, cái tay khác kéo Phuong Ngón lên đặt cô tựa trên giá sách ở bàn học, mặt đối mặt nhìn nhau.

Tâm Á cùng Văn Lôi tròn mắt há hốc mồm, cảnh này thật giống cảnh ác bá đùa giỡn con gái nhà lành.

Hai tay Phuong Ngón đều bị nắm, chỉ có thể đứng yên, chân cũng không có sức, Trần San thì dùng ánh mắt lãnh đạm nhìn Phuong Ngón.

“Phuong Ngón, chúng ta cứ giữ tư thế này mà nói chuyện với nhau cho rõ ràng, mình rất muốn biết rốt cuộc là cậu suy nghĩ cái gì.” Trần San nói chậm rãi, mặc kệ tư thế hiện tại giữa hai người có đánh sâu vào tư tưởng của người khác như thế nào.

Phuong Ngón nhìn ánh mắt lạnh lùng của Trần San còn có mang theo sự nghiêm túc. Cô nhắm mắt của mình lại, từ trong mắt Trần San cô có thể thấy sự ghen tị của mình, tức giận còn có cả sự oán hận.

“Trần San, cậu cùng Hàn Song Lăng đã nói những gì khi không có mình?” Phuong Ngón mở mắt ra, đây là điều cô rất muốn biết.

“Nếu là trước khi hai người chia tay, nửa chữ mình cũng không nói. Nếu là sau khi hai người chia tay, mình rất muốn hỏi cậu vì sao dùng ánh mắt hoài nghi đó nhìn mình, mình chỉ nói với anh ta, đừng để liên lụy đến mình.” Trần San trả lời chi tiết.

“Trần San, cậu thật giỏi, chỉ một câu này có thể làm mình trắng tay.” Phuong Ngón có chút bị thống, tình cảm vài năm nay của cô không bằng một câu nói của người khác, thật là bi ai.

“Phuong Ngón, nếu không phải suy nghĩ những điều không nên nghĩ, nếu không phải cậu dùng ánh mắt không nên dùng để nhìn mình, cậu nghĩ mình sẽ nói câu này sao, không, mình sẽ không nói câu nào.”

Sau khi nghe xong thì ánh mắt Phuong Ngón âm trầm: “Thình thoảng lại đi cùng anh ta, có thời gian anh ta nhắc đến cậu rất nhiều, cậu nói xem, mình có thể không hiểu sai sao. Lần cuối cùng nhìn thấy anh ta, anh ta mang theo một cô gái khác nói là bạn gái của anh ta rồi chia tay với mình. Nhưng mình có đòi hỏi gì ở anh ta đâu, cũng không phải muốn theo anh ta trở về nhà, chỉ là yêu thương anh ta thôi mà.” Phuong Ngón bật khóc.

Trần San buông Phuong Ngón ra đứng ở bên: “Ngoại trừ tình yêu, cậu không còn muốn có cái gì sao, mà bên cạnh Hàn Song Lăng thì không thiếu những người như cậu. Chính cậu tự nghĩ lại đi, trừ bỏ tình yêu, cậu còn muốn gì ở Hàn Song Lăng. Sau này đừng có làm phiền mình nữa.”

Sau khi Trần San nói xong lại nhìn Phuong Ngón đang khóc rồi tỉnh rồi mù, thật không còn hứng thú gì để mà đi so đo, quay lại nhìn hai nha đầu đang đứng ngây ngốc ở sau: “Được rồi, để cô ấy khóc một lúc tâm tình sẽ tốt hơn. Tâm Á, đi tìm một cái khăn ấm cho Phuong Ngón lau mặt đi. Văn Lôi, cậu

cứ ngồi ở đó, mình sẽ đi lấy khăn ẩm cho cậu chườm mặt, nếu không ngày mai sẽ sưng đỏ.”

Tâm Á nghe Trần San nói với mình thì lập tức thanh tỉnh, chạy vào buồng vệ sinh, còn Văn Lôi thì vuốt mặt, tiến tới ngồi xuống bàn học của mình, ánh mắt lóe sáng.

Phòng ký túc bốn người, sau khi Phương Ngôn khóc xong thì yên lặng nằm trên giường của mình, Trần San mở đồ ăn cô mang về ra ăn, Văn Lôi cùng Tâm Á cũng ăn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Dương Việt làm việc rất nhanh, chưa đến vài ngày đã gọi điện cho Trần San, mà Trần San đang chuẩn bị kỳ thi giữa kỳ, lần này Trần ba đã sớm nói là về phải về nhà một chút.

Nhận được điện thoại, Trần San bọc mình lại thật kín, mặc áo khoác quân y. Đi ra khỏi trường, Trần San đến chỗ cũ đã thấy Dương Việt đứng run rẩy ngoài xe.

“Tam, nơi này.” Dương Việt nhìn thấy Trần San, vẫy tay, lập tức lùi vào trong xe.

Trần San mở cửa xe ra ngồi vào: “Gọi em ra có chuyện gì vậy anh? Anh có biết hôm nay rất lạnh không?”

“Em gái à, anh đây đã không muốn sống có lòng tốt đưa xe đến cho em, em lại đối xử với anh như thế.”

“Thôi đi, không phải lần trước đã nói với anh rồi sao?” Trần San buồn bực hỏi.

“Đây là Tứ thiếu đã lên tiếng, anh cũng không dám cãi, lần trước không phải đã nói rồi sao, đây là cho em.” Nhìn thấy Trần San mở miệng thì nói: “Được rồi, em đừng cự tuyệt nữa, bọn anh cũng không thiếu chút tiền này. Anh đã sớm muốn cho em vài thứ, nhưng không có cơ hội, đây, đây là hóa đơn này.” Nói xong thì đưa cho Trần San một cái phong thư thật lớn.

Trần San đau đầu nhìn tư liệu trong tay: “Hình như em chưa đưa chứng thư cho anh mà.”

Dương Việt tự đắc nói: “Bản lĩnh của anh mà, em không cần lo lắng gì đâu, sau này em cứ việc lái thôi, hóa đơn phạt đã có anh lo, chỉ cần đảm bảo an toàn của mình là được rồi.”

Trần San nhìn thấy vẻ mặt của Dương Việt rất nghiêm túc thì trong lòng rất cảm động.

“Được rồi, em nhận là được, nhưng trong trường không có nơi đỗ xe.” Trần San lại thấy phiền toái.

“Anh đã làm việc thì em cứ yên tâm, anh đã đặt sẵn chỗ đậu xe gần đây trọn một năm trước cho em, cách nơi này khoảng 10 phút thôi.”

Trần San nhìn nhìn, khước miệng vênh lên: “Tốt, anh chính là anh ruột của em a.”

Dương Việt thích nghe nhất là lời này, toàn thân sung sướng: “Xe này rất phù hợp với con gái, nhưng mà anh cũng đã suy nghĩ cho em, cho dù muốn tăng lên siêu tốc cũng không thành vấn đề, những vấn đề khác chắc em cũng không biết, dù sao có vấn đề gì thì cứ gọi điện cho anh là được.”

Trần San thấy mọi thứ đã sắp xếp tốt thì gật đầu: “Được, đã biết, bây giờ anh đi đâu, em đưa anh đi đến rồi về cũng được, thử xe luôn.”

Khi đưa Dương Việt đến cửa đơn vị, Dương Việt nhanh chóng nhảy xuống xe, gõ cửa kính nói: “Anh đây cả đời này không muốn ngồi xe em lái nữa đâu, em gái à, em đi cướp hay đi giết người vậy!”

Trần San bình tĩnh ngồi ở ghế lái, vẻ mặt khinh bỉ: “Về sau đừng có ngồi, em đã đi với tốc độ rất bình thường rồi, tuyệt đối không phải là siêu tốc đâu. Được rồi, trở về uống một chén nước ấm đi, em đi trước, có gì liên hệ điện thoại.”

Dương Việt nhìn cái ô tô màu trắng biến mất trong chớp mắt mà suýt học máu, dám bắt nạt hần.

Sau khi Trần San dừng xe, nhìn nhìn, ánh mắt u ám, vội vàng đưa xe lại đây như thế, không biết Hàn tứ có suy nghĩ gì, nhưng mà hần đã dám đưa thì cô cũng dám nhận, về phần hần muốn gì đó ở cô thì phải xem cô có muốn cho không đã. Trần San xoay xoay cái chìa khóa trong tay, trở về trường học.

Sau khi kết thúc kỳ kiểm tra, Trần San thu dọn mọi thứ, đến cửa hàng nhìn qua một lần, dặn dò Tâm Á mọi chuyện rồi ngồi xe lửa trở về thành phố S.

Một năm không gặp, Trần ba Trần mẹ quả thực đau lòng muốn chết, Trần San cũng không nói chuyện gì khác với bọn họ mà chỉ kể một vài chuyện ở

trường, Trần San hiện tại rất thích không khí ấm áp này.

Đêm giao thừa, Trần San đi dạo tiệm sách ở thành phố S, mua một ít tài liệu cùng sách báo. Sau đó cùng với em họ đã lâu không gặp hàn huyên tán gẫu, dù sao cũng học đại học rồi, tư tưởng cũng trưởng thành hơn rất nhiều, nhưng may mắn là học gần nhà, không như Trần San phải đi học xa như thế, vẫn được người nhà yêu thương. Quan hệ kéo gần thêm rất nhiều, cũng khiến Trần San có cảm giác thân thiết hơn.

“Chị, chị biết anh ở đâu không?” Về mặt Trần Dương rất nhiều chuyện.

“Không phải trước kia anh ấy vẫn ở trường học sao?”

“Không phải, chị, anh ấy hiện đang mua một căn nhà ở một mình, nghe bác lớn nói là gấp rắc rối về vấn đề xem mắt, haha.”

“Em cũng đừng cười, em và chị cuối cùng cũng phải gặp vấn đề này, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.”

“Chị, đừng nói đáng sợ như thế được không. Tuy rằng hiện giờ em không có bạn gái nhưng đã nhắm trúng một người, khẳng định sẽ không giống anh ấy, kéo dài đến giờ.”

“Em mới ít tuổi thôi, sau này sẽ biết.” Trần San gõ cái trán của Trần Dương.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Trần San tròn mắt há hốc mồm, cô cảm thấy khi này ý nguyện xả thân vĩ đại của mình toàn bộ đều uổng phí, náo loạn nửa ngày thì ra là người quen biết.

Hàn Khải nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của nha đầu kia ở bên cạnh, ánh mắt anh trở nên dịu dàng. Nhìn những bông tuyết trên lông mi của cô, anh liền lấy khăn tay, nâng cằm cô lên lau nhẹ nhàng.

Trong đầu Trần San trống rỗng, sự mừng rỡ quá mức này khiến đầu Trần San đình trệ.

Đội sau khi Hàn Khải giúp Trần San lau khô xong thì xe đã chạy đi rất xa. Lúc này Trần San mới hồi phục tinh thần lại, nhìn sắc mặt Hàn Khải không thay đổi chút nào, dạ dày lại đau rồi.

“Anh là Hàn Khải đúng không, sao lại thế này a?” Trần San cảm thấy kinh ngạc, cảm khái vạn phần.

“A, mang em đi ăn cơm, đây là bước đầu tiên của hẹn hò.”

Trần San có chút tức giận, ai muốn hẹn hò với anh ta a, anh ta ở đâu nhảy ra vậy.

“Anh thả tôi xuống dưới, tôi phải về nhà.”

“Bình thường đều hẹn hò vào buổi tối không phải sao, lúc này là đúng lúc rồi.” Hàn Khải bình thản nói.

Trần San nhìn biểu tình vạn năm không thay đổi kia của Hàn Khải, buồn bực, cứng rắn không được thì mềm xem sao: “À Hàn Khải, chúng ta không quen biết nhau đến mức này, tôi không biết gì về anh cả. Hẹn hò là hoạt động dành cho nam nữ khi cả hai đã hiểu biết lẫn nhau, việc này...tôi phải về nhà.”

Hàn Khải gật đầu: “Hai chúng ta gặp nhau lần đầu tiên tại nhà hàng Vị Đình thành phố S, ở chung 8 giây. Lần thứ hai là trên chuyến bay từ thành phố S đến thủ đô, ngồi cạnh nhau 2 giờ 10 phút. Lần thứ ba chúng ta gặp nhau ở văn phòng hiệu trưởng đại học quân y, ở cùng nhau 38 phút, lúc này đã trao đổi họ tên. Trần San, chúng ta quen biết nhau đã hai năm, em cho rằng quan hệ của chúng ta còn chưa tới mức hẹn hò sao?!”

Về lần gặp đầu tiên, thật ra là gặp ở nhà hàng Vị Đình, lúc mà Trần San mới thi xong bằng lái nên cả nhà đi ăn ý, khi đi ra thì cô nhìn thấy cái xe ô tô mang biển số của thủ đô=> chính là anh, hehe, phần văn án edit sai nên mình sẽ sửa.

Hàn Khải nhìn chằm chằm ánh mắt Trần San .

Trần San tiều tụy thật sâu rồi, nhìn mắt Hàn Khải còn có sự nghiêm túc trong đó, như thế nào cũng không nghĩ ra bản thân cô lại quen người này.

Trần San không biết gì về Hàn Khải, nhưng xem trận thế hôm nay, sao thấy giống có âm mưu từ trước vậy, nhưng mà trong lòng cô rất rõ ràng, không quen người này.

“Đề tôi gọi điện về nhà thông báo. Tôi với anh thật không quen, anh làm người rồi.”

“Không làm.”

Trần San nói chuyện điện thoại xong, liếc mắt nhìn Hàn Khải, sau đó nhìn ra những bông tuyết rơi ngoài cửa sổ.

Trong căn phòng yên tĩnh ở nhà hàng Vị Đình, Trần San nhớ đến khi nãy Hàn Khải có nói đây là nhà hàng riêng, cô liền nhớ lại lần đầu tiên trở về thành phố S, sau khi thi xong bằng lái thì cả nhà đã đến đây ăn, thì ra là sớm như thế.

“Đồ ăn nơi này không tệ lắm, ném thử xem.” Hàn Khải thấy Trần San bất động thì nói.

Trần San gật đầu.

“Anh không biết em thích ăn cái gì, nơi này em đã từng đến nên anh quyết định đến đây.”

Hàn Khải nhìn thấy nha đầu kia chỉ dùng đôi đũa chọc chọc, nhất thời không biết phải làm thế nào liền lập tức buông đũa xuống.

“Nếu như không thích, chúng ta đổi nơi khác đi.”

Trần San nghe xong, lập tức ngẩng đầu: “Thôi, nơi này rất tốt.”

Thật ra trong lòng Trần San nghĩ, vô duyên vô cớ mời cô ăn cơm, ai biết trong lòng hắn nghĩ cái gì, cơm này có thể nuốt trôi mới lạ.

Hàn Khải chú ý thấy Trần San thích ăn mấy thứ nên cũng gấp những thứ đó đặt vào trong chén nhỏ của Trần San.

“Thích thì ăn nhiều một chút, em quá gầy. Chiều cao cùng thể trọng không phù hợp cũng có nhiều vấn đề.”

Trần San có chút phát hỏa, đáng người của cô thì làm sao: “Anh cũng rất gầy.”

“Anh thích ăn chay.” Hàn Khải nói xong thì mang cái chén nhỏ của mình đẩy đến hướng của Trần San.

Trần San trừng mắt to nhìn khuôn mặt bình thản của Hàn Khải, đôi mắt hắn sáng ngời nhìn cô chăm chú.

Trần San rất muốn đấm ngực dậm chân một phen.

Hai người giằng co một lát cuối cùng Trần San bại trận, suy sút gấp mấy miếng thịt trong bát của Hàn Khải.

Hàn Khải rất thích Trần San hỗ trợ ăn giúp, tâm tình vui sướng, cứ ăn xong trong bát là lại đẩy đến trước mặt Trần San.

Trần San ăn bữa cơm đau dạ dày chưa từng thấy, người này, ăn cơm cũng không để người ta ăn cho ngon.

Sau khi ăn xong, Trần San thầm nghĩ, có thể đưa cô về nhà rồi chứ, lại đi cùng với người này không chừng sẽ học máu a..

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Lâm Linh nhìn thấy tình huống này thì hai mắt bốc lửa: “Hai người chờ đó, hôm nay đừng nghĩ ra khỏi đây.” Sau đó cô ta bắt đầu gọi điện thoại.

Bởi vì trong tiệm cà phê có nhiều người, nhìn thấy tình huống này thì trở nên yên tĩnh theo dõi tình hình, nhân viên phục vụ cùng quản lý cũng nhanh chạy tới.

Trần San được Hàn Khải bảo vệ ở sau người, Hồ thư ký đi về phía quản lý nói thì thầm vài câu, cầm giấy chứng nhận gì đó quơ quơ, mà những người khác thì bước đến bên Hàn Khải và Trần SaAn, chậm rãi đưa hai người ra ngoài.

“Mấy người đừng hòng chạy, đánh người rồi muốn chạy sao, Trần San, cô chờ đó.”

Trần San đi được nửa đường, nghe lời này thì kéo cái tay Hàn Khải đang nắm lấy mình: “Tôi có thể quay lại đánh cô ta thêm một chút không?”

Hàn Khải nghe lời Trần San thì trong lòng thấy buồn cười, lấy tay xoa đầu của cô, sau đó dùng mắt ra hiệu với cận vệ gần mình nhất rồi kéo Trần San đi tiếp ra ngoài: “Lực của em quá nhỏ, để người khác đánh là được rồi.”

Trần San nghe xong liếc mắt nhìn anh xem thường, đi tới cửa thì nghe tiếng thét chói tai ở bên trong, trong lòng thầm thích: “Cô ấy nói sẽ tìm chúng ta gây

phiền toái.”

“Đừng lo, phiền toái sẽ tìm đến bọn họ trước.” Hàn Khải nói thoải mái, càng ngày càng phát hiện ra ánh mắt của anh thật tốt, nha đầu này có chủ ý lại đủ độc, còn biết lợi dụng ưu thế của bản thân, có lý trí, rất hợp ý anh.

Ánh mắt Hàn Khải ngày càng ôn hòa, vài cận vệ đứng bên cạnh run lên, người này là Hàn cục khuôn mặt ngàn năm không đổi của bọn họ sao. Mọi người nhìn nhau, sau đó càng khẳng định năng lực của tiểu cô nương này, cái tát khi nãy thật lưu loát.

Trần San được Hàn Khải đưa đến dưới nhà, nhìn tay vẫn bị anh nắm, cô co khuỷu tay lại ý bảo Hàn Khải trở về.

“Ngày mai anh phải trở về thủ đô, lão Hồ...” Hàn Khải nhìn về phía Hồ thư ký.

Lão Hồ đưa đồ vật đã chuẩn bị tốt ra cho Hàn Khải.

“Điện thoại này có thể gọi trực tiếp cho anh, bên trong chỉ có dãy số của anh và lão Hồ, có chuyện thì tìm lão Hồ, nhớ anh thì cứ gọi, anh không có nhiều thời gian rảnh nhưng thời gian nhận điện thoại của em thì luôn có, có rảnh sẽ đến tìm em. Chuyện vừa rồi anh sẽ xử lý tốt, em đừng lo lắng.”

Trần San nhìn điện thoại trong tay, lại nhìn Hàn Khải, nuốt nước miếng.

“Trần San, lần sau ăn com với nhau chắc chắn là hẹn hò đi.”

Hàn Khải thật bình tĩnh thả ra một câu, làm Trần San có chút chột dạ: “Việc này, Hàn Khải, anh có vẻ bận nên có thể đừng đề ý đến tôi cũng được.”

Nhưng nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh của Hàn Khải, Trần San ngừng câu cuối cùng, cũng đừng đến mời tôi ăn com.

Cuối cùng Trần San cũng không nói gì, nhìn Hàn Khải rồi rút tay ra, mở cửa xuống xe. Trong nháy mắt cửa đóng lại, Trần San nhìn thấy đôi mắt tối đen kia, tim run lên, dựa vào, mỹ nam kế sao, đóng cửa xe lại, cô chạy một mạch vào nhà không quay đầu.

Hàn Khải nhìn Trần San biến mất trong tầm mắt của mình, thờ dài, khiến cho lão Hồ cùng với Tiểu Ngũ ngồi ở ghế trước nhìn nhau.

“Lão Hồ, điều tra một chút về hai người họ Lâm và họ Cao khi nãy, thân thích ba đời điều tra hết, sau đó xử lý thế nào thì ông tự biết, tôi không muốn nghe những lời khi nãy từ miệng người nào khác.”

Lão Hồ nghe âm thanh lạnh như băng từ ghế sau truyền đến, nhìn Hàn cục, ánh mắt kia của anh như có thể nhìn xuyên thấu mọi thứ vậy.

“Thông báo với những người đi theo hôm nay giữ kín mọi chuyện về Trần San, tôi không muốn những người khác biết sự tồn tại của cô ấy.”

“Vâng, Hàn cục.”

Ba chiếc xe rời đi dưới trời chiều, bông tuyết tung bay, càng lúc càng lớn.

Sau khi Trần San về nhà, vội vàng cởi áo khoác, chà chà chân, thời tiết quý quái, Trần mẹ pha một chén sữa nóng đưa cho Trần San đang ngồi trên sofa.

“Ba đâu?”

“Ở thư phòng, trời lạnh thế này, bạn bè nào lại mời con đi ăn com a?” Trần mẹ thăm oán.

“Nga, bạn bè ở thủ đô, ngày mai phải rời đi rồi, vẫn nên ăn cùng một bữa com.” Trần San trả lời, uống ly sữa nóng, lúc này mới ấm lên một chút.

“Người bạn này của con cũng thật là, thời tiết thế nào không đi, lại đi ngay lúc trời tuyết thế này.”

Trần San gật đầu, trầm nghĩ, người này đặc biệt chặn cô ở cửa còn quan tâm tới thời tiết sao, cô làm gì có biện pháp nào khác.

Nói thật, Trần San không thích sự cường thế của Hàn Khải, điều này khiến cô không thể chuẩn bị tâm lý, một chút chống đỡ cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64

Trần San thu dọn một chút đồ đạc, nhìn giường ngủ Tâm Á đã thu dọn sạch sẽ rồi, còn hai kia thì chưa thấy.

Trần San liền điện thoại cho Tâm Á, biết nha đầu kia đang ở trong cửa hàng Trần San liền lấy xe trực tiếp chạy đến. Mang xe đậu trước cửa hàng, nhìn

thấy Tâm Á đi ra: “Tâm Á, sao lại đến đây?” Trần San đi đến bên cạnh Tâm Á hỏi.

“Tam, bạn của mình đến đây, vừa nhận được điện thoại của cô ấy, hẹn trong quán của chúng ta.” Tâm Á đi theo Trần San, vừa lên lầu hai vừa nói: “Đó là xe của cậu sao, mua khi nào vậy?”

“Được một thời gian rồi, chuyện này mình sẽ nói sau, mình rất tò mò người bạn kia của cậu.” Trần San thấy rất hứng thú: “Chưa từng nghe cậu nói qua.”

“Mình theo ba đến thủ đô từ sớm nên không có bạn bè gì, Nghiêm Nghiêm là bạn từ nhỏ, mình cùng cậu ấy từng ở chung một khu, cô ấy lớn hơn mình một lớp, hiện tại đang thực tập, cô ấy được mẹ sắp xếp đến thủ đô này. Tính tình của cô ấy từ nhỏ đã như con trai, khẳng định cậu sẽ rất thích cô ấy.”

Trần San nghe Tâm Á nói như thế thì gật đầu, trước kia nhìn thấy Tâm Á không có bạn bè thì thấy lạ, thì ra là thế.

Trần San đi trước mở cửa lầu hai ra, liền nhìn thấy cô gái kia đang ngồi trên ghế dựa chuyên dùng của cô, dáng vẻ trung tính, chẳng trách Tâm Á bảo tính tình cô ấy giống con trai, Tâm Á là đang giúp cô chuẩn bị trước tính thần a.

Mà Nghiêm Giai đang nằm trên ghế dựa thẫn thán, vài năm không gặp, Tiểu Mai Hoa đã thành một cô gái trưởng thành rồi, ai, còn chưa tốt nghiệp đã mở cửa hàng mặt tiền, Nghĩ lại tốt xấu cô cũng học pháp luật chuyên nghiệp, thế mà bây giờ lại ở sở tư pháp là em gái pha trà, thật là. Kỳ thật cô cũng không muốn đến thủ đô, bản thân cô ở thành phố G không thể nói là long trời lở đất nhưng cũng là nhất bá một phương a, có lẽ là cô quá đáng, đánh con trai của phó thị trưởng quá nặng, ai bảo tên kia cứ nhìn chằm chằm chị em tốt của cô chứ. Cuối cùng mẹ cô không còn biện pháp nào nên chỉ có thể đóng gói cô gởi cho một ông bạn học làm luật sư ở đây. Cái tên Tề Sở giao hoạt kia lại giao cô làm toàn việc vặt, không ngờ bản thân cô lại tới bước này.

Trần San cùng Tâm Á đi vào rồi ngồi xuống, nhìn ánh mắt cô gái kia, không biết đang lừng lờ ở nơi nào rồi, mà Trần San nhìn mặt cô ấy, một lúc đỏ một lúc lợt, trong lòng có chút vui vẻ, xem mặt bên ngoài có vẻ tốt, những điều khác chờ tiếp xúc mới biết được.

“Nghiêm Nghiêm,” Tâm Á kêu to, chị gái này hôm nay sao lại như thế a: “Nghiêm Giai Giai, chị tỉnh lại cho em”

Nghiêm Giai nghe Tâm Á kêu thì tỉnh táo lại, nhìn thấy ngoài Tâm Á ngồi đối diện chính mình thì còn một mỹ nữ nhỏ thanh tú nhu nhược. Tuy rằng tóc không dài nhưng cả người nhu hòa, đặc biệt là ánh mắt kia, da đen nhem, nghĩ tới mình vừa rời khỏi một vị đại mỹ nữ thì lại nhảy ra thêm một tiểu mỹ nữ này, lập tức cọ cọ tới bên người Trần San.

“Chào người đẹp, kẻ hèn này là Nghiêm Giai, thân cao 1,7m, tuy rằng có chút thấp nhưng dung mạo tựa Phan An, trong nhà có ruộng có đất, cha mẹ vẫn còn, bản thân làm luật sư, tuy rằng vẫn chưa nhận giấy tốt nghiệp nhưng vẫn có chức nghiệp, không biết người đẹp có muốn kết giao cùng kẻ hèn này không?”

Trần San chớp ánh mắt, nhìn Tâm Á bên cạnh, dùng ánh mắt hỏi, người chị này của cậu không mắc bệnh chứ.

Tâm Á lắc đầu, dùng ánh mắt hỏi đáp, trước kia không có, hiện tại không biết .

“Khụ, em giới tính nữ, thích giới tính nam, chị không phù hợp với điều kiện của em a chị Nghiêm Giai.” Trần San khụ một tiếng, nghiêm trang trả lời.

“Trời ạ, Tâm Á, làm sao em tìm được người đẹp này vậy, thật hợp khẩu vị của chị, sao chị lại là nữ a.” Nghiêm Giai bị đã kích một chút lập tức bỏ rơi Trần San đi đến sofa bên cạnh, ngẩng đầu thờ dài.

“Nghiêm Giai, chị đứng đắn chút cho em, đây là bạn tốt nhất của em, Trần San, chị gọi cô ấy là Tam được rồi.” Lập tức Tâm Á nhìn Trần San: “Người nói chuyện ngọt xớt kia là Nghiêm Giai, giới tính nữ, điều không thích nhất là người khác gọi chị ấy Giai Giai.”

“Thì ra em chính là Tam mà Tâm Á thường nhắc tới, trăm nghe không bằng một thấy a, đi, hôm nay chị đây mời khách, hiện tại vừa lúc ăn cơm trưa, chúc mừng ba người chúng ta đoàn viên.”

Trần San nhìn thấy Nghiêm Giai như thế thì vui vẻ, nhìn sang sáng lại hoạt bát, gật đầu với Tâm Á: “Cùng nhau đi đi, nhưng mà hôm nay em mời, xem như là chủ nhà mời, lần sau sẽ đến chị Nghiêm Giai.”

Nghiêm Giai nghe xong, gật đầu, nhìn hai người này, trong lòng thầm nói, thì ra người này mới là người quyết định a.

“Đi thôi, mình đi gọi điện thoại một chút, hai người thu dọn đi.” Nói xong, Trần San liền đi xuống lầu, gọi qua quán cơm đã đi ăn nhiều lần, đó là nơi của Hàn tứ, lần trước quản lý đã cho cô số điện thoại, gọi đến là quản lý Hào nhận điện, nhưng chỉ còn một gian phòng nhỏ, Trần San đồng ý rồi hẹn thời gian cùng số người sau đó treo điện thoại.

Còn ở lầu hai, Nghiêm Giai nghiêm túc nói với Mai Tâm Á: “Nhìn người bạn kia đối với em thật tốt, chị cũng yên tâm. Cửa hàng này kinh doanh cũng rất tốt, nha đầu kia có bóc lột em không?!”

“Nói gì a Nghiêm Nghiêm, Tam cho em góp cổ phần, tuy rằng em cũng có đầu tư tiền nhưng Tam làm nhiều hơn, có thể nói là em chỉ ngồi chờ tiền thôi, hiện tại thu lại vốn cũng hơn một nửa rồi. Chị đừng suy nghĩ lung tung, không phải là cô ấy lợi dụng em gì hết, là em đi theo cô ấy nên mới được như thế này.” Tâm Á sâu sắc cảm thấy, làm bạn bè thì phải toàn tâm toàn ý với nhau. Chuyện của Phương Ngôn lần trước khiến Tâm Á không khỏi kinh hãi. Sau nghe Trần San nói, cha mẹ của cô ấy bị cách chức điều tra gì đó, sau này không còn khả năng thăng tiến mà căn nhà kia của Phương Ngôn cũng đã bị Hàn tứ thu lại.

“Ngheem Ngheem, em giới thiệu Tam cho chị vì thấy chị sẽ thích cô ấy, em thật sự hi vọng chị đừng nghĩ lung tung gì khác, đối với cô ấy thật tình là được rồi. Nhưng mà em nhắc nhở chị một câu, đứng ở trước mặt Tam nói lung tung cái gì, hậu quả chị không thể tưởng tượng được đâu.”

“A, Tâm Á của chị trưởng thành thật rồi, đã biết, chị cũng chỉ hỏi mà thôi, chị là người không có mắt sao. Đến thủ đô này chị không phải là gì, nhưng cá tính nha đầu kia quả thực rất hợp khẩu vị của chị.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Trở lại ký túc xá, Văn Lôi cùng Phương Ngôn đã đến, nhìn thấy Trần San và Tâm Á vào cửa thì Văn Lôi tiến tới: “Đi đâu vậy, trưa nay mình mới đến thì không thấy hai người đâu cả, cả hai thành thật khai mau, Tâm Á.”

“Bạn của mình đến đây, mình mang Tam đi gặp rồi ăn cơm luôn.”

“Nam hay nữ, không phải là người kia chứ?!”

Tâm Á nghe xong, đôi mắt tối đi một chút: “Là nữ, mình là quý tộc độc thân a, đừng làm ảnh hưởng thị trường của mình.”

“Thì ra là nữ, hại mình hưng phấn nha.”

Văn Lôi thỏa mãn được lòng hiếu kỳ của mình thì trở về bàn học.

Còn Trần San nghe xong lời này thì nhìn thoáng qua Tâm Á, đã mấy tháng rồi Tâm Á vẫn chưa nguôi ngoai sao, nhưng mà có tình cảm một thời gian dài như thế không phải nói buông là buông được.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Trần San bị Tâm Á kéo đến ban công.

Trần San nhìn Tâm Á, thờ dài, chỉ biết là nha đầu kia không nín được mà, nhưng không ngờ tới, kiên nhẫn lại nhỏ như thế, chưa tới một ngày đã không chịu nổi.

“Hỏi đi, mình sẽ nói.”

“Trước tiên là nói về xe, sao mình không biết cậu có xe đã một thời gian vậy Tam?”

“Cũng không lâu lắm, trước kỳ thi cuối kỳ thôi, mình thấy không có gì đáng nói nên không nói cho cậu. Đó là do Hàn tứ đưa, mang mấy cái suy nghĩ trong lòng cậu thu lại đi, hấn đối với mình không có hứng thú nhiều lắm đâu, về phần nguyên nhân vì sao thì đến giờ mình cũng không biết, nhưng mà hấn cho thì mình nhận.” Trần San vừa nói vừa nhìn Tâm Á, khóe miệng cong lên: “Tuy rằng quan hệ giữa họ và mình rất tốt, nhưng quả thật chưa đến mức này, vội vàng tặng đồ cho mình, hừ, tưởng trong lòng mình không biết nguyên nhân sao, cậu cũng đừng đoán mò cái gì, yên tâm là được, mình biết nên làm gì mà.”

Tâm Á có chút lo lắng, khoảng thời gian kia chính là lúc cô đang thất tình, Trần San đương nhiên không nói với cô: “Tam, mình tin tưởng cậu, nhưng mà nhớ kỹ, lúc nào mình cũng ở bên cạnh cậu.”

“Được rồi, mình hiểu rồi, địa điểm ăn cơm hôm nay là nơi của Hàn tứ, cậu cũng đừng có lo lắng quá, mình có tiền mà, chẳng qua là đồ ăn ở đó quả thật rất ngon nên mới mang cậu đi ăn, mình cũng không muốn dùng đến mối quan hệ với Hàn tứ.” Trần San nói sơ với Tâm Á.

“Uh, sau này thường xuyên mang mình đến đi, lần sau mình trả tiền, hương vị rất ngon.” Tâm Á nghĩ đến bữa trưa của mình mà nuốt nước miếng.

“Tam, thời gian trước tâm trạng của mình không tốt lắm khiến cậu lo lắng, nhưng đó là mình chỉ tức giận thôi. Cái tên Hà Hiến Minh kia, chỉ cần nghĩ đến là muốn băm hấn ra.” Tâm Á nhìn Trần San: “Ngày đó mình hẹn hấn, thế mà hấn lại mang theo cô gái ở sân bay kia, còn nói đây là bạn học của hấn, cùng nhau về nước, thuận tiện đến nhà hấn ở một thời gian. Tuy rằng từ đầu đến đuôi chưa từng nói gì về quan hệ giữa hấn và cô gái kia nhưng mình cũng không phải người mù, quan hệ của họ rất mờ ám, cô gái kia gọi mình là em gái, nghĩ cái gì vậy a.”

Trần San nhìn Tâm Á càng nói càng kích động, xoa đầu của cô: “Sau đó có phải cậu nói tên Hà Hiến Minh tiến bước cô gái kia không, nhưng hấn không đồng ý, cho nên cậu trực tiếp đá hấn.”

Mai Tâm Á ngẩng đầu, vẻ mặt thực kinh ngạc: “Làm sao mà cậu biết vậy Tam?”

“Tính cách của cậu không phải thế này sao, thoát nhìn thì mạnh mẽ, trong mắt không thể chứa một hạt cát, cô gái kia lúc ẩn lúc hiện như thế đương nhiên cậu sẽ nói trực tiếp với Hà Hiến Minh. Cậu muốn biết mình và cô gái kia ai quan trọng hơn, tuy rằng kết quả không như mong muốn nhưng tính tình này của cậu nhìn không được nên lập tức chia tay.” Trần San nói xong nhìn Tâm Á ở trước mắt hốc mắt Tâm Á có chút hồng nhưng rốt cuộc cũng không

chảy nước mắt.

“Tam, cậu là người hiểu mình nhất, sau đó hấn làm như không có chuyện gì, còn gọi điện vài lần cho mình. Mình cũng chẳng nhận, Tam, mình sẽ không hối hận, chỉ hối hận đã tin tưởng tên khốn kiếp kia.”

“Thật ra, rất khó mà nói cậu sẽ hối hận hay không, mình chỉ cảm thấy người đàn ông như thế rất không thích hợp với cậu, cậu hãy tìm một người sủng cậu mà không phải là cậu sủng hấn. Hà Hiến Minh là điển hình của loại người không quan tâm đến người khác, cho nên mình chỉ có thể nói hấn không thích hợp với cậu.” Trần San thở than.

Tâm Á gật đầu, thời gian dài như vậy, cô cũng đã suy nghĩ thông suốt, cô không tin không thể tìm ra ai tuân thủ lịch sự mạnh mẽ hơn tên kia, cô cũng không nghĩ treo cổ trên một cái cây.

“Tam, yên tâm đi, mình đã suy nghĩ tốt mọi chuyện mới nói với cậu, nếu mọi chuyện chưa trôi qua chắc chắn mình vừa nói đã tức giận.”

Trần San gật đầu, cô cũng thấy vui vẻ vì Tâm Á.

Khoảng thời gian này vừa khai giảng xong, Trần San rất siêng năng, ở thư viện tìm hiểu về các ca bệnh mà bản thân có hứng thú. Trần San suy nghĩ một chút về hướng đi sau này của mình. Tuy rằng từ đầu đến cuối Trần San không có hứng thú gì với y khoa, nhưng dù sao cũng đã đến tình trạng này, phải tận lực làm bản thân mình có hứng thú, sau này phải động đến dao giải phẫu, động đến sinh mệnh nên Trần San học tập càng nghiêm túc.

Thật ra Trần San suy nghĩ, sau này làm giảng viên giảng dạy là được, nhưng cuộc đời luôn ngoài ý muốn, không phải muốn thế nào thì có thể làm thế đó. Cho nên Trần San cảm thấy trả giá và thu hoạch có quan hệ trực tiếp với nhau, cho dù sau này không đi được con đường mình muốn thì vẫn có thể đi được trên con đường khác.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

Thứ bảy, Trần San đến cửa hàng, sáng nay đã từ chối đi cùng Tâm Á và Nghiêm Giai, tuy rằng người bạn này của Tâm Á không tồi nhưng nghe những chuyện cô ấy đã làm thì Trần San cũng không thích những chuyện quá nửa gió lăm. Mặc dù Nghiêm Giai có chủ ý nhưng cũng không chủ động lắm, thỉnh thoảng đi cùng nhau, tuy rằng không thân thiết lắm nhưng có cảm tình tốt là được rồi.

Trần San ở lâu hai kiểm tra tình hình tài chính của quán, kỳ thật dùng người khác làm thu ngân thì không dễ lắm, là người thì đương nhiên có nghi ngờ, chỉ là mức độ nhiều hay ít mà thôi. Trần San cảm thấy bản thân cô cần phải thật cẩn thận đối chiếu việc xuất nhập ở cửa hàng, những vấn đề khác thì có thể hỏi người phục vụ một chút.

Giữa trưa Trần San ăn Fastfood tại quán, sau khi ăn xong mới nghỉ ngơi một chút. Trong cửa hàng không có chuyện gì, nhưng Trần San vẫn chưa muốn trở về trường học nên nghỉ ngơi ở đây.

Khoảng 5h chiều, Trần San mới lái xe trở về trường, sau khi đậu xe xong thì đi bộ từ từ về trường.

Khi đến cửa trường Trần San nhìn thấy một cái xe, Hồ thư ký lần trước đang đứng ở bên cạnh. Trần San nhũn mày, tim vốn đang đập bình thường giờ lại lộp bộp vài cái.

“Trần San, xin chào, Hàn cục cho tôi đến đón cô.”

Không dài dòng lời thôi mà trực tiếp vào vấn đề, Trần San thấy thật đau đầu. Chuyện gì vậy, không thể gọi trước một cú điện thoại sao.

Trần San bị nhét vào ghế sau của xe, chiếc xe nhanh như chớp lao đi.

“Lão Hồ, sao ông biết được tôi sắp đến cổng trường?” Trần San rất thắc mắc vấn đề này.

“Trần San a, việc này...” Lão Hồ ngồi ở ghế trước nói: “Hàn cục cài hệ thống định vị trong điện thoại của cô.”

Khóe miệng Trần San co rút mạnh mẽ, hay thật, cô nên khen Hàn Khải thông minh trời cho hay nên tức giận bản thân mình bị địch theo dõi cũng không biết đây. Sau đó, về mặt Trần San bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lão Hồ nhìn tình hình lập tức giải thích: “Đây là do Hàn cục lo lắng cho an toàn của cô.”

Trần San vừa nghe liền cảm thấy lời này thật giả tạo, không ngờ một sinh viên nho nhỏ như cô mà còn có vấn đề về an toàn.

“Vậy thì thật cảm ơn Hàn cục rồi, gặp mặt anh ta tôi sẽ cảm ơn vạn phần.” Trần San nghiêng răng nghiêng lợi.

Lão Hồ vừa nghe, trong lòng thầm nói, Hàn cục, cậu trăm ngàn lần bảo trọng a.

Sau khi cái xe chạy qua tầng tầng lớp lớp hệ thống bảo vệ thì đi vào một khu nhà nhỏ, Trần San theo lão Hồ xuống xe, đi vào phòng khách ở tầng trệt.

Trên đường đến đây, Trần San nhìn chung quanh bốn phía, ngồi chờ một lúc thì lão Hồ đi đến: “Hàn cục còn đang làm việc, cô không ngại thì hãy uống trà nghỉ ngơi một chút.”

Trần San ngẩng đầu liếc Hồ thư ký hiệu khách, trong lòng vô cùng buồn bực, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu. Trường hợp này có thể làm gì a, tuy rằng trong lòng không thoải mái nhưng cũng chỉ có thể chờ thôi.

Từ khi vào chỗ này Trần San liền cảm thấy có áp lực. Lúc vào cửa Trần San có chú ý nhìn nhưng không thấy biển hiệu, nơi này lại hơi vắng vẻ, có cảm giác áp bức. Thật ra đến nay Trần San cũng chưa biết Hàn Khải làm cái gì, nhưng tiếp xúc qua vài lần, Trần San cũng biết anh là người có chức vị cao, nhưng cao đến mức nào thì cô không biết, chỉ có thể chờ dài.

Khoảng nửa giờ sau, Trần San nghe thấy tiếng mở cửa rồi tiếng bước chân truyền đến. Hàn Khải dẫn đầu đi đến, đi theo sau có lão Hồ cùng với một thanh niên trẻ tuổi, Hàn Khải phát tay một cái, lão Hồ cùng với người kia rời khỏi phòng.

Trần San nhìn thấy trong phòng chỉ còn hai người thì thấy hơi khó thở, mà Hàn Khải đang chậm rãi đi đến bên cạnh cô nên trong lòng cô càng mất bình tĩnh.

Khoảng thời gian sau khi trở về, Hàn Khải rất nhớ Trần San, rốt cuộc cũng có chút thời gian rảnh liền cho lão Hồ mang Trần San đến. Không phải anh không muốn gọi điện thoại báo trước một tiếng, mà vì anh cũng không xác định được khi nào thì rảnh rồi.

Vào cửa thấy nha đầu ngồi ở kia, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, anh thật muốn biết trong lòng cô đang suy nghĩ cái gì.

Trần San nhìn thấy Hàn Khải tự nhiên ngồi vào bên cạnh cô thì sắc mặt khẽ biến đen.

Nhìn thấy bàn tay to xoa đỉnh đầu cô thì mặt càng đen hơn.

Mãi đến khi cái tay Hàn Khải nắm lấy cằm buộc cô đối diện với anh thì mặt Trần San đen triệt để rồi.

Con tức của Trần San dần đi lên, mãi đến khi lên đến đỉnh.

Trần San đứng lên bước tới ngồi trước mặt Hàn Khải, hai tay nắm lấy tóc Hàn Khải, sống chết vò cái đầu tóc ngắn kia: “Anh có để tôi yên không, lần đầu tiên còn chưa tính, lần này cũng như thế. Không thông báo trước một tiếng đã đến, còn nữa, hệ thống định vị trong di động là sao, sao không trực tiếp mang cái vòng cổ cho tôi luôn đi, hừ?!”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Xe dừng lại, cửa mở ra, Trần San đi ra, nhìn tòa kiến trúc trước mặt, là club Thời Gian.

Dựa vào, Trần San cảm thấy thế giới thật nhỏ, vòng đi vòng lại cuối cùng cũng đến cái nơi bị thương này. Nháy mắt quay đầu, nhìn về mặt lãnh đạm của Hàn Khải đứng ở bên cạnh, thầm nghĩ, thủ đô thật nhỏ, chẳng lẽ không còn nơi nào khác để ăn cơm sao, nơi nào nhỏ hơn cũng được a. Chẳng lẽ nhóm quyền quý thủ đô chỉ có một cấp bậc này thôi sao.

Trần San nhìn ánh mắt ôn hòa của Hàn Khải lại nghe anh nói: “Sao vậy, không thích sao, chúng ta đổi nơi khác.” Hàn Khải nhìn nha đầu đang đứng bất động trừng mắt nhìn cửa lớn.

Trần San nhìn nhìn, trấn định nói: “Không cần, nơi này cũng rất tốt.” Có nhiều mỹ nữ với mỹ nam a.

Lập tức đi vào, vừa đi vừa đưa mắt nhìn mấy người khác cũng xuống xe đi theo.

Quản lý Hào của club vừa mới nhận được thông báo đã sớm đứng ở cửa lớn chờ bị Hàn cục kia. Trong ấn tượng của quản lý Hào, quan hệ giữa vị Hàn cục này với ông chủ rất tốt, nhưng mỗi lần anh đến thì đều hoành tráng như thế, khiến cho hần tiêu tụy một phen, sau khi dọn sạch mấy người đang ăn cơm ở tầng trệt thì quản lý Hào lập tức ra tiếp giá.

Nhìn đại sảnh trống trải, những người phục vụ đã sớm rút lui, chỉ còn mình quản lý Hào đứng nhìn chằm chằm cái cửa, nhìn đồng hồ, còn một phút nữa.

Quản lý Hào nhìn thấy mấy cái xe ngừng ở bên ngoài, bóng người chậm rãi đi tới, ánh mắt quản lý Hào rất tốt, nhìn thấy thể vọi vàng chạy nhanh tới.

Trần San nhìn thấy người chạy tới trước mặt mình, không phải là quản lý Hảo rất có trách nhiệm lần trước đây sao.

“Tiểu thư Trần San, lại nhìn thấy cô rồi, hoan nghênh hoan nghênh a.” Quản lý Hảo thấy thần tượng thì đôi mắt lóe sáng.

“Quản lý Hảo đúng không?” Trần San hỏi người trước mặt, thầm nghĩ, chủ nhân chính còn ở sau nha, cô chỉ là đi theo thôi. Nghĩ đến lần trước cô đến còn không thèm liếc mắt một cái, sao lần này ánh mắt lại tinh như thế.

“Đúng, thật vinh hạnh khi tiểu thư Trần San còn nhớ rõ tôi, lần này ăn cơm hay gì khác, tôi giúp cô sắp xếp, đã lâu cô không tới.”

“À, ăn cơm” Trần San trả lời xong thì quay đầu nhìn Hàn Khải.

Quản lý Hảo nheo mắt nhìn theo Trần San, a, đây không phải Hàn cục sao, đi cùng nhau sao. Trình độ sùng bái của quản lý Hảo cũng có trình tự sắp xếp, ông chủ thì vẫn xếp sau vị tiểu thư Trần San này nha.

“A, thì ra là mang theo Hàn cục đến đây ăn cơm, tiểu thư Trần San, tôi đã sắp xếp tốt rồi, xin mời theo tôi.” Quản lý Hảo đi ở trước, vừa đi vừa nói chuyện với Trần San ở bên cạnh.

Sau khi Hàn Khải tiến vào thì không nói một câu, nhìn quản lý Hảo ân cần với Trần San, thầm nghĩ, người quản lý club này cũng nên thay đổi đi, mỗi lần anh đến đây cũng không được tiếp đón nhiệt tình như thế này.

Về mặt bình thân vừa đi vừa nhìn quản lý Hảo nói chuyện, ánh mắt thì lạnh lùng.

Lão Hồ cùng những người ở sau thấy một màn này thì cúi thấp đầu, a, trận này biến đổi quá nhanh a, sao bây giờ họ cùng Hàn cục là biến thành người đi theo a. Vị kia của Hàn cục cũng thật lợi hại.

Trần San cùng Hàn Khải theo quản lý Hảo đến một căn phòng riêng, quản lý Hảo đẩy cửa ra, một đồng người đi theo sau tiến vào trước xem xét một hồi rồi nhanh chóng đi ra gạt đầu với lão Hồ, sau đó tản ra.

Lúc này Hàn Khải mới kéo tay Trần San đi vào, nhìn thấy quản lý Hảo còn muốn vào theo thì liếc mắt nhìn qua. Đầu quản lý Hảo đỏ mồ hôi lạnh, mang theo chút không cam lòng nhìn Trần San: “Tiểu thư Trần San, đồ ăn sẽ lập tức được mang lên, trước hết mời nghỉ ngơi một chút.”

“Cảm ơn, quản lý Hảo.” Trần San gạt đầu trả lời.

“Tốt, cô sẽ rất hài lòng” Quản lý Hảo mang theo khuôn mặt tươi cười vội vã chạy đi chuẩn bị.

Hàn Khải thu hồi ánh mắt, phát tay với Lão Hồ, kéo Trần San đến chỗ mấy cái ghế.

Trần San nghe thấy tiếng đóng cửa, nháy mắt đã bị Hàn Khải kéo đến chỗ sofa trong phòng, đặt mông ngồi trên đùi Hàn Khải, nhìn ánh mắt lạnh lùng của anh mà tim run cả lên.

“Việc này, anh để tôi xuống dưới đi, ngồi trên đùi anh rất không thoải mái.”

“Trả lời vấn đề của anh trước đã, quản lý Hảo kia nói đã lâu không thấy là thế nào?” Tiếng nói thâm trầm của Hàn Khải nhẹ nhàng vang bên tai của Trần San.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Sau khi đồ ăn được dọn lên xong thì mọi người lui ra đóng cửa lại. Trần San thấy Hàn Khải mở mắt ra, bình tĩnh kéo tay cô vào bàn ăn.

Trần San than thầm một hồi, dừng tức giận, không đáng tức giận. Cô ngồi vào cái ghế Hàn Khải đã kéo sẵn, lại hít sâu một hơi.

Trần San cảm thấy tâm lý mà cô chuẩn bị sẵn trước kia nửa điểm tác dụng cũng không có, mỗi lần gặp anh là cô đều bốc hỏa, nhìn cái vẻ mặt bình thân của Hàn Khải đang ngồi ở kia, trong lòng cô thật buồn bực.

Trần San cảm thấy đây là bản thân cô đang tìm tội mà chịu a, nói đạo lý với người như thế này thật là phí công, chẳng lẽ chấp nhận số mệnh bị chèn ép sao, Trần San nghĩ thế thì lập tức lắc đầu, dừng nghĩ nữa, càng nghĩ càng cảm thấy lần trọng sinh này của cô đúng là bị kịch mà.

Trần San mặc kệ mọi thứ, liều mạng cúi đầu ăn.

Hàn Khải nhìn Trần San từ lúc vào bàn thì vui đầu ăn, ánh mắt nhu hòa đi không ít: “Khụ.”

Trần San nghe động tĩnh thì nâng mặt lên, nhìn về mặt chờ đợi của Hàn Khải mà thấy mê mang, làm sao vậy a.

“Trần San, anh thích món này, còn món này nữa.” Hàn Khải đẩy đẩy cái chén của mình.

Trần San cúi đầu, sau đó nâng về mặt đầy tươi cười lên, giúp đồ Hàn Khải gấp đồ ăn anh vừa chỉ vào chén, cười nói: “Ăn nhiều một chút.”

Sau đó ngồi xuống tiếp tục vui đầu ăn mạnh.

Trong lòng Hàn Khải có chút buồn cười, nhưng nhìn thấy đồng đồ ăn trước mặt mình thì đáy mắt lóe sáng gấp ăn từng chút, không vội, từ từ sẽ đến.

Sau khi com nước xong, Hàn Khải đưa Trần San trở về trường, trên đường nhìn tư liệu mà lão Hồ đưa đến, quang minh chính đại lật xem trước mặt Trần San. Nhìn nội dung rồi liếc mắt nhìn Trần San ở bên cạnh, sâu sắc cảm nhận rằng ánh mắt của anh thật tốt, nhớ đến quản lý Hào như cái đuôi chạy sau cô thì lắc đầu.

“Ngừng, dừng đến cửa trường.” Trần San thấy xe đã chạy đến gần trường thì mở miệng.

Lão Hồ nhìn ánh mắt của Hàn Khải sau đó mới làm theo.

Đến khi xe dừng lại, Trần San đang chuẩn bị bước xuống xe thì tay bị Hàn Khải giữ chặt. Trần San hít sâu một hơi, bình tĩnh nhìn về phía Hàn Khải, ánh mắt ý bảo, có gì mau nói.

“Lần sau hẹn em anh sẽ gọi điện trước, không lặp lại tình huống như hôm nay nữa.” Hàn Khải nhìn chằm chằm ánh mắt Trần San nói chậm rãi: “Hàn đại cùng Hàn tứ thì em cứ yên tâm mà sai bảo, anh là chủ của bọn nhóc đó, có gì đã có anh lo.”

Sau khi nghe xong thì Trần San tròn mắt há mồm, còn có chuyện kinh khủng này sao, chú nhỏ, cháu, cháu lớn.

“Dừng, anh đừng nói với họ.” Trần San lo lắng, lập tức nghĩ đến hình ảnh Hàn đại cùng Hàn tứ đứng nghiêm trang xưng hô kính cẩn với cô thì trong lòng run lên, thế giới này cũng thật huyền ảo.

“Uh, vậy sau này nói.” Hàn Khải thấy dáng vẻ như trời sập của Trần San thì không đành lòng kích thích cô nữa.

“Việc này, chắc chứ?!” Trần San nuốt nước miếng ngẩng đầu hỏi.

“Chắc.” Hàn Khải gật đầu khẳng định.

Trần San lại dùng ánh mắt hỏi thêm một lần, nhìn thấy Hàn Khải lại gật đầu.

Hàn Khải nhìn dáng vẻ của nha đầu kia, nâng tay xoa tóc cô rồi sờ hai má, thuận tay nhéo nhéo.

Trần San nhìn Hàn Khải gật đầu rồi nói: “Vậy tôi về đây.”

Hàn Khải nhìn theo bóng dáng của Trần San, nhìn lão Hồ đang rình coi ở trước: “Trở về.”

Hồ thư ký thấy ánh sáng lạnh liếc tới mình thì sờ mặt, vẻ mặt dịu dàng khi này là của Hàn cục sao, chắc thế, sau đó thông báo cho mọi người trở về.

Xe biến mất ở trong màn đêm.

Trần San lung lay trở về trường, vào ký túc xá, vào phòng vệ sinh mở nước ấm dội lên người mình.

Nhìn gương mặt quen thuộc trong gương kia, khoe miệng co rút một chút, thế giới này thật quá nguy hiểm, biến hóa quá nhanh.

Trần San luôn sống bình thản, tương lai không thể xác định được điều gì, đối với người có ý định đi tới đi lui trong sinh mệnh của cô thì cô cũng không còn cách nào mà cứ tiếp tục bước về phía trước.

Trần San dần lấy lại bình tĩnh.

Mở cửa phòng vệ sinh ra mới phát hiện không có ai ở trong phòng, nhưng cô cũng không quan tâm nhiều lắm, sờ soạn thay đổi quần áo rồi lên giường đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Trở lại ký túc xá, Trần San vừa vào cửa đã thấy Văn Lôi ngồi trước bàn học, chào hỏi một cái rồi trở về bàn của mình, mang com chiều ăn.

“Tam, cho mình mượn bài tập kia đi.”

Trần San nhìn Văn Lôi đi đến bên cạnh mình, khoe mắt tươi cười, sau đó tìm kiếm một chút trên giá sách của cô rồi rút ra một quyển vở: “Đây, trước kia chưa từng thấy cậu mượn mình.”

“Hai ngày nay mình bận quá, căn bản là không học hành gì, cảm ơn, Tam.”

Trần San ngồi xuống, vừa ăn vừa mang sách giáo khoa ra lật xem.

Sau khi ăn xong, thu dọn mọi thứ đâu vào đấy, vừa ngồi xuống thì nghe điện thoại đặt trong ngăn kéo vang lên, cầm điện thoại đi đến ban công tiếp.

“Hàn Khải.”

“Uh, Trần San, về hiệu trưởng Thẩm, ở trường học có chuyện gì thì cứ đi tìm ông ấy, không cần khách khí.” Hàn Khải vừa cắt đứt điện thoại với Thẩm Tung Văn thì lắc đầu, gọi điện thoại cho Trần San, rất muốn nghe giọng của cô.

“Hàn Khải, anh còn nói, chiều nay tôi đã gặp ông ấy, tuy rằng hiệu trưởng của chúng tôi có vẻ lớn tuổi, nhưng dáng người còn rất tốt, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của ông ấy khi hỏi thăm về anh, không phải anh thiếu ông ấy cái gì chứ.” Trần San còn nhớ rõ trên khuôn mặt nghiêm túc kia còn có chút nhiều chuyện.

“Trần San, Thẩm Tung Văn là bạn cũ của anh, về điểm này em có thể yên tâm.” Tiếng nói trầm thấp của Hàn Khải xuyên thấu qua điện thoại truyền đến.

“Được rồi, tôi đã biết, thật ra anh nên thông báo trước cho tôi một tiếng, trước kia tôi rất buồn bực vì không hiểu tại sao cả chủ nhiệm và hiệu trưởng đều quan tâm đến tôi như thế, tôi còn nghĩ bản thân mình có mị lực nha. Ai, Hàn Khải, đừng đối với tôi tốt như thế.”

Trần San nói xong, mắt nhìn bầu trời đầy sao, bên kia điện thoại yên tĩnh.

“Trần San, anh sẽ không đối xử quá tốt với em, nhưng anh sẽ đối xử tốt với em.” Hàn Khải nhìn lão Hồ đang gõ cửa đi vào, trên tay ông có một đồng tư liệu thì nói: “Trần San, nhớ kỹ lời anh nói, anh còn có chuyện, sau này gặp.” Sau đó anh thuận tay viết một dòng chữ trên sổ tay: Trần San thiếu chút ít tự tin.

Trần San khẽ động lòng, đây không phải là điều tốt nhất mà cô nghe được nhưng như thế cũng đã được rồi: “Được, anh làm việc đi, rảnh thì nói sau.”

Trần San ngắt điện thoại, tựa vào lan can của ban công, sau một lúc thì xoay người chậm rãi đi vào phòng.

Vu Văn Lôi vừa lúc làm xong bài tập, định mang trả cho Trần San nhưng thấy Trần San ở ban công vì thế cô đặt vở lên bàn của Trần San, sau đó kéo Trần San ra trở lại ban công.

Trần San còn chưa đi vào đã bị Văn Lôi kéo ra trở lại ban công: “Có việc sao Văn Lôi?”

Hai người tựa vào lan can của ban công, Văn Lôi nhìn Trần San nói: “Tam, cậu cảm thấy Tàn Phong là người thế nào?”

“Tàn Phong ngoài miệng có vẻ phong lưu nhưng thật ra là người ngay thẳng. Sao thế, cùng lớp mà chẳng lẽ không biết.” Trần San có chút buồn bực với vấn đề của Trần San.

“Tam, việc này, nếu như Tàn Phong theo đuổi mình thì mình nên làm cái gì bây giờ a?!”

Trần San nhìn Văn Lôi: “Cậu nói hẳn theo đuổi cậu sao, còn có ai biết không?”

“Không ai, thứ bảy này cậu ấy hẹn mình ra ngoài, về hơi trễ nên ở lại bên ngoài một đêm. Mình với cậu ấy không có cái kia, mình chưa đồng ý với cậu ấy nữa, nhưng mà mình có chút thích cậu ấy, bình thường cậu ấy giúp đỡ mình rất nhiều.”

Trần San không nói gì: “Cậu không trở về ký túc xá thì không có chuyện gì, nhưng cậu ta thì sao?”

“Đương của cậu ấy là giáo sư của trường, cậu ấy nói không có chuyện gì.”

Trần San hít sâu một hơi: “Cậu thích cậu ta thật sao?!”

Văn Lôi gật đầu: “Mình thật sự lo lắng nên mới hỏi cậu một chút, lần này không giống với lần trước, tớ cảm giác phải làm đến nơi đến chốn.”

“Trong trường học thì không cho phép yêu đương, đây là quy định, Văn Lôi, cậu tính nói chuyện yêu đương như thế nào?”

“Những người khác cũng thế, đâu có chuyện gì.”

Trần San nhìn Văn Lôi: “Chúng ta đang nói về Tần Phong, hình như còn có em gái Lâm nào đó theo đuổi cậu ta, ruy rằng em gái kia đơn phương, nhưng ai cũng biết rõ ràng, cậu định xử lý thế nào?!”

Trần San lắc nói: “Văn Lôi, thật ra chuyện này cậu không cần hỏi mình, nếu các cậu muốn yêu đương thì phải mang chứng ngại vật dọn sạch trước, cậu a, mình không đảm đương nổi vai trò chị gái tâm lý đâu, nhưng nếu cậu quyết định rồi thì mình hi vọng cậu và Tần Phong có thể thuận lợi, mình cùng Tâm Á luôn đứng ở bên cạnh cậu, mình đi vào trước đây..

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Ngày kếp, gió thổi nhẹ, Trần San xoay người xuống giường, nhìn đáng vẻ mặt mỉm cười của Tâm Á ở giường bên kia thì lắc đầu, sửa soạn một chút rồi xuống lầu.

Ngày trôi qua thật nhanh, tới thứ sáu, Trần San ngồi bên bàn học lười biếng làm bài tập.

“Tam, ngày mai Nghiêm Giai hẹn mình ra ngoài.” Tâm Á cọt tới bên cạnh Trần San.

Trần San ngẩng đầu nhìn Tâm Á: “Đi đi, mang đồ ăn ngon về cho mình, có việc thì gọi cho mình.”

“Được, cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ, hay là cậu đi với mình đi.”

Trọng điểm của Tâm Á chính là câu sau.

Trần San khoát tay: “Ngày mai mình có việc nên không đi được.”

Nghe được đáp án, Tâm Á có chút uể oải, lại là từ chối.

Trần San bận thật sự, vì cô đã sớm đồng ý đi làng đi lịch cùng Dương Việt, cuối tuần này nếu không có chuyện gì thì đi du lịch giải sầu một lần.

Làm xong bài tập, Trần San cầm di động đến ban công gọi cho Dương Việt, sau khi hẹn thời gian và địa điểm thì Trần San ngắt điện thoại. Nghe tiếng ồn ào cô đoán rằng bên kia chắc là đang ăn cơm ở ngoài, Trần San rất hoài nghi, những người này có bao giờ ăn cơm ở nhà không a.

Phương Ngõn ngồi ở bàn học, bài vở chất đống trước mặt cũng không nhìn mà dời mắt nhìn theo Trần San đi vào từ ban công, sau đó cúi đầu nhìn vào vở.

Trong khoảng thời gian này Phương Ngõn suy nghĩ rất rõ ràng, khi vừa mới chia tay với Hàn Song Lăng thì cô cứ như người điên, gặp ai cản người đẩy.

Cô không cam tâm tình nguyện, còn có ghen tị, chính mình lợi dụng Văn Lôi để tiếp xúc với Hàn Song Lăng, nhưng kết quả cũng không thể nào dung nhập vào cuộc sống của bọn họ, ngược lại Văn Lôi lại quần quýt si mê với Đinh Giai khiến cho Hàn Song Lăng cảnh cáo cô một phen. Mãi đến khi cô hiểu được, phía dưới tình yêu của cô với Hàn Song Lăng thật chất chỉ là yêu cầu vật chất, nếu như nói Phương Ngõn không thương hấn thì Phương Ngõn cũng không tin, có lẽ khi mới bắt đầu, tình cảm kia của cô cũng hồn nhiên, nhưng tiếp xúc với cuộc sống của bọn họ rồi thì cô còn muốn nhiều hơn.

Lần uống rượu bàn chuyện làm ăn đó Phương Ngõn hoàn toàn không có đường rút lui, nghe thấy Hàn Song Lăng bàn chuyện làm ăn với ông chủ kia, hấn liếc mắt nhìn Văn Lôi, Phương Ngõn biết đây là hấn cho mình cơ hội, khi đó đầu óc nóng lên, liền đề nghị Văn Lôi đi theo tiếp rượu ông chủ kia. Kỳ thật Phương Ngõn biết rất rõ kết quả mà Văn Lôi gặp phải, lúc đó Hàn Song Lăng còn đưa cho cô một ánh mắt đầy thâm ý để xác nhận, nhưng cô vẫn xui Văn Lôi làm. Kết quả Văn Lôi chạy thoát, chuyện làm ăn thất bại, mà ánh mắt tàn nhẫn kia của Hàn Song Lăng đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ.

Khi cô cảm thấy mọi chuyện đã đi qua thì mỗi khi ở trước mặt cô Hàn Song Lăng đều nhắc đến Trần San, lúc đó cô ghen tị rất nhiều, hàng ngày bắt an, cố gắng ngăn cản Hàn Song Lăng cùng Trần San chạm mặt. Còn Trần San xem ra đã nghe được những chuyện cô làm từ Văn Lôi nên hay nhìn cô bằng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, khi đó Phương Ngõn cảm thấy bản thân mình thật xấu xí, nhưng trong lòng thì nghĩ bản thân mình không có làm sai, hận không thể hàng ngày ở bên cạnh Hàn Song Lăng, nên mỗi tối đều gọi điện thoại cho hấn xác nhận một phen.

Vì những nguyên nhân trên cùng với vài thứ khác, đến cuối cùng cô cũng nghe được Hàn Song Lăng bình thản nói lời chia tay, cô cảm thấy chắc chắn đã có ai nói gì đó vào tai hấn.

Khi đó cô rất ghen tị với Trần San, nghĩ cách để dạy dỗ Trần San một trận, dưới vẻ mặt bình tĩnh của Trần San luôn cất giấu thứ gì đó khiến Phương Ngõn thấy rất hỗn loạn. Ba người của ký túc xá thờ ơ lạnh nhạt khiến cô không có chỗ đi nhưng hàng ngày ở một mình trong căn nhà của Hàn Song Lăng cho cũng không có chút hơi người.

Ai có thể nghĩ đến cuối cùng cô cũng chỉ còn hai bàn tay trắng, nhận được điện thoại của cha mẹ, Phương Ngõn có chút ngây ngốc không muốn đối mặt

với sự thật. Lúc này Phương Ngôn mới biết Hàn Song Lăng cũng rất tuyệt tình.

Khi đó cô có biết bao nhiêu điều không cam lòng, nhìn những người khác trong ký túc xá cười cười nói nói, vì sao họ lại không đau đớn như cô. Một cái tát kia, Phương Ngôn biết rằng đã xóa đi toàn bộ tình bạn vài năm với Văn Lôi, tuy rằng trước sau Văn Lôi không tha thứ cho mình, nhưng trong mắt cô ấy đôi khi cũng có sự quan tâm. Khi đó thấy Trần San bình tĩnh đi qua, con giận lại không thể áp chế được, cô cảm thấy như các cô ấy đang cười nhạo cô, do đó mà gây sự với Trần San bất chấp hậu quả.

Phương Ngôn, mày thay đổi từ khi nào vậy. Phương Ngôn nhìn khuôn mặt của cô trong gương, thật không giống cô chút nào, khi đó cô vui vẻ, xinh đẹp như hoa, hiện tại, khuôn mặt lạnh tình lạnh tâm này chính là cô sao.

Phương Ngôn lại nhìn Trần San, Tâm Á cùng Văn Lôi, ba người lại cười cười nói nói, cô rất muốn gia nhập cùng các cô ấy, nhưng cô thấy mình không có tư cách, Phương Ngôn nhìn hai tay mình cười khổ, cứ như vậy đi, để thuận theo tự nhiên, nhưng ánh mắt của cô nhìn các cô ấy có biết bao nhiêu mong chờ.

Sáng thứ bảy, Trần San ở trên giường nhận được điện thoại xong liền xoay người đứng dậy, nhìn thấy Tâm Á cũng đang rửa mặt thì lấy khuỷu tay thúc cô: “Chịu khó thật a, Mai đại tiểu thư.”

“Tam, Nghiêm Giai điện thoại giục mình, muốn mình cùng cô ấy đi dạo a.”

Sau khi hai người tẩy rửa thì thay quần áo ra khỏi ký túc xá. Mai Tâm Á tò mò nhìn Trần San cũng đi ra ngoài ở bên cạnh cô: “Tam, hôm nay cậu cũng vô việc ra ngoài sao?”

“Uh, đã hẹn trước với Dương Việt đi đến làng du lịch, cũng không phải là không muốn mang cậu đi theo, nhưng hiện tại cậu quá bận rộn a.”

“Hừ, sớm biết như thế mình đã đi theo cậu, đi với Nghiêm Giai mình cứ như bảo mẫu vậy. Với sức mạnh của cô ấy mà làm luật sư thì thật uổng, mình thấy cô ấy nên đi học quân sự a, tinh lực dư thừa mới có chỗ phát tiết.”

“Vậy sao cha cô ấy không gửi cô ấy vào quân đội, gia đình quân nhân thì hay làm thế mà.”

“Vừa khóc vừa quậy vừa dọa thất cổ, mồm mép cô ấy lợi hại như thế nên ba cô ấy cũng chịu thua a.”

“Được rồi, mình đi đây, Dương Việt đang chờ ở trước. Cậu đừng có bủn xỉn, dù sao lâu rồi cậu cũng không đi dạo, thừa dịp này đi xem một chút.”

“Uh, vậy cậu mau trở về sớm một chút, đi cùng một đám mây tên kia mình cũng không yên tâm.”

Trần San nghe xong buồn cười trả lời: “Đã biết.” Trần San vẫy tay với Tâm Á liền đi về hướng khác.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Hơn hai giờ, ba chiếc xe tiến vào địa giới có phong cảnh non xanh nước biếc, cảnh sắc tuyệt đẹp, kiến trúc hai bên hài hòa với khung cảnh thiên nhiên. Kiến trúc sư thiết kế nơi nào thật có tài, Trần San dùng chính con mắt trong nghề của cô mà đánh giá.

Trần San dựa vào cửa kính xe nhìn cây cối xung quanh, không tươi tốt lắm, xem ra nơi này là vừa mới khai phá, quay đầu nhìn về Hàn đại, người anh này xem ra cũng rất quyết đoán. Tuy rằng nơi này cách thủ đô không xa, nhưng nói tóm lại vẫn là nơi hẻo lánh, nhưng với tư tưởng nông dân của Trần San thì nếu có tiền nơi này là nơi tốt nhất để nghỉ dưỡng.

Sau khi xe dừng lại, Trần San mới nhìn rõ có bao nhiêu người. Hàn Song Lăng đi xuống từ chiếc xe đầu tiên cùng với một mỹ nữ, có vẻ tao nhã, mặt lạnh lùng, dáng người cao gầy, Trần San thầm nghĩ, đây chắc là bạn gái mới của Hàn tứ mà Dương Việt lần trước đã nói đến. Từ chiếc xe thứ hai bước xuống là Tiêu Tử Kỳ cùng Dương Việt, vừa xuống xe, Dương Việt đã chạy tới chỗ cô.

“Tam, em gái à, khi này em khiến anh thấy thật ủy khuất, sao không lên xe Tử Kỳ?!”

Trần San mới bước xuống xe đã thấy Dương Việt nhào tới, cô giương mắt trả lời: “Không phải em ngồi xe của Hàn đại ở gần nhất sao, trước kia anh cũng thế a, có chịu ngồi xe em đâu.”

Dương Việt nghe được câu cuối cùng lắc tay: “Được rồi, là anh làm em chịu ủy khuất.”

“Hàn đại không làm gì em chứ?!” Dương Việt tiến đến bên cạnh Trần San, liếc nhìn Hàn đại đang đứng với Hàn tứ ở bên kia, thấp giọng hỏi nhỏ.

“Dương Việt, sao anh không hỏi em có làm gì anh ấy không?!” Trần San nghe hỏi thế thì có chút buồn bực, cô là người dễ bị bắt nạt thế sao.

“Vóc dáng em nhỏ như thế, hừ, thật ra...” Dương Việt suy nghĩ từ đầu đến đuôi mọi chuyện rồi dùng vẻ mặt thận trọng nói với Trần San: “Hàn đại nghị như thế nào, không phải coi trọng em chứ?!”

Trần San sờ sờ đầu: “Yên tâm đi, chỉ xem em như em gái giống anh thôi.”

Trần San nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Dương Việt, cô cảm thấy bản thân mình có thể quen biết được Dương Việt quả là duyên phận tốt. Vừa mới bắt đầu cô không ôm nhiều hi vọng, người có mấy ai là thật tình a, nhưng Dương Việt lại làm rất nhiều việc cho Trần San.

Tuy nói rằng như thế nhưng những chuyện không có nghĩa khí Dương Việt cũng làm được, trong lòng Trần San âm thầm ghi nợ với Dương Việt.

Trần San cũng những người khác đi thăm toàn bộ sơn trang, khung cảnh tuyệt đẹp, kiến trúc kết hợp với khung cảnh như bút pháp thần kỳ phảng phất sự thanh nhàn, Trần San thấy nơi này thật tốt.

Giữa trưa ăn cơm xong, mọi người đi vào phòng giải trí.

Trần San nằm dựa trên sofa mềm khoát tay với Dương Việt: “Mọi người chơi đi, em muốn nghỉ ngơi một chút.”

Dương Việt nhìn nha đầu Trần San nằm ở nơi đó, ôm cái bụng ăn quá no thì vẻ mặt cười xấu xa: “Được, em cứ nằm nghỉ ngơi đi, đợi tí nữa anh dạy em đánh Snocker (bida lỗ).”

Trần San ngồi ở sofa, chậm rãi uống trà, nhìn mấy người đi tới đi lui bên bàn đánh bóng.

“Cô chính là Trần San.”

Trần San nhìn cô gái ngồi trên sofa đối diện.

“Vâng, sao vậy?”

Cô gái đối diện cười duyên như hoa, khí chất lạnh nhạt khi nãy đã biến mất hoàn toàn: “Đã sớm muốn gặp mặt Trần San mà Hàn Song Lăng hay nhắc đến, hiện tại xem ra cũng không có gì đặc biệt.”

Trần San nghe như thế thì vẻ mặt nghiêm túc bình tĩnh trả lời: “Vâng, tiếp tục nói xem tôi không đặc biệt chỗ nào, vấn đề này tôi cũng đang tự hỏi bản thân đây.”

Cô gái đối diện bị nghẹn một chút, khoe miệng mang theo ý cười: “Chắc chắn, cũng có chút thanh thuần, thật không biết Hàn Song Lăng cùng bạn bè của anh ấy sao lại quý mến cô.” Nói xong còn lắc đầu.

Trần San cảm thấy như cô bị trúng tên vậy, được cô gái khác ghen tị thật tốt, nhưng mà thế này thì hơi bất ngờ, Trần San tỏ vẻ khó hiểu.

Trần San nhìn ra ngoài cửa sổ sau đó quay đầu nói: “Có chút hơn so với cô, làn da tốt hơn cô, da cô xát phấn quá nhiều sẽ bị tổn thương đó.” Trần San có vẻ thành khẩn đề nghị.

“A, không ngờ mồm mép cũng thật lợi hại.” Cô gái đối diện nổi lửa trong mắt, lập tức vuốt mái tóc dài của mình: “Thật không ngờ.”

Trần San hết chỗ nói rồi, cô nói chuyện với cô ta làm cái gì chứ, cũng không phải bạn bè, nói chuyện chỉ càng không thoải mái thôi.

“Sao không nói gì, hôm nay chỉ có hai chúng ta là nữa, nên tìm hiểu nhau một chút mới tốt.”

Trần San nhìn ra ngoài cửa sổ xem như không nghe thấy.

Cô gái đối diện mặc kệ Trần San, nghĩ rằng, cô có gì mà ngạo mạn, không phải cũng bị bỏ ở đây sao, hừ.

“Song Lăng.” Cô gái đối diện kêu Hàn tứ, Hàn tứ thả cây bida đi tới thì cô ta nắm lấy tay hắn: “Song Lăng, người bạn Trần San này của anh muốn cùng em đánh một ván snocker, tranh tài là phụ, giao hữu mới là chính, thế nào?!”

Trần San nghe nói như thế thì mặt đen lại, thật là, trốn trong góc cũng bị trúng đạn a.

Người bên cạnh nghe được thì đi tới, con gái đánh bida thật hiếm, đánh tốt càng hiếm, đặc biệt là Trần San, hình như chưa từng nghe cô nói qua a.

Dương Việt chú ý đến cái mặt đen của Trần San thì vụng trộm nói thầm với Tiêu Tử Kỳ vài tiếng.

Hai người này nhìn vẻ bạn gái của Hàn tứ với ánh mắt không tốt, thầm nghĩ, xem dáng vẻ kia của Tam, là không vội vàng so đo với người không quen biết, còn nhân nhả nằm ở đó chưa nhúc nhích đâu.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

Trần San xuống xe ở gần trường học, vẫy tay với những người khác rồi xoay người đi.

Cô đi chậm rì rì đến cửa trường học, lúc này đi động Trần San vang lên, Trần San lấy ra nhìn liền nhận.

“Tam Á.”

“Tam, Nghiêm Giai đã xảy ra chuyện.” Mai Tâm Á khóc không ra nước mắt, Nghiêm Giai quả là tai họa mà, Mai Tâm Á hiện tại đang vụng trộm gọi điện cho Trần San.

Trần San nghe thấy âm thanh trầm thấp của Tâm Á thì xoay đầu ra khỏi cổng trường: “Nói rõ một chút đi Tâm Á.”

“Tam, Nghiêm Giai cùng một cô gái xảy ra xung đột, vừa mới bắt đầu chúng mình chỉ tới để uống rượu, sau đó lại không biết vì sao mà cãi nhau. Tam, mau tới đi, là cái quán bar lần trước chúng ta đi đó.”

Trần San chỉ nghe được sự hỗn loạn ở bên kia, sau đó liền cúp điện thoại, gọi lại thì không được. Trần San thấy thật đau đầu, đã nói mà, sớm muộn gì các cô ấy cũng đùa tới trên người mình, mới nói được vài ngày a.

Tình tình của Nghiêm Giai chắc chắn sẽ gặp họa, không ngờ Tâm Á cũng liên lụy. Trần San nghe nói đối phương là nữ nên cũng không lo lắng thái quá, nhiều nhất chắc chỉ bị thương ngoài da mà thôi.

Nhưng mà nghe âm thanh bên kia thì biết đối phương cũng không dễ chọc, cô vỗ vỗ đầu, có việc vui rồi.

Trần San lái xe đến quán bar, trên đường gọi điện thoại cho Dương Việt, sai sử Dương Việt. Trần San lo xa, nếu đối phương là người bình thường thì còn dễ, chứ nếu có thế lực thì quả là bị kịch. Tối thiểu nên gọi Dương Việt, người này đối với các thế lực ở thủ đô vẫn có chút hiểu biết. Sau đó gọi về cho ký túc thông báo các cô sẽ trở về trễ.

Trần San nói xong thì ban đêm danh của ký túc nói đã biết, còn dặn dò cô phải chú ý an toàn, cô nhìn điện thoại rồi lắc lắc đầu.

Trần San xuống xe ngoài quán bar, vừa tiến tới gần thì đã nghe thấy âm thanh ầm ĩ chấn động màng tai, Trần San tìm một nơi trống trải để quan sát tình hình bên kia, thấy một đám người xúm lại thanh âm ồn ào, Trần San liền lách vào trong đám người.

Nghiêm Giai mới đứng lên, ánh mắt khiêu khích nhìn cô gái kia: “Được rồi, tôi uống rượu là được, không phải chỉ đùa giỡn cô một chút thôi sao?!”

Cô gái kia có vẻ ôn nhu, Trần San thực không thể tin vừa rồi Nghiêm Giai có thể bị đánh đến nằm úp sấp.

“Hừ, đánh không không lại tôi nên giờ mới chịu uống sao!” Cô gái kia khoanh hai tay nâng cằm, có dáng vẻ cao ngạo trời sinh.

Nghiêm Giai cảm thấy bản thân mình thực không hay ho, cùng Tâm Á đến quán bar uống rượu, nhìn thấy mỹ nữ đi qua lập tức muốn tiến lên đùa giỡn một phen, đâu biết rằng cô gái này lại nóng tính như thế, nhìn thì có vẻ ôn nhu a. Cô bị cô gái kia cùng bạn bè của cô ta ép uống rượu đến tột, uống thì uống đi, nhưng nha đầu này cũng thật ác, muốn cô uống nguyên một chai rượu kia không phải là muốn lấy mạng của cô sao, một lời bất hòa dẫn đến đầu võ, ai biết quyền cước của nha đầu kia lại tốt như thế, ngay cả cô cũng bị đánh bay.

Nghiêm Giai vừa uống rượu vừa xoa hai cái má bầm tím, toàn bộ cổ họng đều đau đớn, thật là khóc không ra nước mắt.

Tâm Á yên lặng đứng bên cạnh, trừng mắt nhìn Nghiêm Giai, đây là do cậu tự tìm. Nhưng mà thấy Trần San tiến tới thì cô lập tức vui mừng bước qua.

“Tam, cậu đã đến rồi.” Tâm Á có chút chột dạ.

Trần San dùng vẻ mặt thú vị nhìn tình hình ở đây, nghe thấy âm thanh của Tâm Á liền quay đầu: “Cậu thật lợi hại, Nghiêm Giai này cũng thật lợi hại.”

“Thôi, Tam, mình đã hối hận lắm rồi, Nghiêm Giai ở bên kia.” Tâm Á có vẻ lo lắng.

“Không có việc gì, người ta chỉ là muốn xả giận mà thôi, cậu xem là được rồi, cái chính là dạy dỗ Nghiêm Giai một lần, nếu không sẽ còn có lần sau.”

“Uh, nhưng mà rượu kia.” Tâm Á nhìn Nghiêm Giai đang uống rượu, một chai a, chắc là khó chịu lắm.

“Có thể rửa ruột mà.”

Tâm Á liếc nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Trần San, kỳ thật cô cũng biết chuyện này không liên quan đến Trần San, nhưng cảm thấy Trần San đến đây thì cô yên tâm hơn mà thôi. Tuy rằng hiện tại Trần San không tiến lên, nhưng chắc chắn là có lý do, Tâm Á tin tưởng Trần San tựa như tin tưởng chính bản thân mình.

Nghiêm Giai uống xong, lấy tay lau miệng một chút, híp mắt nhìn về nha đầu kia: “Như vậy đủ chưa?!”

Nào biết đầu nha đầu kia hứng thú dạt dào, tìm vị trí ngồi xuống, hai nam một nữ đi theo cô ta cũng ngồi xuống theo.

Nha đầu kia lấy tay gõ gõ lên bàn, ngẩng đầu nhìn Nghiêm Giai: “Tuy rằng cô đã uống xong, nhưng mặt tôi không phải bắt ai muốn sờ là sờ, cô nói nên làm cái gì bây giờ?!”

Đầu Nghiêm Giai có chút choáng váng quay cuồng, nhưng mạnh mẽ chống tay lên bàn: “Khi này cô muốn tôi xin lỗi, tôi đã xin lỗi còn uống cả rượu, hiện tại cô lại có ý gì?”

Nha đầu kia lấy tay che miệng cười: “Cô xin lỗi uống rượu là do tôi đánh thắng cô.”

Nghiêm Giai hận không thể nhào lên đánh nha đầu kia một chút, ánh mắt của cô giờ đã mơ hồ.

Trần San nhìn Nghiêm Giai thay đổi trạng thái, nháy mắt với Tâm Á rồi hai người đi đến, Trần San giúp Nghiêm Giai, nhìn thấy khuôn mặt cô trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Ngày kế Trần San xoa xoa ánh mắt từ trên sofa đứng lên, thân thể cứng ngắc xoay người.

“Tam, tỉnh rồi sao?” Tâm Á đang ở bên Nghiêm Giai thì chạy đến trước mặt Trần San: “Đi rửa mặt một chút đi, đợi mình đi mua điểm tâm”

Trần San gật đầu, đi vào buồng vệ sinh, tẩy rửa sạch sẽ, lau mặt, đi ra thì đã thấy Dương Việt cùng Đinh Giai mang bao này bao nọ tới.

“Dương Việt, sao tới sớm như thế?”

“Em gái à, không phải nhớ thương các em sao, mua chút đồ dùng cho các em, còn có cả bữa sáng nữa này.”

Dương Việt mang mọi thứ để lên bàn trà rồi tiến lại: “Tam, cô gái đó tỉnh chưa?”

Trần San nhìn Dương Việt, lại nhìn Tâm Á cùng Đinh Giai đang mắt to trừng mắt nhỏ ở cửa: “Tâm Á, cậu dẫn họ vào thăm Nghiêm Giai đi, mang bữa sáng này qua ăn, à, Dương Việt còn biết mua cháo.”

Dương Việt sờ sờ cái mũi, đi theo Tâm Á cùng Đinh Giai vào bên trong phòng.

Trần San cầm đồ vệ sinh cá nhân đi vào phòng vệ sinh, sau một lúc thì khoan khoái đi ra. Nhìn bữa sáng phong phú trước mặt, Trần San khẽ cười, lần này có trò hay để xem rồi.

Trần San bụng bữa sáng của mình lên vừa ăn vừa đi vào trong phòng, sau khi tiến vào thì nhìn thấy vẻ mặt cảm động của Nghiêm Giai đang nhìn Dương Việt, còn kém vỗ vỗ bả vai Dương Việt nữa thôi.

Sáng sớm nay, Nghiêm Giai sau khi nghe xong Tâm Á kể chuyện ngày hôm qua thì thấy thật cảm động.

Khi nhìn thấy Dương Việt cùng Đinh Giai chân thực thì Nghiêm Giai càng cảm thấy phong thủy của thủ đô thật tốt, mỹ nam mỹ nữ thật nhiều a. Đinh Giai trắng nõn nhả nhận cùng với Dương Việt đẹp trai thanh tú này thực khiến Nghiêm Giai thấy thoải mái.

Nói chuyện nho nhã lễ độ còn nhiệt tình như thế này nữa, Nghiêm Giai nhìn bữa sáng mà Dương Việt đưa đến tay nhất thời lệ nóng doanh tròng, thật muốn kết bái anh em với Dương Việt.

Nghiêm Giai ăn mấy miếng liền bỏ đĩa, nhìn thấy Trần San lắc lư đi đến cửa thì nói: “Tam, ngày hôm qua cảm ơn em, nếu không có em khẳng định chị nằm luôn nơi đó rồi, em quả là tỷ tỷ tốt a, Nghiêm Giai chị không nhìn lầm người rồi.”

“Chị nằm nghỉ đi, chị thật lợi hại, Tâm Á cũng thế.”

Nghiêm Giai nhìn ánh mắt Trần San, da đầu run lên, nhếch miệng: “Việc này, Tam, không liên quan đến Tâm Á, là chị ép em ấy đi, về sau chị cam đoan không chơi như thế nữa, thật đó Tam.”

Trần San nhìn dáng vẻ Nghiêm Giai nhấc tay thề kia thì khóe miệng vênh lên: “Được rồi, cảm ơn Dương Việt cùng Đinh Giai đi, họ là người công chị đi cấp cứu đây.”

“Vậy thì chờ khi chị khỏe lên, chọn thời gian đi, mời mọi người ăn đại tiệc.”

Trần San ăn xong điêm tâm thì thấy Nghiêm Giai đang nói chuyện với Dương Việt, còn Đinh Giai thì nói với Tâm Á, nghĩ, chuẩn bị trở về trường ngủ bù cho rồi, ngày hôm qua cũng quá mệt mỏi, sau đó cô tạm biệt trở về.

Tâm Á cũng biết Trần San mệt nên không giữ lại.

Đi ra bệnh viện, Trần San nhớ đến tình hình khi này mà có chút buồn cười, mới đi đến cửa lớn đã nhìn thấy một cái xe quen thuộc, người đi từ trên xe xuống Trần San rất quen thuộc, lão Hồ.

“Trần San, bên này.”

Trần San nhìn thư ký Hồ, sao lại ở đây.

Trần San nghi hoặc thông thả đi đến ô tô, lão Hồ bảo cô ngồi vào ghế sau.

Nhìn thấy người xuất hiện ở trước mắt, Trần San rất là kinh ngạc, bao lâu rồi a, người này không phải bạn đến bạn đi sao.

Trần San buồn bực nhìn người trước mắt, chưa kịp nói gì đã bị kéo qua, bị sờ tới sờ lui trên người, nét mặt già nua của Trần San đỏ lên, sau một lúc thì đen lại.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Trần San tỉnh lại xoa xoa ánh mắt, nhìn căn phòng xa lạ rồi sờ cái chăn ngồi dậy.

Sau khi tỉnh táo lại thì ngáy ngốc suy nghĩ một chút, vô cái đầu của mình, đây chính là nơi Hàn Khải mang cô đến, nghĩ đến bản thân mình không hề để phòng gì mà ngủ trên xe thì về mặt đen lại.

Trần San càng phát hiện ra vấn đề nghiêm trọng hơn, chính bản thân cô đã không tự giác tiếp nhận Hàn Khải rồi, rốt cuộc đối với Hàn Khải là như thế nào, cô không phủ nhận cô cũng có một chút ý với anh. Nghĩ tới ngày hôm qua Hàn Khải tuy rằng mới chỉ hôn nhẹ cô một cái nhưng trái tim cô đã nhảy mạnh lên, thật không giống cô trước kia. Không ngờ cô cũng đã thích Hàn Khải.

Trần San cảm thấy mọi chuyện thật phức tạp, kéo mạnh chăn lên che đầu trốn tránh.

Trần San lắc lư cái tay mình ở trong bóng tối, có chút khó hiểu, bản thân cô thích gì ở Hàn Khải, quyền lực của anh, con người của anh hay là vì anh đối với cô quá tốt.

Trần San nhớ lại toàn bộ quá trình từ khi quen biết Hàn Khải đến nay, vô cùng rõ ràng hiện lên trong đầu. Trần San đã có chút sáng tỏ, cô tự nhiên tiếp nhận Hàn Khải như thế không phải vì những điều bên ngoài của anh mà vì con người chân thật của anh. Tuy rằng khuôn mặt Hàn Khải lạnh lùng ít khi thay đổi sắc mặt nhưng trong ánh mắt của anh Trần San có thể nhìn ra sự chân tình, thật lòng với cô, muốn kết giao cùng cô.

Trong xã hội hiện nay, Trần Thu Ngôn trước kia không phải không muốn tìm một người để yên ổn cuộc sống, nhưng nhìn quanh toàn là những người khó đoán, ngoài miệng thì nói yêu nhau cả đời nhưng ánh mắt thì lại né tránh. Trần San cảm thấy người như Hàn Khải thật quá ít, hiện tại Trần San đã có thể nhìn thẳng vào quan hệ của cô cùng Hàn Khải.

Trần San sẽ không tránh né, có chút thích thì hãy thích đi, chỉ hi vọng phần thích này có thể kéo dài lâu, đã lâu lắm rồi Trần San mới cảm thấy nhịp đập mạnh mẽ thế này của con tim. Trần San sẽ không vì một lần thất bại trong tình yêu mà biến bản thân mình thành một cái xác.

Trần San nghe tiếng mở cửa, tiếng bước chân chậm rãi đến gần cái giường của cô rồi ngừng lại, Trần San thò đầu ra khỏi chăn, nhìn thấy Hàn Khải đang ngồi ở bên cạnh giường. Cô liền ngồi dậy, lấy tay vuốt sơ qua mái tóc rồi gọi: “Hàn Khải.”

“Tỉnh rồi sao, ngủ đến hơn 6 giờ, xem ra bây giờ tinh thần không tệ lắm.”

“Hiện tại mấy giờ?”

“2h35 chiều, anh đã cho lão Đường chuẩn bị điêm tâm, em thay quần áo trên người đi, đã chuẩn bị đầy đủ đồ trong phòng vệ sinh, tắm rửa xong thì xuống lầu.”

Trần San nhìn Hàn Khải đi ra ngoài thì thở dài, lập tức xoay người đi vào phòng vệ sinh thì thấy một bộ quần áo mới trên móc áo, sau đó rửa mặt rồi

thay vào. Nhìn lại một chút rồi mang quần áo cũ của cô treo lên, mở cửa đi xuống thang lầu.

Trần San vừa đi vừa nhìn xung quanh, hai tầng của ngôi nhà này có chút hơi thở của cuộc sống nhưng vẫn không thể đuổi được cái không khí lạnh lùng đi, tuy rằng trong lòng có chút nghi hoặc nhưng vẫn không biểu lộ ra.

“Lại đây.”

Trần San vừa đi xuống lầu đã nhìn thấy Hàn Khải ngồi bên bàn ăn vẫy tay với cô, Trần San ngồi xuống bên cạnh Hàn Khải. Lúc này ở phòng bếp đối diện có một người trung niên bụng com đi ra, Trần San nhìn Hàn Khải.

Hàn Khải nhéo nhéo khuôn mặt nghi vấn của nha đầu kia: “Đó là lão Đường, phụ trách cuộc sông của anh, em gọi ông ấy chú Đường là được.”

Lão Đường mang điểm tâm đặt trước mặt Trần San, có hơi rung động với ánh mắt chuyên chú của Hàn Khải: “Cháu chính là nha đầu Trần San sao, đây là đặc biệt làm cho cháu, thử xem có thích hay không?!”

Trần San ăn một miếng thật lớn rồi gật đầu, nhìn lão Đường đang đứng bên cạnh: “Cảm ơn chú Đường, hương vị rất ngon.”

Giữa trưa Trần San đã không ăn nên hiện tại có chút đói, cũng quan tâm tới nhiều thứ mà bắt đầu vui đầu cầm cố ăn.

Sau khi ăn no, Trần San sờ cái bụng của mình, lúc này mới có cảm giác sống lại, nhìn cái người đang ngồi nhìn cô chăm chú ở bên cạnh, lúc này khuôn mặt bất tri bất giác đen đi.

Hàn Khải lấy cái khăn mặt nóng mà lão Đường đưa lên, lấy tay nâng cằm như đầu kia lên, cẩn thận xoa xoa, một lúc sau mới vừa lòng gật đầu.

Trần San cũng không cự tuyệt, nếu cô đã thích thì cam tâm tình nguyện nhận sự đối xử tốt của Hàn Khải đó là đương nhiên.

Hàn Khải nhìn Trần San mặt không đỏ tim không nhảy thì hơi nhú nhú mày, thật không giống với trước kia nha, nha đầu kia lại nghĩ gì mà anh không biết đâu, ánh mắt có chút âm đạm.

Trần San thoải mái hưởng thụ sự phục vụ của Hàn Khải, sau khi lau mặt xong thì lại giơ tay ra: “Giúp em xoa bóp tay một chút đi.” (Từ khúc này đổi xưng hô do bạn Trần San đã xác định tình cảm của bản thân rồi nha)

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Trần San nhìn biểu tình của Hàn Khải, sau đó nghĩ đến điều gì, có chút buồn cười, Hàn Khải sẽ không nói những lời buồn nôn thế này, chỉ số thông minh của anh khác với người thường mà.

Cô lập tức kiễng chân, bàn tay xoa xoa cái đầu của anh, dùng sức xoa: “Sau này nói cái nào dễ nghe một chút, đừng có học người ta nói lung tung.”

Hàn Khải bắt lấy móng vuốt trên đầu, lấy tay nhéo nhéo bàn tay nhỏ trong tay mình, bình thản nói: “Xem ra có một số chuyện làm thì tốt hơn nói.”

Trần San bị Hàn Khải lôi kéo, cả người bỏ nhào vào lòng anh, đầy bị tay đè nặng, hô hấp của Hàn Khải càng ngày càng gần, lần này không chỉ là chạm nhẹ vào, khí thế của Hàn Khải rất hung mãnh, tuyệt đối không thỏa mãn nên chỉ tiếp xúc ngắn ngủi, thật sâu, công kích rất mãnh liệt, càng hôn càng sâu, càng ngày càng thấy không đủ, càng ngày muốn càng nhiều.

Trần San có chút choáng váng hồ hồ, bị động thừa nhận sự mãnh liệt của Hàn Khải, ngay cả hít thở cũng quên đi.

Mãi đến khi Hàn Khải buông ra thì hô hấp của Trần San đã có chút run rẩy, bàn tay sờ đôi môi sưng lên, híp mắt, nâng tay cho Hàn Khải một cái tát: “Vi sao không nói trước, em sắp thở không nổi rồi.”

Lúc này Trần San có chút mê mang, tuy rằng nụ hôn không tồi nhưng cô không thể nào chịu nổi sự đột ngột như thế, một chút chuẩn bị tâm lý cũng không có. Những người khác không phải là xem xét tình huống, sau đó kìm lòng không được mới đến bước này sao, vì sao cô còn chưa cảm nhận được cảm giác nào khác đã trực tiếp bắt đầu rồi a.

Anh mất Hàn Khải tới đi, nhưng nghe lời của Trần San thì đưa bàn tay lên sờ nơi vừa bị nha đầu kia đánh, tiếng nói trầm thấp bình tĩnh: “Lực tiến bộ hơn lần trước rất nhiều, những gì em nói anh sẽ chú ý, hay là chúng ta thử lại lần nữa đi, vừa rồi bỏ qua.”

Trần San khó thở, hai tay bắt lấy Hàn Khải bả vai, quay người áp đảo anh lên cửa sổ thủy tinh, Hàn Khải ngoan ngoãn để Trần San áp đảo, khóe mắt mang theo ý cười.

Trần San quyết tâm lần này phải chiến thắng, mạnh mẽ cắn lên môi Hàn Khải, còn tiến vào trong cắn quết một chút. Ngẩng đầu liếc nhìn anh: “Hôm nay hòa, lần sau nhớ thông báo trước một tiếng.”

Lão Đường mới mở cửa bước vào thì trọn mắt há mồm đứng ở đó, nhìn Hàn Khải bị Trần San áp đảo bên cửa sổ, thầm nghĩ, nha đầu kia cũng quá mãnh đi, nhưng xem ra chỉ có như thế mới áp đảo được Hàn Khải. Ông gật gật đầu.

Trần San nhìn theo ánh mắt của Hàn Khải, dựa vào, thật muốn chui xuống lỗ mà, thật mất mặt.

Hàn Khải đứng thẳng, mang nha đầu kia ôm vào trong lòng mình, lạnh lùng liếc qua lão Đường: “Lão Đường, chuẩn bị com chiều, chúng tôi sẽ xuống ngay.”

Lão Đường gật đầu, nhẹ nhàng đóng cửa lại, sờ những giọt mồ hôi trên đầu, nhìn thấy vẻ mặt cười xấu xa của Hồ thư ký thì quay đầu bình tĩnh đi xuống dưới chuẩn bị bữa com.

Trong phòng, Hàn Khải nâng đầu Trần San lên, nhìn đôi môi hơi sưng đỏ kia: “Kỹ thuật của em quá kém, lần sau vẫn nên để anh làm.”

Hồ thư ký nghe thấy tiếng mở cửa thì thả vãn kiện xuống ngẩng đầu lên, ánh mắt liếc qua một cái lại lập tức cúi đầu, không trách được vì sao Lão Đường đầu đầy mồ hôi mà rời khỏi đây, nhìn cái môi sưng đỏ kia là biết, xem ra sau này phải nhắc nhở Hàn cục, tuy mỗi lần gặp gỡ chỉ một thời gian ngắn nhưng cũng không thể tiêu hao quá nhiều thể lực.

Trần San cùng Hàn Khải ngồi trước bàn com, lão Đường vui vẻ ra mặt nhìn cái đồng hồ treo tường, giờ này dùng com thật là hiếm thấy a.

Trần San ngồi nhìn cái bàn ăn chỉ có hai người thì hỏi Hàn Khải: “Những người khác đâu?”

Hàn Khải gấp thức ăn mà Trần San thích vào chén của cô: “Ăn rồi. Em ăn nhiều một chút.”

Trần San gật đầu, tuy rằng không tin, nhưng cũng không hỏi nhiều, có đi thì có lại, cũng gấp miếng rau dưa vào trong chén của Hàn Khải.

Dùng com xong, trong phòng khách, Trần San từ toilet đi ra liếc mắt nhìn thấy Hàn Khải ngồi trên sofa: “Em phải trở về trường rồi.”

Hàn Khải gật đầu: “Uh, ăn chút hoa quả đi, nghỉ ngơi một lát, anh còn có chút việc, Thành Tử sẽ đưa em về, cậu ấy sắp tới rồi.”

Trần San nhìn đĩa hoa quả đưa tới trước mặt, vừa định cầm ăn thì Hàn Khải đã nhanh hơn một bước, trực tiếp đưa đến bên miệng cô.

Nhìn vẻ mặt bình thản nhưng rất kiên định của Hàn Khải, Trần San liền ăn miếng trái cây trên tay anh: “Anh rửa tay chưa thế?”

Hàn Khải thu tay về: “Mới rửa qua nước ấm.”

Trần San buồn bực nhìn bàn tay còn ẩm ướt của cô, trừng mắt nhìn Hàn Khải.

Qua một lát, lão Đường đã đi tới, gật gật đầu với Hàn Khải.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Trong khoảng thời gian này Trần San có rảnh liền đi đến khu huấn luyện, tập đám bao cát đến khi người đầy mồ hôi mới nằm trên đệm nghỉ ngơi.

Ngày trôi qua rất nhanh, trong ngày cũng không gọi điện cho Hàn Khải, nghe nói anh càng ngày càng bận. Trần San rất có vẻ quan tâm mà nói với anh, yên tâm bận đi thôi, bản thân cô rất tốt. Tuy rằng Hàn Khải nghe thế thì hơi ngại lời nhưng sau khi lấy lại tinh thần Hàn Khải liền nói cô quá ít gọi điện thoại cho anh, cần quan tâm đến anh nhiều hơn, nếu sau này vẫn còn như thế thì lập tức từ hình tại chỗ.

Mỗi khi Trần San nhớ đến những điều này thì nhiệt tình với bao cát lại tăng vọt, càng ra sức tích cực tập luyện, âm thầm thề, một ngày nào đó nhất định phải đánh cho cái mặt của anh nở đầy hoa.

Mà trong khoảng thời gian ngắn này, Tâm Á quả thật ít chạy ra ngoài hơn, xem ra Nghiêm Giai kia không làm âm ỉ nữa. Nhưng mỗi lần đến cuối tuần, sau khi từ cửa hàng trở về thì trong lòng Tâm Á luôn không yên.

Đêm nay Trần San gõ lạch cạch trước máy tính, một loạt ký tự cùng hình vẽ thay nhau xuất hiện, cuối cùng cũng kết thúc. Nhìn thấy một tập bản thảo thật dày trong tay của mình, phải dùng hơn nửa tháng a, ngay cả đi huấn luyện cũng không đi, tất cả chỉ vì tiền.

Khi gõ xong một chữ cuối cùng, Trần San xoay thất lưng, nhìn thấy Tâm Á đang âm thầm đứng ở ban công ngắm trăng, trong lòng thấy kỳ quái, nha đầu

kia cũng có tật xấu này a.

Sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ hàng đầu, Trần San đóng máy tính, đi đến phòng vệ sinh rửa mặt rồi đi ra.

Trần San từ trong tủ quần áo lấy ra một hộp cà phê, đun nước ấm pha một ly.

“Tam, cho mình một ly luôn.” Văn Lôi tai thính mắt tinh lập tức chạy tới.

Trần San ý bảo tùy ý: “Tâm Á làm sao vậy, Văn Lôi, cậu biết không?”

Trần San uống một hớp, quay đầu nhìn Văn Lôi cũng đang cầm cái ly.

“Không rõ, cái mặt như có tâm sự vậy, mình cũng không hỏi.” Văn Lôi rất muốn nhiều chuyện một chút, nhưng Tâm Á rất kín miệng, cô ấy đã không muốn nói thì ai cũng đừng hòng mà biết.

“Mình thấy cậu đã bắt đầu nói chuyện lại Phương Ngôn.” Trần San nhìn bàn học nói.

“Ai, cậu ấy cũng không có bạn bè gì, hiện tại lại biến thành như thế, ba người ở ký túc chúng ta cũng không nói chuyện với cậu ấy, lần trước cậu ấy nhắc nhở mình một chút, Lâm Lê đã biết chuyện của mình cùng Tần Phong, muốn mình cẩn thận hơn.” Văn Lôi cúi thấp mắt: “Hiện tại mình cũng không biết đối mặt với cậu ấy như thế nào.”

“Cậu cùng Tần Phong không có chuyện gì đấy chứ?” Trần San có vẻ ngạc nhiên hỏi.

“Không có việc gì, không biết Tần Phong đã nói gì với Lâm Lê, cậu ấy chỉ nói mình yên tâm thôi.”

“Uh, nếu cậu ta có thể giải quyết được thì cậu cũng đừng suy nghĩ gì nhiều, nhưng phải chú ý đến Lâm Lê một chút.”

“Tam, mình hiểu rồi, dù sao vẫn còn có các cậu mà.”

“Uh, chúng mình là nhà mẹ đẻ mà, đúng không, Văn Lôi?” Trần San trêu đùa nói.

“Hừ, cậu ấy nói lần sau có rảnh thì mời chúng ta ăn cơm a.”

Trần San gật đầu: “Thật ra có ăn cơm hay không cũng không sao cả, đối xử tốt với cậu là được rồi, cũng đừng để ý đến mấy chuyện này.”

“Biết rồi, thật ra cũng không phải là cậu ấy muốn mời, là vài người bạn cùng phòng ký túc với cậu ấy muốn mời chúng ta ăn bữa cơm.” Văn Lôi thấp giọng nói: “Nếu các cậu không muốn đi thì mình sẽ nói lại với Tần Phong.”

“Những người khác, lớp chúng ta còn có ai khác nữa sao?”

Vu Văn Lôi xi cười một tiếng: “Tam, cậu thật là thiên tài, vài người trong lớp chúng ta ở cùng phòng với Tần Phong mà cậu còn không biết sao, không phải quan hệ của cậu cùng Tần Phong rất tốt sao?”

“Mình cũng không hỏi, mà cậu ta cũng chưa nói qua.” Trần San liếc mắt mỉm cười nhìn Văn Lôi.

“Cậu thật là, không chừng là những người kia có ý gì với cậu mới thông qua Tần Phong hỏi thăm nha. Tam, tối hôm nay cậu còn chưa có bạn trai, mình thấy cậu cũng nên thử xem, mình cũng đã gặp qua, có hai người cũng không tệ lắm.” Văn Lôi rất buồn bực, Trần San luôn bình tâm tình khí a, chưa từng thấy cô đỏ mặt qua, nhìn mặt nam sinh mà cứ như không, lạnh lùng khiến người ta không dám theo đuổi a.

Trần San nghe thế thì sờ soạng cái vòng cổ trong túi quần thờ dài: “Cậu cũng đừng có ý thăm hỏi, có phải Tần Phong nhờ cậu hỏi hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quán Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77

Mai Tâm Á nghe xong hai ba câu của Trần San thì tiến tới trước mặt Văn Lôi, lay lay hai tay của cô: “Tốt, mình thật không biết, cậu còn muốn giấu giếm mình bao lâu?”

“Đừng tức giận a, Tâm Á, mình không có cơ hội nói a.” Văn Lôi nhìn thấy Tâm Á thực tức giận thì kéo tay Tâm Á giải thích.

“Được rồi, lần sau mời mình ăn đại tiệc đi.” Tâm Á lừa đảo lưu loát.

“Tốt, lần sau cùng đi.” Văn Lôi mừng rỡ như điên khi thấy cơ hội đến, không thể hoàn thành được nhiệm vụ của Thảm sư huynh giao cho thì thật đau khổ a.

Trần San ngoéo khoe miệng một cái: “Uh, cùng đi, ai đi với ai a Văn Lôi?”

Văn Lôi nuốt nuốt nước miếng: “Chúng ta, ba người cùng đi.”

Trần San đối với sức chiến đấu của Văn Lôi thì không để ý, nhìn về mặt hưng phấn của Tâm Á đột nhiên hỏi: “Cậu ghét Đình Giai thế sao?”

“Ai chán ghét hần, lão ấy cứ quẩn quýt lấy mình, phiền.” Tâm Á đang vui vẻ, nên nhắc đến cái tên kia thì không suy nghĩ gì đã trả lời.

Văn Lôi mở to hai mắt, thì ra là Trần San cũng muốn hỏi rõ Tâm Á nên tính kế với cô, về mặt Văn Lôi thật bị phẫn, cô dễ bắt nạt thế sao.

“Tam, làm sao cậu biết được, ai nói cho cậu biết, chẳng lẽ lại là Dương Việt?” Tâm Á thật muốn che mặt, khi nãy đã nói ra rồi a. Liếc mắt nhìn Văn Lôi, chỉ sợ Văn Lôi lại suy nghĩ gì.

“Không ai, trong khoảng thời gian này cậu đều không vui, chúng mình đều thấy, cậu không muốn nói nên chúng mình cũng không muốn bức cậu nói.” Trần San nhìn về mặt táo bón của Tâm Á, lần này thì vui rồi, Đình Giai này cũng được a.

“Hừ, Tâm Á, thì ra là như vậy, cậu giấu cũng kỹ thật.” Lúc này Vu Văn Lôi mới biết nguyên nhân mà Tâm Á không vui: “Đình Giai nào đó không có chút quan hệ nào với mình, hiện tại mình cũng đã có bạn trai, cậu cũng đừng suy nghĩ nhiều.”

Trần San gật đầu, cô sợ Tâm Á thấy khó xử nên không chịu nói ra, hiện tại vừa vặn có Văn Lôi ở đây, hai người cùng nhau nói rõ thì sau này không còn khúc mắc nữa.

Trần San quả thật là ít nhiều có tính kế với Văn Lôi, chỉ sợ cô ấy còn chưa quên được Đình Giai, mà Tâm Á thì cô có chút hiểu rõ, cho dù có nói hay không thì Trần San đại khái cũng biết chuyện gì, nhưng có cơ hội tốt thế này thì vẫn nên khai thác, Trần San không muốn sau này Văn Lôi cùng Tâm Á lại đối địch nhau vì đàn ông.

Tâm Á nghe Văn Lôi nói như thế cũng thả lỏng tâm tình một chút: “Tên kia, mình đối với hần ta không có cảm tình gì đâu.”

Trần San thấy hai nha đầu này cùng chung mối thù thì trong lòng buồn cười, lắc đầu.

Cô xoay người thu dọn mọi thứ trên bàn học, đi đến phòng vệ sinh rửa mặt một phen, khi đi ra thì hai người kia vẫn còn đang nói chuyện. Trần San cầm lấy sách chuyên ngành lên giường, vừa đọc vừa nghe hai cô nói chuyện.

Sau ngày đó, Mai Tâm Á cùng Vu Văn Lôi hay thảo luận chuyện gì đó, Trần San tiếp tục lui tới giữa thư viện, ký túc cùng lớp học, thỉnh thoảng lại chạy đến khu huấn luyện, ai cũng có chuyện của mình.

Hàn Khải vừa làm xong công vụ trên tay, xoa xoa mi tâm, nhìn cái di động không vang lên tiếng nào kia mà đôi mắt âm trầm.

Hàn Khải biết nha đầu kia có kế hoạch của mình nên rất ít khi gọi điện nhưng đôi khi Hàn Khải cũng buồn bực, thấy mình cứ như một ông chồng ai oán. Hiện tại trừ những khi gọi điện cho Trần San hay nhận điện của cô thì anh mới nhu hòa một chút, còn không thì lãnh khí của anh càng lúc càng bức người.

Hàn Khải gõ nhẹ vào cái bàn tính toán, nên đem nha đầu kia đặt dưới tầm mắt của mình mới có thể an tâm, tuy rằng cứ cách một ngày thì lão Hồ lại nộp bản báo cáo về thời khóa biểu của nha đầu kia, nhưng Trần San cũng quá vô tâm khiến cho Hàn Khải có chút không yên.

“Hàn cục, đây là báo cáo tình báo đã sàng lọc trong năm nay.” Lão Hồ nhìn về mặt âm trầm của Hàn cục rồi đem tư liệu đặt lên bàn.

Hàn Khải liếc đôi mắt lãnh đạm gật đầu với Hồ thư ký: “Uh, gọi Phương Xử đến đây một chuyến.”

Lão Hồ lui ra ngoài cửa, thầm nghĩ, khi nãy quần áo mình lại bị nhìn xuyên thấu rồi, sao nha đầu kia còn không gọi điện đến, mình có nên nhắc nhở nha đầu kia một chút không nhỉ, cứ như vậy chắc mình sẽ bị cảm quá.

Trần San quả thực là không tim không phổi, căn bản đã quên bản thân mình có bạn trai, lúc này cô cùng Tâm Á đang cầm báo cáo tài chính, tính toán việc buôn bán tháng này.

Cuộc sống thế này cũng thật vui, học tập tốt, kiếm tiền nhiều.

Gần một năm cửa hàng buôn bán rất bình thường, không có gì để lo lắng. Chu Ngọc làm cũng rất tốt, không có chuyện lừa gạt gian dối nào. Lần này Trần San tính toán kỳ nghỉ hè tới sẽ như thế nào đây dù còn hơn một tháng nữa mới tới.

Bây giờ không gấp, cứ từ từ mà suy nghĩ.

Khi Trần San nhận được điện thoại của Hàn Khải thì đang chuẩn bị thi cuối kỳ, lúc đó cô có chút mê mẩn, sau đó vỗ vỗ cái đầu rồi đi đến ban công.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 78

Quả thật Trần San suy nghĩ rất cẩn thận, nhưng chính là nằm trên giường, híp nửa mắt, nhìn cuốn sách, chưa bao lâu đã thấy mệt mỏi.

Càng gần đến hè trời càng nóng, Trần San đã nghĩ, chuyện này không vội, đợi cô tỉnh tâm hoàn toàn rồi mới suy nghĩ cẩn thận.

Ngày trôi qua không nhanh không chậm, ba ngày thi cử khiến Trần San đau khổ đến chết đi sống lại. Trước khi nghỉ Trần San đã thông báo qua cho Trần ba, nghỉ hè lần này vẫn ở lại thủ đô, tuy rằng cửa hàng kinh doanh đã tốt nhưng là người thì luôn có tham vọng, Trần San muốn làm cái gì đó, chẳng hạn như chính bản thân mình làm người quản lý ở đó, hiện tại tất cả thời gian cô đều đi đến cửa hàng.

Mai Tâm Á sau khi nghe được thì vui mừng nói: “Tam, ba mẹ mình rất hoan nghênh cậu, họ đã giúp cậu chuẩn bị một đồng thức ăn ngon.”

“Được rồi, mình thấy thật phiền cho ba mẹ của cậu.”

“Không phiền toái, ba mẹ mình đặc biệt thích cậu, khi được nghỉ trở về ai cũng hỏi đến cậu, ai, làm con gái của họ mà mình thấy thật ghen tị.”

“Ghen tị, vậy thì mình càng không nên tới a.”

“Nói thế thôi mà, Tam, cậu vừa đi, ba mình liền cho người đối phó với mình, thật sợ hãi a, lớp trưởng Mã kia cũng đã lấy đi nửa cái mạng của mình rồi.”

Trần San nghe nhắc đến lớp trưởng Mã thì suy nghĩ, có lẽ nên theo hấn ta luyện tập thêm một phen, nâng cao các phản xạ có điều kiện của cô thì rất tốt.

“Tam, cậu ở lại thủ đô sao?” Vu Văn Lôi tiến lại hỏi

“Nghỉ hè năm trước Tam ở lại nhà mình, Văn Lôi, khi nào thì cậu trở về.” Tâm Á khoát vai Văn Lôi.

“Ai, mình còn chưa nghĩ tới, Tần Phong muốn mình ở lại chỗ này, đến nơi của anh ấy, tuy rằng đã nói chuyện với anh ấy nhưng các cậu cũng biết đấy, ở trường học thì không được tiện cho lắm.”

“A, vậy Văn Lôi, cậu cũng đến ở nhà mình đi.” Tâm Á hưng phấn nói, trong khoảng thời gian này tán gẫu với Văn Lôi rất nhiều, cảm thấy cô ấy đã thay đổi.

Trần San không nói gì nhìn trần nhà, Tâm Á cũng quá hiếu khách a, nghĩ đến Nghiêm Giai kia cũng ở lại thủ đô, đủ người đánh bài rồi a.

“Việc này, có bất tiện không a?” Văn Lôi quả thực thấy ngược ngùng, mới rồi còn cãi nhau cùng Trần San và Tâm Á, gần đây mới nói chuyện trở lại, tuy cô phụ kỳ vọng của hai người họ nhưng cô biết cả hai giúp đỡ cô rất nhiều, Văn Lôi thật cảm tình bạn này. Người là động vật không thể cô đơn, cần có sự tiếp xúc với nhau hàng ngày.

“Tam, cậu thấy sao?” Tâm Á hỏi Trần San.

“Ba mẹ cậu rất tốt, cậu có bạn bè đương nhiên sẽ rất vui mừng, nhưng cậu nên thương lượng với họ trước, cho Văn Lôi một đáp án chính xác, như vậy Văn Lôi mới không lo lắng khi đến nhà cậu.”

Văn Lôi nghe Trần San nói thế thì gật đầu, cô quả thật không thể không thấy xấu hổ khi đến quấy rầy cha mẹ Tâm Á, họ hoan nghênh thì tốt, nếu như không hoan nghênh thì cô thật xấu hổ a.

Tâm Á nghe xong thì chạy ra ban công gọi điện cho mẹ.

“Tam, mình đi theo có được không?” Văn Lôi có vẻ lo lắng.

Trần San sờ sờ tóc: “Thật ra thì chỉ cần biết cha mẹ Tâm Á có để ý hay không thôi, những cái khác không có gì ngại, nhà cậu ấy lớn như thế, vẫn còn trống mấy phòng a.”

“Ai, mình nghĩ chắc phần lớn thời gian mình sẽ ở bên Tần Phong a.” Văn Lôi nghĩ đến bạn trai thì thật vui vẻ.

Trần San liếc mắt nhìn Tâm Á đi vào, thấy cái mặt vui vẻ kia thì biết mọi chuyện thành công, Trần San cũng không quá để ý. Nhưng mà cả ba người đều ở cùng một nơi thì có hơi ẩm ỉ, ai, hiện tại cô chỉ có 10 vạn, mua cái phòng vệ sinh ở thủ đô này còn không nổi a, thôi để từ từ vậy.

“Được rồi, cùng nhau đến nhà của mình đi, mẹ mình đã đồng ý rồi, rất hoan nghênh.” Tâm Á vui vẻ nói.

“Vậy để mình gọi Tần Phong thông báo một tiếng, cảm ơn Tâm Á.”

“Nói gì thế, đều là bạn bè a, cậu ăn cơm còn ít hơn mình mà.”

Trần San nghe đến đó thì trong lòng buồn cười, tính cách của Tâm Á thật là khiến người ta thích a.

Ban đêm, ký túc xá náo nhiệt, vừa kiểm tra xong, ngày mai sẽ đi, tối nay cũng không có chuyện gì làm.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Trần San đi vào thấy Tâm Á và Văn Lôi đang nhìn mình chằm chằm, Trần San sờ sờ mặt, không đồ a.

Tâm Á tiến tới, ôm thắt lưng Trần San, mang Trần San ấn trên ghế, Tâm Á cùng Văn Lôi đứng bên cạnh nhìn chằm chằm.

Tuy rằng Trần San cảm thấy kỳ lạ nhưng suy nghĩ một chút thì hiểu ra

“Đương Việt lại gọi điện thoại cho cậu sao?” Tâm Á thử hỏi.

Trần San nhìn hai nha đầu này khoe miệng ngoéo một cái: “A, sao các cậu biết được?”

Văn Lôi dùng ánh mắt ai oán nhìn Tâm Á, vỗ vai Trần San: “Tam, cậu có chuyện gì cũng nên nói cho bọn mình biết một chút, bọn mình sẽ giúp cậu giải tỏa ưu sầu a.”

“Thật sao?” Trần San hỏi nghiêm túc.

Tâm Á cùng Văn Lôi liếc mắt nhìn nhau, gật đầu mạnh: “Đúng, chúng ta là chợ em tốt a.”

Trần San thở dài: “Nghĩ hè sẽ bận lắm, trong cửa hàng có thể sẽ thiếu người trông coi, không biết hai cậu có thể giúp mình giải tỏa ưu sầu này hay không?”

“Chỉ là việc này thôi sao?” Tâm Á buồn bực.

“Uh, chỉ có chuyện này thôi, còn chuyện gì nữa sao?” Trần San vội vàng hỏi.

Văn Lôi cùng Tâm Á nhìn nhau.

“Việc này, dù sao mình cũng đến đó thường xuyên, Văn Lôi thì sao?” Tâm Á nói xong liếc nhìn Văn Lôi.

“Được, Tam, không thành vấn đề.” Văn Lôi đồng ý, cô rất thích không khí trong cửa hàng của Trần San và Tâm Á.

“Vậy thì nhờ vào các cậu.” Trần San vội vàng nói cảm ơn.

Tâm Á nhìn nhìn, giống như là không còn chuyện gì nữa, trừng mắt nhìn Văn Lôi.

Trần San biết các cô muốn hỏi gì, nhưng chuyện của Hàn Khải chính cô còn chưa nghĩ xong nên chưa muốn nói ra. Hơn nữa chủ yếu là quan hệ của Hàn Khải cùng Hàn đại và Hàn tứ, chỉ cần nghĩ đến điều này là cô thấy thật đau đầu a.

Buổi sáng ngày tiếp theo, Trần San thu dọn mọi thứ xong xuôi, nhìn hai người kia mơ mơ màng màng đi vào phòng vệ sinh. Sau đó ba người cùng ăn sáng, loay hoay một lúc thì đến chừng 10 giờ cũng có xe đến đón các cô.

Trần San mang theo vài bộ quần áo cùng sách vở, còn có laptop nữa, chừng đó để đủ vào một cái ba lô. Nhìn Tâm Á bên trái một cái bên phải một cái, Trần San liền thấy buồn bực, sao mà người ở gần nhất lại nhiều đồ đến thế, sau đó nhìn Văn Lôi, có lẽ là do lần đầu tiên đến nhà Tâm Á nên cũng ngại khi mang nhiều đồ vì thế cũng ít đồ như cô.

Ba người vác hành lý xuống dưới lầu thì nhìn thấy Dương Tuệ đi đến.

“Di, Dương tuệ, sao còn chưa trở về nhà?” Tâm Á hỏi.

“Chiều mình mới đi.” Dương Tuệ nhìn Tâm Á, lập tức nói với Trần San ở bên cạnh: “Trần San, hiệu trưởng Thẩm đang tìm cậu, mau đi qua đó xem một chút.”

Trần San không hiểu ra sao, sao lại tìm lúc này: “Bây giờ sao?”

Trần San nhìn thấy Dương Tuệ gật đầu, nên nói với Tâm Á và Văn Lôi ở bên cạnh: “Các cậu đến cổng trường đợi mình, mình qua đó xem sao, đừng có ném mình lại mà bỏ chạy a.”

“Được rồi, Tam, đi nhanh về nhanh, mình cùng Văn Lôi đợi cậu ở cổng trường.” Tâm Á gật đầu nói.

“Có muốn chúng mình mang balo đi trước giùm không?” Văn Lôi hỏi một tiếng.

Trần San lắc đầu, nhanh bước về hướng ký túc xá, đi được mấy bước thì quay đầu nhìn Tâm Á cùng Văn Lôi đưa ra dấu tay bảo đợi, sau đó quay đầu đi về trước.

Trần San quẹo vào lầu dưới thì nhìn thấy hiệu trưởng Thẩm đang đứng bên cạnh một cái xe, cái đầu như đang hận không thể thò vào trong xe. Trần San gãi tóc, đi chậm dần, đi qua rồi mới thấy, cái xe này nhìn thật quen mắt.

Trần San cũng không nghĩ gì mà đi tới bên cạnh hiệu trưởng Thẩm, nhìn xuyên qua cửa kính thì thấy một ánh mắt quen thuộc, tim ngừng đập một chút.

“A, Trần San đến đây, không cần cúi chào.” Cái mặt của hiệu trưởng Thẩm nghiêm túc nhưng khóe miệng thì hơi nhếch lên, đôi mắt lóe sáng: “Hành lý đâu?”

Trần San chia chia phía sau lưng: “Hiệu trưởng tìm em sao?”

Trần San chưa nói xong đã bị Thẩm Tùng Văn đánh gãy: “Được rồi, Hàn Khải tới đón em mà em cũng không nói một tiếng. Tốt lắm, thầy cũng không có gì nói với em, mau lên xe đi, đã đợi hơn nửa giờ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Xe dừng lại, Hàn Khải liền kéo tay Trần San đi xuống dưới.

Trần San thấy chút khiếp sợ, nhìn tòa nhà có vẻ cổ điển trước mắt này, đây là, Trần San quay đầu nhìn về Hàn Khải, ánh mắt mang theo sự xác nhận.

Hàn Khải buồn cười nhìn Trần San đang há to mồm, ôm chặt lấy thắt lưng rồi hôn một chút lên mặt của cô, nhìn ánh mắt hoài nghi kia thì gật đầu.

Tiếng nói trầm thấp vang bên tai Trần San khẳng định: “Đây chính là nhà của chúng ta.”

Trần San thật không biết nói gì, nhà này bao nhiêu tiền a, lỗi thời a, Trần San nhìn sâu vào đôi mắt Hàn Khải: “Là nơi này sao?”

“Uh, là nơi này.” Hàn Khải ra hiệu với người ở sau.

Thành Từ đột nhiên ở bên xông ra, mở cửa lớn, rồi đứng ở bên cạnh cánh cửa.

Hàn Khải gật đầu với Thành Từ rồi ôm Trần San: “Vào xem nhà của chúng ta, em sẽ thích nơi này.”

Trần San đi theo Hàn Khải, chậm rãi tiêu sái. Vào cửa chính là một cái sân lớn, bốn phía là hành lang, nuốt nuốt nước miếng, như thế này ai mà không thích a, nhưng vấn đề là cái túi văn kiện Trần San đang nắm trong tay đã bắt gặp nóng lên.

Hiện tại cô rất mâu thuẫn, nghĩ đến tập tư liệu kia đã muốn đánh một trận cho mặt anh nở hoa, nhưng sau đó tim cô lại thấy bi ai. Cô cũng rất ngạc nhiên khi Hàn Khải dùng chiêu này.

Ở trong xe, Trần San nhìn trên giấy tờ bất động sản, đồng sở hữu là hai cái tên Trần San và Hàn Khải, khi đó Trần San rất muốn mang tư liệu đó nện lên đầu anh. Nhưng nhìn hai cái lằng lằng đứng cạnh nhau trên văn kiện thì có cảm giác nói không nên lời, có chua xót có ngọt ngào, mọi loại cảm giác đều chạy lên não.

Thật ra đây là một thủ đoạn của Hàn Khải, Trần San hiểu rất rõ nhưng cô cũng nhận ra được dụng tâm của anh dành cho cô. Trần San chỉ là một dân chúng bình thường nên căn nhà ở trước mặt này khiến cô ngấy ngốc. Trong thủ đô tắc tắc là tắc vàng như thế này thì những kiến trúc được bảo tồn lâu đời như vậy cũng đủ để cô hiểu được giá trị của nó.

Trần San nhìn Hàn Khải đang giới thiệu từng căn phòng cho cô. Hàn Khải thấy người bên cạnh mình đang bối rối muốn đến gần nhưng lại sợ cô tránh lui. Trần San cảm thấy rằng Hàn Khải dùng phương thức này là muốn cô chậm rãi đến gần anh, lần trước vấn đề mà Hàn Khải hỏi cũng chính là vấn đề anh lo lắng cho đến nay, vậy mà cô không mau chóng đưa ra đáp án, vì thế nên anh đã bắt đầu gấp rút hành động.

Hiện tại cô có thể hiểu được một ít về tình cảm kiên định mà Hàn Khải dành cho cô.

Thật ra Trần San không quá để ý đến mặt giá trị, Hàn Khải có tiền có quyền, chỉ có những gì nắm được trong tay thì mới thật sự là của anh, anh biểu hiện quá tự nhiên, từ đầu đến đuôi, Hàn Khải chưa bao giờ che giấu bản thân, mặc kệ con người của anh hay là quyền thế sau lưng anh, anh đều để cho Trần San nhìn thấy rõ.

Cho nên điều khiến Trần San rung động không phải là phần tư liệu trong tay này, ngôi nhà này Hàn Khải có thể cho cô thì cũng có thể thu lại. Điều chân chính khiến Trần San rung động là Hàn Khải có thể mang tên của cả hai người đặt cùng một nơi, đối với phụ nữ mà nói, đàn ông tặng cái gì thì chắc hẳn rất vui sướng, nhưng tương lai chưa chắc đã có thể cùng chung bầu trời với hắn, hiện tại là ngôi nhà, sau này là đứa nhỏ sao.

Trần San ngoéo miệng một cái, dọc đường đi bàn tay nắm chặt cũng dần buông lỏng. Nhìn Hàn Khải, lần này cô cẩn thận nghe âm thanh ấm áp của anh giới thiệu rồi nghiêm túc nhìn xung quanh.

Hàn Khải thấy nha đầu kia rốt cuộc cũng không còn nhú mày thì trong lòng buông lỏng, thật ra lần này anh rất khản trương, anh cảm thấy anh có thể cho cô bất cứ thứ gì, nhưng cô có nhận hay không thì anh không dám chắc.

Tuy rằng đối với đạo lý đối nhân xử thế thì Hàn Khải có chút thiếu kinh nghiệm, nhưng anh cũng biết không nên xâm phạm đến tự tôn của người khác. Thật ra Hàn Khải không suy nghĩ nhiều lắm đến phương diện này, đón gần anh chỉ muốn cho Trần San một ngôi nhà, tuy rằng cô với anh như xa nhà gần, cũng chưa bao giờ có yêu cầu gì với anh.

Hàn Khải cho Trần San cũng bằng cả tấm lòng, khi viết hai cái tên trên giấy tờ bất động sản kia, anh có chút thỏa mãn.

“Thật ra chỗ này là một người thân để lại cho anh, đã lâu không dùng, nhưng luôn sửa chữa quét dọn, hầu hết anh đều ở nơi trước kia mà em đến, ở đó tiện hơn.” Hàn Khải cúi đầu giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Quân Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.